

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ**

**Α Π Α Ν Τ Α
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ**

Ἐκδοτεία
ΠΑΝ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ—ΣΤΕΡ. Ν. ΣΑΚΚΟΥ
Καθηγητῶν Πανεπιστημίου

Ἐπιμέλεια
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σ. ΦΕΥΤΩΓΚΑ—ΘΕΟΔΩΡΟΥ Ν. ΖΗΣΗ
Διδασκόντων τῆς Θεολογίας

**ΙΩΑΝΝΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΛΟΓΟΙ**

ΤΟΜΟΣ 2

ΚΑΤΑ ΑΝΟΜΟΙΩΝ

1. ΠΕΡ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΥ ΛΟΓΟΣ ΣΤ΄
2. ΠΕΡΙ ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΛΟΓΟΙ Ζ΄—ΙΒ΄

Πρόλογος—Μετάφρασεις—Σχόλια
ΣΤΕΡΓΙΟΥ Ν. ΣΑΚΚΟΥ
Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Χείμενον: B. Montfaucon

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ ἔργον τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου «Κατὰ ἀνομοίαν», ἀποτελούμενον ἐκ δώδεκα λόγων, διαιρείται εἰς δύο μέρη, τὸ «Περὶ ἀσκαλήπτου» ἐκ λόγων 27 καὶ τὸ «Περὶ ἀσπουδίου» ἐκ λόγων 15 αὐτοῦ 28. Οἱ «ἀνόμοιοι» κλάδοι τῶν ἀρεσκούντων ἦσαν πνευματικὰ φρονούντες περὶ τοῦ Χριστοῦ δ.η. καὶ οἱ συμπεριφερόμενοι καλίστοι καὶ ἀποκαλούμενοι ἐμύστοιρες καὶ Ἰεροδοῖς ἢ «σπουδαῖοι τῆς Γραφῆς» ἢ «εὐλετητοὶ τῆς Γραφῆς». Διὰ τοῦτο ὅλον αὐτὸ τὸ ἔργον, κυρίως δὲ τὸ δεύτερον ἡμῶν καὶ παρέχεται εἰς τὸν τρόπον αὐτόν, εἶνε ἓνα πρώτης τάξεως ἀντικατασκευὴν ἀσκήσιον. Εἶνε δὲ ἀνελούστοτον καὶ ἐκαστάληπτον καὶ προσκλόν εἰς ὅλους. Ὁ Χρυσοστόμος καὶ τὰ πλῆθον ὑψηλὰ δογματικὰ καὶ θεολογικὰ θέματα τὰ διαπραγματευόμενα μὴ τρόπον καλὸν ἄλλων καὶ καθόλου φιλοσοφούν. Ἀποκρίνεται τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὸν στοχασμὸν, τοὺς συλλογισμούς, καὶ τῆς λογικῆς ἀποδείξεως, εἰς τὰ ὅποια ἀρέσκοντα πολλοὶ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς. Τὰ πάντα διὰ τὸν Χρυσοστόμον εἶνε ἐρωτηνέον τερασίων τῆς ἁγίας Γραφῆς. Εἴτε περὶ ἀσκαλήπτου καὶ ἀσπουδίου ἀμείλει — θέματα καὶ μόνον μὴ τὸ δικονομὰ των τρομάζει ὁ μὴ εἰδικὸς —, εἴτε περὶ ἐλεημοσύνης, εἴτε περὶ τοῦ θένου τοῦ ἀποστόλου Παύλου, εἴτε προτρέπει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἐκκλησιάζωνται, εἴτε γράφει ἐπιστολήν, πάντοτε χρησιμοποιοῦ ἓνα τρόπον ἐρωτηνέον περιεχομένης ἀπὸ τῆς Γραφῆς. Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἐρωτηνέον, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν τὸν φθάνει κανεὶς οὔτε ἀρχαῖος οὔτε σύγχρονος, δὲν γνωρίζει ἄλλην μέθοδον. Διὰ τοῦτο ἀναπτύσσει καὶ λέγει ὅλα τὰ θέματα κατὰ τὸν καλὸν τρόπον, καὶ εἶνε ὁ σπουδαιότερος τῶν πατέρων καὶ ὁ πλῆθον καταληπτός εἰς ὅλους. Μετὰ τὸ τοῦ ἀγγραμμάτου ἀναγνώστου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου ὅπως μόνον φραγμός ὑπάρκει, ἡ γλώσσα. Ἀφ' ἧς συγμῆς μεταφρασθῇ, τὸν κατανόουν ὅλοι ἐξ Ἰσού καὶ ὁ ἐπιστήμων καὶ ὁ ἀγρότης. Ὁ Χρυσοστόμος ἦτο πρῶτος δικηγόρος. Διὰ τοῦτο εἰς κάθε ἀμείλιον τοῦ ἐργάζεται ὡς δικηγόρος. Ἄγναθ τὴν μέθοδον τοῦ στοχαστοῦ καὶ τὴν περιφραγμένην θεολογίαν.

Γραμματεὺς Συντάξας:

Γεράσιος ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΔΙΩΤΗΣ, Θεολόγος

ται βλέπει την ἁγίαν Γραφήν ὡς δικαιογραφίαν, καὶ ὁ ἴδιος ὡς δικηγόρος ἀποδεικνύει αὐτὰ πού πρέπει νὰ ἀποδεῖξη, διὰ τὴν διαλάμψην ἢ ἀλήθειαν. Καὶ ὡς δικηγόρος εἶνε τελείως καταληπτός εἰς τὸ ἀκροατήριον. Εἰδικῶς εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον παρουσιάζεται ὡς συνήγορος μὴς πολλῆς μεγάλης ὑποθέσεως, τῆς ὑποθέσεως ἂν ὁ Κέρως Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἢ δὲν εἶνε ἴσος μετὰ τὸν Πατέρα, καὶ Θεὸς ἡμῶν ἢ ἴσος μετ' ἐκείνου, μετὰ πάντων τῶν δικαιογραφῶν πού λέγεται Γραφῇ ἁγία.

Ὅταν πᾶν μίαν παραγορὸν αὐτῆς τῆς δικαιογραφίας, προκειμένου νὰ κἀν κατανοητὸν αὐτὸ πού κυρίως θέλει νὰ ἀντιλήσῃ, ἐρμηνεύει διὰ τὴν ἀσκήσεια τῆς, ἐξηγεῖ διὰ τὴν θέσιν τῆς θέσεως καὶ δοκεῖ μετὰ τὸ κύριον θέμα, ὥστε ὁ ἀκροατὴς νὰ βλέπῃ τὸ κύριον θέμα μέσα εἰς μίαν περιεχὴν πλῆθος φωνητῶν καὶ ἐξηγητῶν. Παραδείγματις χάριν, ὅταν ἐξηγῇ τὸ «Πάτερ εἰ δυνατόν παρελθέτω ἡμῖν ἐκ τοῦ ποτήριον τούτου, κ.λπ.» (Ματθ. 26, 39), ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποσκοπεῖ νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε καὶ ἄνθρωπος καὶ Θεός, ἀφιερώσει μέγα μέρος τῆς ἀμιλλῆς εἰς τὴν προσευκὴν ὡς ἀνάγκη καὶ ὡς θεοαυτὸν καὶ προνόμιον· ὅταν ἐρμηνεύῃ τὸ «Τοῦτο φρονεῖσθε ἐν ἡμῖν ὁ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅς ἐν μαρτυρίᾳ Θεοῦ ὑπάρχουν οὗτοι ἀρταγνὸν ἡγήσαντο τὸ εἶναι ἴσου Θεοῦ ἀλλ' αὐτὸν ἐκένωσε μορφὴν δοῦλου λαβὼν κ.λπ.» (Φιλ. 2, 5-11), ἐνῷ θέλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἰσοστάτη Πατρὸς καὶ Υἱοῦ, ἀναπτύσσει οὐκ ὡς κύριον θέμα τὴν ταπεινοφροσύνην. Ἔτσι καὶ ὁ ἴδιος ἀκολουθεῖ καλὺτερον τὰς τάσεις τῶν θεοπνευστῶν συγγραφέων, καὶ οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἀκούουν ἀνεξήγητα δόγματα, ἀλλὰ γίνονται κύριοι περικυπῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ μόνον τὰν δύνανται νὰ συναρμολογήσουν τὰ δόγματα. Μία συνέπεια αὐτῆς τῆς ἰσορροφίης τοῦ Χριστολόγου εἶνε, ὅτι οὔτε δύνανται νὰ κατατάξῃ κανεὶς τὰ ἔργα του κατὰ εἶδος, αὐτὲς δύνανται νὰ βῶν εἰς τὰς ἀμιλλὰς τοῦ ἐπιγραφῶς συντόμου καὶ συνεπείας μετὰ τὸ περιεχόμενον. Οἱ μακροσκελεῖς ὑπότιλοι πού ὑπάρχουν εἰς κάθε λόγον καὶ οὗτοι δὲν εἶνε τοῦ Χριστολόγου ἀλλὰ τῶν στενογράφων του, ἐκφράζοντες ὅλην τὴν ἀγανάκτησιν τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν προκειμένου νὰ ἐκφράσων πᾶσαν εἰς τὸ θέμα τοῦ λόγου. Φέρ' εἰπὴν ὁ ὑπότιλος τοῦ Ζ' λόγου Περὶ ὁμοουσίου: «Πρὸς τοὺς ἀπολειπθέντας τῆς συνάξεως· καὶ τοῦ ὁμοουσίου εἶναι τὸν Υἱὸν τῷ Πατρὶ ἀπόθεσιν» καὶ διὰ τὴν ἱμενηνὴς εἰρημνίαν καὶ γεννημένην παρ' αὐτοῦ οὐ δι' ἀσθένειαν δυνάμειος, οὐδὲ δι'

ἐλάττωσιν ἐγίνετο καὶ ἐλέγετο, ἀλλὰ δι' οἰκονομίαν διαφόρων. Ἀπὸ τοῦ «Περὶ ἀκαταλήπτου» καὶ ἀκολουθεῖται. Τὰ χωρία τῆς Γραφῆς, τοῦλάχιστον διὰ ὅσα ἀναφέρει εἰς τοὺς λόγους Κατὰ ἀνομοίον, τὰ ἐπαγγέλλει διὰ ἀπὸ στήθους διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραξενεύεται κανεὶς, ἂν τὰ περισσώτερον δὲν συμφανερῶν κατὰ λέξιν μετὰ τὸ καίμενον. Ποτὲ ὅμως δὲν σπερδαίνει νοήματα.

Ὁ Χριστολόγος φαίνεται ἐνήμερος ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς· εἶνε διὰ μόνον ὁ ἴδιος Χριστιανὸς καὶ ὁ πνευματικὸς πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος τῆς κοινότητος καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῆς δοτικῆς καὶ τῆς ναυτικῆς. Θυμιάζει κανεὶς, ὅταν τὸν βλέπῃ πόσον κατέχει τὰ τεχνικά μυστικά καὶ τὴν φρασεολογίαν τῶν θαλασσοδύκεων, τοῦ γυναικείου κοιμητηρίου, τῶν γεωργῶν, τῶν μικροεμπόρων. Γνωρίζει πῶς ὁδηγοῦν οἱ πλοῖτοι τῶν πλοίων, πῶς ἀνέματα ὀργάνων οἱ γεωργοὶ πρὶν νὰ σπείρουν καὶ τί εἶνε ἡ ζεύγλη καὶ πῶς βάζει ὁ σὸς τὸν τρώχον μέσα ἀπὸ τὴν ζεύγλην, πῶς ἀποξύνουν οἱ γυναῖκες τὴν καλαὶν ἐπιθερμίδα μετὰ τὴν καλὴν καλλυντικὰ διὰ νὰ ἀρκοῦν τὸ κοινότοπον μακιγιάζ, πῶς κύνησιν τὸ κέρδος οἱ ἔμποροι καὶ τὴν ὑπολογισματικὴν κἀνουν. Δὲν τοῦ διαφεύγει τίποτε. Ἐκρημάσκειν ἄλλως τε δικηγόρος, ἐγνώρισε τὴν ἡμῶν. Παρὰ ταῦτα φαίνεται πῶσον ἑδωλός, ὁγνός, καὶ ἀδύνατος πέρμενε, πόσον διετήρησε τὴν εὐγένειάν του. Καὶ διὰ ταῦτα δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ, τί χρειάζεται νὰ ἀμύλῃ κανεὶς, ὅταν δὲν τὸν ἀπολαβαίνει ἔστω καὶ ἕνας ἀκροατὴς.

Ὁ ἕκτος (VI) λόγος «Περὶ ἀκαταλήπτου» εἶνε ὁ τελευταῖος τοῦ Α' μέρους τοῦ ἔργου «Κατὰ ἀνομοίον». Ἐξερμηνήθη κατὰ τὴν 20 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 388 ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ὁ ὁγνός Φιλογόνος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Χριστολόγος ἀμύλῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου, πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὸ κύριον θέμα «Περὶ ἀκαταλήπτου», ἐγίνεν ἐπίσκοπος περὶ τὸ ἔτος 320, ὅταν οἱ μὲν διωγμοὶ μάλισ ἐκόν παύσει, ἢ δὲ αἰρέσεις τῶν ἀρεανῶν μάλισ ἐνεφανίζετο. Πιθανώτατα ἡ ἡμέρα τῆς ἐκφυγῆσεως τοῦ λόγου ἦτο Κυριακὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων.

Ἐκ τῶν 22 λόγων «Περὶ ὁμοουσίου» οἱ τέσσαρες ἐξεφωνήθησαν ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὸ πρῶτον ἐξήμερον τοῦ 387, ὅταν ὁ Χριστολόγος ἦτο πρεσβύτερος, καὶ ἀπετέλειον ἐξ ὁμῆς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ «Κατὰ ἀνομοίον» ἔργου του (6+4)· οἱ δὲ τελευταῖοι ἐξεφωνήθησαν μετὰ 11 εἰς ἐν Κων.

στατινιουπόλει, μάλιστα έγιναν επίσκοπος· κάλλιστα δ' πρώτος (δηλαδή δ' πέμπτος εκ των ΕΕ ή ενδέκατος εν συνόλω) είναι ο δεύτερος λόγος του ως επισκόπου εὐθὺς μετὰ τὸν ἐνθρονιστήριον.

Ο ἑβδομος (VII) λόγος ἢ πρῶτος «περὶ ὁμοουσίου» ἐξεφωνήθη τῇ 387, ὀλίγον μετὰ τὸ Χριστούγεννα τοῦ 386, καὶ πιθανότατα τὴν 5 Ἰανουαρίου 387. Διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὑπῆρχε κοσμικὴ ἐορτὴ μὲ ἡποδρομίας· ὁ δὲ Χρυσόστομος ὁρᾷ καὶ τὴν φράσιν ἐπὶ τὴν ἡποδρομίαν, καὶ πάλιν ὁ σύλλογος ἡμῶν ἐλάττωσεν γέγονεν.

Ο ὄγδος (VIII) λόγος ἐξεφωνήθη ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν ἑβδομον. Ἀρχίζει μὲ τὰ λόγια «Ἐκ πολέμου κθεὶς ἐπινῆλθομεν, ἐκ πολέμου καὶ μόσχευ αἰρετικῆς...». Ὁ Μοντθανεὸς καὶ ἄλλοι φησὺν ὅτι ἔννοεῖ τὸν προηγούμενον λόγον, καὶ ἐπαμένους ἀπὸ τοῦ «κθεὶς» φαίνεται ὅτι ὁ λόγος αὐτὸς ἐξεφωνήθη τὴν ἐπαμένην θ-1-387. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εὐστοχεῖ ταῦτα, διότι εἰς τὸν παρόντα λόγον ὁ Χρυσόστομος ἀναπτύσσει τὸ κύριον θέμα τῆς «κθεσινῆς αἰρετικῆς πράξης», ἐφ' ἧς δὲ δὲν συμπίπτει μὲ τὸ θέμα τοῦ προηγούμενου λόγου, ἀρα πρόκειται περὶ ἄλλου λόγου ἢ μὲλλον δημοσίως συζητήσεως, ἢ ὅποια ἔγινε μετὰ τὸ αὐτὸ καὶ τοῦ προηγούμενου λόγου.

Ὁ ἔνατος (IX) λόγος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύεται ἡ ἰσότης Υἱοῦ καὶ Πατρὸς ἀπὸ τὴν ἀνόφασιν τοῦ Λαζάρου, ἐξεφωνήθη πολλὰς ἡμέρας ἢ καὶ μῆνας μετὰ τὸν ὄγδον. Πάντως· κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 387.

Ὁ δέκατος (X) λόγος ἐξεφωνήθη πάλιν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος μετὰ πολυήμερον διακοπήν.

Ὁ ἐνδέκατος (XI) λόγος εἶπε, καθὼς εἶπα, ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ως επισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, ἐκφωνήθηκε κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 398. Εἰς τὸν ὑπότιτλον αὐτοῦ τοῦ λόγου «ἐπιμὴν μνησθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς ἀνομοίας Περί ἀκατολήπτου, κ.λ.π.» ἡ φράσις «Περί ἀκατολήπτου» εἶνε λάθος μεταγενεστέρων ἀντιγραφῶν· διὰ τοῦτο τὴν διόρθωσιν «Περί ὁμοουσίου». Τὸ θέμα εἶνε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους περὶ ὁμοουσίου, καὶ δὲν λέγεται τίποτε περὶ ἀκατολήπτου. Ὑπ' ὅσιν δὲ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Χρυσόστομου δὲν ὑπάρχει διαφορά μετὰ τῶν ὁμωνύμων λόγων καὶ «ἐπιμὴν» εἶνε ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ εἶδος.

Ὁ δωδέκατος (XII) λόγος εἶνε συνέχεια τοῦ ἐνδεκά-

του καὶ ἐξεφωνήθη ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ἀπ' ἐκεῖνον, ἵσως δὲ κατὰ τὴν ἐπομένην Κυριακὴν.

Καὶ τοὺς ἀπὸ λόγους μεταφράζω ἀπὸ τὸ κεῖμενον τοῦ Μοντθανεὸς κατὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσιν (Parisii 1830, τόμος 1, σελ. 603-680), ἣ ὅποια εἶνε ἡ πρῶτη ἀρίστη καὶ ἐκ τῆς ὁποίας φωτοτυπείται καὶ τὸ κεῖμενον. Ἡ πλαγιασθευμένη σελιδομέτρησις (501 A, B; C, D, E, 502 A, B, C, D, E, κ.λ.π.) εἶνε τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ εὐρίσκεται ἐπίσης πλαγιασθευμένη εἰς τὴν δευτέραν. Ἐδῶ εἰς μὲν τὸ κεῖμενον φωτοτυπείται ὅπως εἶνε πλαγιασθευμένη εἰς τὴν δευτέραν, εἰς δὲ τὴν μετάφρασιν ἐκτυπῶνται ἐντὸς τοῦ κεϊμένου. Αὐτὸ θὰ γίνεται καθ' ὅλην τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀπάντων τοῦ Χρυσόστομου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πατέρων, χάριν τῶν ἐπιστημόνων ἀλλὰ καὶ χάριν ὧν δοσεῖ θὰ χρησιμοποιοῦν τὰ εὐρετήρια διὰ τὰ εὐρετήρια θὰ παραπέμπουν εἰς αὐτὴν τὴν πλαγιασθευμένην σελιδομέτρησιν, καὶ θὰ εἶνε τοιοῦτοτρόπως καὶ νῦν καὶ διὰ τὸ κεῖμενον καὶ διὰ τὴν μετάφρασιν.

Ἐπιλουσίως τὰς παραπομπὰς εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν, διότι ὁ Μοντθανεὸς ἔχει μερικὰ γραφικὰ κωρὰ ἀνεπαίσθητα. Τὰ διατηρῶ ἀμετάβλητα καὶ ἀμεταφραστα, ὅπως εὐρίσκονται εἰς τὸν Χρυσόστομον. Εἰς τὸ κεῖμενον διορθῶντες ἀρσῶμεθα λάθῃ καθαρῶς τυπογραφικὰ (π.χ. «ἀλάτῶν» ἀντὶ «δυνατῶν», «ὡν αἰρεσίαι» ἀντὶ «ὡν ἰαρεσίαι» κ.λ.π.). Εἶνε δὲ ὀλίγα εἰς τὸν παρόντα τόμον δέκα). Ἐπεξηγῶ ὠριμένα πράγματα μὲ ὑποσημειώσεις. Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν τῆς μετάφρασσεως τὰρῶ τὴν γραμμὴν τῆς ὅλης ἐκδομένης σειρῆς.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ Ν. ΣΑΚΚΟΣ, Δ. Θ.
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΙΩΑΝΝΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΠΕΡΙ ΑΚΑΤΑΛΗΠΤΟΥ
ΛΟΓΟΣ ΣΤ'

⁴⁹² Α Εἰς τὸν μακάριον Φιλόγονον ποὺ ἀπὸ δι-
αγγόρος ἐγένεν ἐπίσκοπος· καὶ οὗτοι οὐκ ἀποστρεφόμενοι
τοῦτον πολὺ τὸν Θεόν, οὖν τὸ νὰ φρονεῖν διὰ τὸ
κοινὸν συμφέρον· καὶ οὗτοι τὸ νὰ προσερχώμεθα μὴ ἀφι-
λείαν εἰς τὰ θεῖα μυστήρια τιμωρεῖται, πολὺ σκληρὰ,
καὶ ἂν ἀκόμη τὸ τοῖς ἡμετέροις αὐτὸ μίαν φορὰν τὸν χρό-
νον. Ἐξαιρετήσθαι δὲ πάντα ἡμέρας πρὸ τοῦ Χριστοῦ γέν-
νου.

Β 1. Ἐγὼ δέδοκα καὶ σήμερον ἐτοιμαζόμενοι νὰ ξενουθῶμεν διὰ
τὰ ἀντιμαρτυρίῳ τὰ πολιτικὰ τεχνάσματα τῶν αἰρετικῶν, καὶ νὰ
οἷς ἐκφορήσῃ τὸ ὀφειλόμενον χρέος μου· ἀλλ' ἡ ἡμέρα τοῦ μακαρίου
Φιλογορίου ποὺ ἐορτάζομεν τώρα. ⁴⁹³ Α Ἰκέλευε τὴν γλῶσσίαν μου
νὰ διηγηθῇ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. Καὶ ἀποσπείροντες πρέπει νὰ
καταβαρύνω. Διότι ἂν οὐ καταλογίσῃ πατέρα ἢ μητέρα θανάτου το-
λευσθῇ (Ἐξ. 21, 18· Λευκ. 20, 9), φαίνεται ὁλοκλήρως ὅτι θεοὺς
τοὺς ἡμεῖς καλοῦμε ὅς ἀπολαύουσι ἀποσπείροντες ζωὴν. Καὶ ἂν εἰς τοὺς
φυσικοὺς γονεῖς πρέπει νὰ θαυμάζωμεν ὅσον ἀγάπην, πολὺ περισ-
σότερον πρέπει εἰς τοὺς πνευματικοὺς, καὶ μάλιστα ὅταν αὐτοὺς μὴ
ποῦ ἐργάζωνται ὁ θεὸς, ὅταν τοὺς κατὰ καὶ λαμπροτέρους, ἡμεῖς
δὲ ποῦ μελετῶμεν, καὶ οὐκ ἐμμελῶμεν καὶ οὐκ ἀνταρξώμεθα, μᾶς
καὶ καλότερους. Διότι ἐκείνος δέδοκα, ἀπ' οὗτο ἀμέτρητος εἰς τὸν
αἰῶνα, εἰς τὸν χραιδῶνται καθόλου τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον, ἀποδ-
εῖχεν εἰς φανερότερον καὶ μακαριώτερον **Β** χάριαν· ἡμεῖς ὅμως ποῦ
ζῶμεν ἀπόρητο, καὶ ἔχομεν ἀνάγκην πολλῆς καλλιέργειας ἀπὸ
πάντος πλευρᾶς, μᾶς χραιδῶνται τὰ ἐγκώμια ἐκείνου, διὰ τὸ δι-
αγεγεῖν μὲς μας ὁ ἴδιος ἴσως. Διὰ τοῦτο καὶ κάποιος ἀσφὺς συμ-
βουλεύει· καὶ λέγει· «Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων» (Παροιμ. 10,
7). Διότι ὠφελοῦνται πάρα πολὺ μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐχέμενοι
ποῦ ἐργάζωνται, ἀλλ' αὐτοὶ ποῦ ἐγκωμιάζονται. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχομεν τὸν

1. Σημειώσθαι· ὅτι τὸν ἐνομήσαντα τὸν δόξαν, νὰ τὸν ἐγ-
καμιάζωμεν.

τον πολύ κέρδος από την απόδοσή, να πειθαρχήσωμεν και να μη διαφωνώμεν· διότι και η άρα είνε κατελλήως διά την διήγησιν αυτήν. Διότι εάν σήμεραν δ' μιμνήσκω C μετατόχη εις την άνωθεν ζωήν, και ήγκυροδύλωται εκεί έκει εις το έξης δέν έχι· να φοβήται κανείς ναυάγιον, ούτω κομμίαν βλάβην, ούτω πόνον. Και τί το παράδοξον έν το μέρος εκείνο είνε καθόσον από θλίψιν, καθ' ήν στερηθήν και εις ανθρώπους· ποδ ζών άδύνη άποτείλεται· δ Παύλος και λέγει· «Πάντοτε χαίρετε, άδελφαίς τούτοις προσεύχεσθε»· (Α' Θε. 5, 17). Και έν έδω, έπου άπάρεχον νοσηματα, και άδικίαι, και πρόσωποι θάνατοι, και ουκασπονία, και φθόνοι, και θλίψεις, και θυμοι, και πονηραί επιθυμίαι, και άπειρα έγκληματικά σχέδια, και καθημεριναί φροντίδες, D και συναγή και άλλεπάλληλα κακεί και μδε φέρουν από ποικύ άπείρους λύπας, είνον δ Παύλος, ότι είνε δυνατόν «άναντα να χαίρομεν, όταν κανείς δ' όλίγον μόνον σπείσση καρδίη από την τρικυμίαν των βιοτικών πραγμάτων, δύναται να ρυθμίση καλώς την ζωήν του» είνε πολύ ευκολώτερον να επιτύχη αυτό το καλόν, όταν άποδημησση άπ' έδω, όταν δλ' αυτά έχουν εκλείψει, και αλ άρρώστια και τά νοσήματα και τό σπείθερον των άμαρτημάτων. Όταν δέν άπάρεχη «πό θεού μου και τό δικό σου», αυτός ο κέρδος λόγος ποδ φέρνει εις την ζωήν μας δικά τά κακά και ποδ έγνηνησιν άπείρους πόλεις. Διά τούτο E μακαρίζει περισσότερον την άγιον αυτόν, διότι, άν και μετατόχη και άφηκε την πόλιν μας, έρως άνέθηκε εις άλλην πόλιν, την πόλιν του Θεού· και άφού έφυγεν από την Έκκλησίαν αυτήν, είνε τώρα πολίτης της Έκκλησίας των πρωτοτύπων ποδ είνε άπογαρμμένοι εις τά μητρώα των ουρανών· άφηκε τάς έορτάς αυτές, και έπηγε εις την πανήγυριν των άγγέλων. «Οτι δέ άπάρεχει έπάνω και πόλεις και Έκκλησία και πανήγυρις, άκουσε ποδ τό λέγει· δ Παύλος· «Προσαγγέλλεται πόλει Θεού ζώντος, Ιερουσαλήμ, Ιουδαίαν και έκκλησίαν πρωτοτύπων άπογαρμμένων έν ουρανόις, 494 A και μιμνήσκω άγγέλων πανηγύρι» (Έβρ. 12, 22-23). Όνομάζει δέ όλα τά εκεί πανήγυριν όχι μόνον διά τό πλήθος των άνω δυνάμεων, αλλά και διά την άφθόνειαν των αγαθών και την παντοτεινήν χαράν και εύφροσύνην. Διότι την πανήγυριν συνθέσθι τίποτε άλλο δέν την κάνει, παρά τό πλήθος ατόν ποδ συγκεντρώνονται και ή άφθόνια των έμπορευμάτων, όταν συγκεντρώνονται σιτάρια και χρύθακια και διάφορα είδη προϊόντων, και κοσμήτια προβάτων, και άγέλας βοδιών, και ρόδια, και διάφορα τίποτα, και άλλοι πέν κούλων, άλλοι δέ άγοράζουσιν. Και θά είνη κανείς· Τί άπ' αυτά άπάρεχει εις τούς ουρανούς; Άπ' αυτά δόδοια τίποτα, έκείνη έκεί έμεις είνε πολύ σθεαστώτερα άπ' αυτά. Ούτε α-

τόρα και κοσμήτια και είδη προϊόντων, αλλά έκεί ή καρδιά είνε παντός του Πνεύματος, άγάπη B και χαρά και εύφροσύνη και ειρήνη και αγαλλοσύνη και πρέσβης εις μεγάλην άφθόνειαν. Και είνε δυνατόν να ίδω κανείς παντός εις τούς ουρανούς όχι κοσμήτια προβάτων και άγέλας βοδιών, αλλά «πνεύματα δικαίων τελευτημένων» (Έβ. 12, 23), και έρετές ψυχών, και κατορθώματα τέλειων ζωών· όχι ρόδια και ιπποδάμια, αλλά στεφάνια πολυαμάρτα από κάθε χριστόν, και θράδα και έσθια και τά άπειρα αγαθά ποδ φιλάσονται διά τούς νεκρούς. Και τό πλήθος ατόν ποδ συγκεντρώνονται· είνε πολύ σθεαστώτερον και περισσότερον. Δέν άποκαλείται από ανθρώπους άποτός και χειρικούς, αλλά· C έδω μιμνήσκω άγγέλων, έκεί χιλιάδες άρχαγγέλων, άλλοι σύνταγμα προφητών, άλλοι ήμάδες μαρτύρων, τάγματα άποστόλων, συνθερόσεις δικαίων, έθλια διάφοροι έλιον άνοι εύχράστισαν τον Θεόν. Πράγματι ή πανήγυρις είνε μία θαυμασία πανήγυρις, και τό άνωτερον έλιον μέλυστα είνε, δει μάλιστα εις την πανήγυριν περιφέρεται· δ θεσλεύς έλιον ατόν· διότι άφού είνε «μυρίσιν άγγέλων πανηγύρι» έπρόσθια· «και κριτή θειή πάντων» (Έβρ. 12, 24). Ποιός είδε ποτέ βασιλεία να έρχεται εις πανήγυριν; Έδω δόδοια κανείς δέν είδε ποτέ, έκεί έμεις, άνοι παρευρίσκονται, τον έλέπουν συνεχώς, έπον τούς είνε άνωτερον να ίδου· τον έλέπουν δλ και να είνε μαζί των D και να σολίζη έλους τούς παρευρίσκοντες με την λαμπρότητα της δόξης του. Και αότι μόν αι έδω πανηγύρις διαλύονται πολλές φορές εις τό μέσον της ήμέρας, έκείνη έμεις· έχι· έτοι. Δέν περιμένει ποτέ να είδη ή μήνις· ή χρόνος, ή ήμέρα, αλλά γίνεται άπαυτός, και όλα τά αγαθά της δέν έχουν τέρας, δέν γνωρίζουν τέλος, δέν μπορούν να γηρόσουν ούτε να μακραθούν. Μέμον άγέλας και άθάναντα. Κανείς θέρμος έκεί έτοις έδω, κανμία ταραχή, αλλά μεγάλη ή εύκομμία έλιον με την πρέπουσαν τάξιν. E εάν να άναπέμψουν με μίαν κιθάραν, με ρυθμόν, την πανηγύριν μελωδίαν την γλυκύτεραν από κάθε άλλην μουσικήν πρής τον άεσπότην και τον ένο κύριον έκεί ή ψαχή μουσική εις την θέλιν μουσικογυρίαν σην εις έαρά έδοτα και θαύματα.

2. Προς αυτήν λαπόν την μακαρίαν και άγέλας των γάρων έπηγε σην σήμεραν δ μακάριος Φιλογόνοισ. Ποιός λόγος δύναται να γίνη άπόφθις του ανθρώπου ποδ έξήθθηκε ένός τούτου άρκίου κλήρου; Δέν άπάρεχει κανείς. Και λοιπόν· 495 A ή άπαιτήσωμεν διά τον λόγον αυτόν· αλλά τότε διατί συνεκέντρώθημεν; Να άπαιτήσωμεν· δέν δέν ήμπερίσωμεν να φθάσωμεν τό μέγιστος πόν έργων του· Αλλά δλ' αυτόν έκρετός τον λόγον πρέπει να έμυλήσω, διότι σπου-

δικαστή, πτυχή του δικασίου είνε και τούτο, τὸ νὰ μὴ θυνήσθωιν τὰ λόγια νὰ ἀξιομαρτυρῶν μὲ τὰ ἔργα. Διότι εἰς αὐτοὺς ποὺ ἴσταντο τὰ κατωρθώματα ἀνέτερα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, εἶνε φανερόν διὰ τοὺς πρέπουσι ἐγκρίματα ἀνέτερα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην γλῶσσαν. Καὶ δέδοται δὲν εἶνε τοῦτο λόγος ἀποτυχίας μας, ἀλλὰ τὸ συμβῆναι μὲ μᾶς διὰ συνίδησιν μὲ τὸν κοινὸν μας ἀκατόντην. Καὶ ἐκεῖνος εἰς τὴν χάριν τοῦ ἁγίου δὲν μόνον ἐδόλοός, δὲν ἔδωκε δὲ μόνον ἐδολὸν μισθόν. Διὰ τὴν ἀραγε; Διότι ἐπρόσκειν ὅχι εἰς τὴν κατέστηκα τὸν χρημᾶτων, ὅ ἀλλὰ εἰς τὸν πλοῦτον τῆς νοστροπίας (Μάρκ. 12, 41 - 44· Λουκ. 21, 1 - 4). "Ἄν ἐξετάσῃς τὰ χρήματα δέδοται, πολλὴ ἡ πτωχεία" ἂν ἡμῶς βαυλίσκῃς τὴν προζήτειαν, θὰ ἴδῃς ἀπερίγραπτον θησαυρὸν μεγαλοφυχίας. "Ὅσα ἂν καὶ τὰ ἱδικά μας; εἶνε μικρά καὶ εὐτελέα, ὅμως εἶνε αὐτὰ ποὺ ἔχομεν. Καὶ ἂν εἶνε κατώτερα ἀπὸ τὴν μεγαλοφυχίαν τοῦ γενναίου καὶ δικαίου Φιλογενίου, ὅμως μέγιστον δείγμα τῆς μεγαλοφυχίας του θὰ ᾔδῃ καὶ τούτο, διὰ δὲν θὰ ἀπαυθίσῃ οὕτω τὰ μικρά, ἀλλὰ θὰ κἀνθ δ.π. κἀνουν εἰς πλοῦτοι. Καὶ ἐκείνοι δὲν δέχονται ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς μικρά πρήγματα τοῦ δὲν τὰ ἔχουν καὶ ἀνάγκη. Ὁ προσφέρων ἀπὸ πλέον ἀπὸ τὰ ἱδικά των, ἀνταποδίδοντας σὺν δῶρα εἰς αὐτοὺς, ποὺ τοὺς προσέφεραν αὐτὰ ποὺ αὐτοὶ τὰ εἶχαν. "Ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτός, ἀπὸ ἰδέῃ ἀπὸ μᾶς ἐγκώμιον μὲ λόγια, τὰ ὅποια δὲν τοῦ χρειάζονται, θὰ μᾶς ἀνταποδώσῃ μὲ τὰ ἔργα τὴν εὐλογίαν σου, ἡ ὅποια πάντως μᾶς χρειάζεται. "Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ν' ἀρχίσωμεν τὰ ἐγκρίματα; Ἀπὸ ποῦ ἄλλου ἂν ὅχι ἀπὸ τὸ ἀξίωμα, αὐτὸ ποὺ τοῦ ἐγκρίσιν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος; Διότι τὰ ἐξωτερικὰ ἀξιώματα δέδοται δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θεωρηθῶν ποτὲ ὡς ἀποδείξεις τῆς ἀρετῆς αὐτῶν, εἰς τοὺς ὅποιους εἶνε ἐμπιστευμένα, ἀλλὰ πολλὰς φορές κατηγοροῦν αὐτοὺς καὶ ὡς κακοὺς. Διὰ τὴν συνήθειαν τὰ ἀξιώματα αὐτοῦ τοῦ αἵθους Ὁ τὸ προσενεῖν καὶ προστάσει τὴν φιλίαν, καὶ τὰ πλοισώματα (τὸν ἰσχυρὸν) καὶ αἱ καλακαίαι καὶ πολλὰ ἄλλα αἰσχροτάρα ἀπ' αὐτὰ. "Ὅταν ὅμως χειροτονῇ καὶ ψηφίσῃ ὁ Θεός, καὶ τὸ χέρι ἐκείνου ἀκουσθῇ εἰς τὸ ἔργον καρπύει, ἡ φῶς εἶνε ἀθέκαστος, ἡ κρίσις ἀπείλασμένη, ἀπὸ κατὰ ὑπόβλην τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ποὺ χειροτονεῖ γίνεται ἀναμφίβολος ἐγγύτης δι' αὐτὸν ποὺ χειροτονεῖται. Καὶ διὰ ἐκείνον τὸν ἐχειροτονήσαν ὁ Θεός, φαίνεται καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν τρόπον τῆς δικαιοσύνης του. Διότι τὸν ἔρησαν μέσα ἀπὸ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸν ἐδήγησαν εἰς τὸν θρόνον τοῦτον. Τόσον πολὺ σμενόν καὶ λαμπρὸν ἔδειξε τὸν προηγουμένον βίον του, ρολοῦντι εἶχε καὶ γυναῖκα καὶ

2. Ἰὴδ ποὺ ἀνέστησαν σήμερον τὸ μέγα

θυγατέρα, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἦτο νὰ ζῇ μέσα εἰς τὸ δικαστήριον τόσον πολλὴ θωρήξῃ ὅ περισσοτέρον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὥστε ἀπ' ἐκεῖ καὶ εὐθέως νὰ φαῖν ὡς αὐτοῦ τοῦ ἀξιώματος, καὶ ἀπὸ τὸ δικαστικὸν ὄμμα νὰ ἐδηγηθῇ εἰς τὸ ἱερὸν ὄμμα. Καὶ τότε μὲν ὑπερηπείματο ἀνθρώπους ἐναντίον ἀνθρώπων ποὺ τοὺς ἐπαυλοῦντο, κἀνοῦντας τοὺς ἀδικαιώτους ἰσχυρότερους τῶν ἀδικουμένων δὲν ἐλπίσαν ἔδω, ὑπερηπείματο ἀνθρώπους ἐναντίον τῶν θαυμάσιων ποὺ τοὺς κατέρρεον. Καὶ πόσον μέγα δείγμα ἀρετῆς εἶνε τὸ νὰ ἀξιώσῃ κανεὶς αὐτὰ τοῦ τόσον μεγάλου ἀξιώματος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἀκούει τί λέγει ὁ ἀκαταλήτως Χριστὸς εἰς τὸν Πέτρον. Διότι, ἀπὸ 496 Α τὸν ἡρώτησε «Πέτρε, φιλαὶς με;» (Ἰω. 21, 15 - 17), καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε «Σὲ, Κύριε, σὺ εἶς διὰ φιλοῦ σε» (Ἰω. 21, 16 - 17), δὲν ἴσταν ὁ Χριστὸς «Πέτρε τὰ χρήματά σου, ἀσκήσον μὲ νηστείας, κάνε σκληρογυρίαν, ἀνάστησον νεκρούς, ἀποθνήσκῃς δαίμονας» τίποτε ἀπ' αὐτὰ οὕτω ἀπὸ τὰ ἄλλα σημεῖα, οὕτω ἀπὸ τὰ ἄλλα κατωρθώματα ἀνέφερον; ἀλλ' ἀφῆκεν ἅλα ἐκείνα καὶ εἶπε «Εἰ φιλαὶς με, ποιῶμαι τὰ πρόβατά μου» (Ἰω. 21, 15 - 17). Καὶ τὸ ἔαγεν αὐτό, διότι ἤθελε νὰ μᾶς δείξῃ ποῖον εἶνε τὸ μέγιστον τακμήριον ὅχι μόνον τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτὸν ἀλλὰ ὅ καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ ἔχει αὐτὸς πρὸς τὰ πρόβατα. Καὶ τὸ ἰδεύοντιν αὐτὸ ὡς μέγιστον δείγμα τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτὸν, δὲν νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ «Αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὰ πρόβατά μου, ἀγαπᾷ ἐμένα». Κοιτάξτε λοιπὸν πόσα ὑπέμεινε διὰ τὸ ποιῆσαι αὐτὸ ὁ Χριστός. Ἐννεν ἄνθρωπος, ἐπῆρε μορφήν δουλοῦ, ἐπτόσθη, ἐρραπίσθη, εἰς τὸ τέλος δὲν ἠντήθη νὰ ὑπομείνῃ καὶ τὸν θάνατον, καὶ θάνατον τὸν πλοῦτον αἵματιν. Διὸς ἔχυσεν τὸ αἷμα τοῦ ἀπῆλτο εἰς σταυρὸν. "Ὅσα ἂν κανεὶς θῆλῃ νὰ τὰ ἔχη καλὰ Ὁ μὲ αὐτόν, νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πρόβατα αὐτὰ, νὰ ζῇ τὸ κοινὸν συμφέρον, νὰ μεριμνᾷ διὰ τοὺς ἀδελφοὺς του. Διὸς διὰ τὸν Θεὸν δὲν ὑπάρχει κανένα κατωρθώμα προτιμότερον ἀπ' αὐτό. Διὰ τοῦτο καὶ ἄλλος λέγει «Σίμων Σίμων, ἤτησον ὁ σκηνὴς σκηθίσαι σε ὡς τὴν πύον κατὰ ἰδεύθῃν περὶ σοῦ, ἵνα μὴ ἐκλείψῃ ἡ πίστις σου» (Λουκ. 22, 31 - 32)· ποῖον ἀποβῆν θὰ μοῦ ἀναπαράσῃς ὅμως διὰ τὴν φροντίδα μου αὐτὴν καὶ τὴν πρόνοιαν; Ποῖον ἀποβῆν ζῇται ἀραγε; Πάλιν τὴν ἰδίαν ἰδέει λέγει «Καὶ σὺ ποτε ἐπιστρέψας στήριξον τοὺς ἀδελφοὺς σου» (Λουκ. 22, 32). "Ἔτσι καὶ ὁ Πάβλος λέγει «Μνησθῆναι μου γίνεσθαι, καθὼς κατὰ Χριστὸν» (Α' Κορ. 4, 16 - 11, 1). Πῶς ἔγινες τοῦ Χριστοῦ μνηστής; «Πάντα πάντα ἀρέσκων, καὶ μὴ ζητῶν τὸ ἐμμετὸς συμφέρον, ἀλλὰ τὸ πῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶν» (Α' Κορ. 10, 33). Καὶ ἄλλος λέγει «Καὶ γὰρ ὁ Ὁ Χριστὸς σὺχ ἐαυτῇ ἤρεσκον, ἀλλὰ εἰς τοὺς πολλούς» (Ρωμ. 15, 3).

Ἰχομεν καὶ πάλιν συγγνώμην, ὅταν αὐτὸς μὲν ἐκ' ἡμᾶς καταβαίνει ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, ἡμεῖς δὲ οὐτε ἀπὸ τοῦ σπύτου μας δὲν ἐρχόμεθα πρὸς αὐτόν· Ὅταν οἱ μὲν μάγοι, ἑσθέρωντες ἐσθέρωνται καὶ ἀλλόθρησκοι, κτίζουσιν ἀπὸ τῆς Παρελίου καὶ τὸν Ἰδοὺν ἐκπληκμένον εἰς τὸ παχνί, καὶ οὐ ὁ Χριστιανὸς δὲν ὑπομένει οὐτὴ μίαν μικρὰν ἀπόστασιν, διὰ τὴν ἀπολύτως αὐτὸ τὸ μακάριον θέλημα· Διότι, ἂν ἔλθομεν μὴ πίστιν, ἐπιστήμησιν καὶ τὸν ἴδιον ἐκπληκμένον εἰς τὸ παχνί· αὐτὴ ἡ πράξις ἔχει τὴν θέαν τῆς φάτης. Καὶ ἐκεῖ δὲ ἀπλῶς τὸ σῶμα τὸ δεσποτικόν, ὅχι συλλεγμένον μὴ σπάρτα· ὅπως· τότε, ἀλλὰ περιελλόμενον ἀπὸ παντοῦ μὴ τὸ Πνεῦμα. Γνωρίζουν οἱ μαθηταὶ τὰ λεγόμενα. Καὶ οἱ μὲν μάγοι ἐπιστρέφουσιν μόνον· οὐ δὲ, ἂν προσέλθῃς μὴ καθαρὴν συνείδησιν, διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ πᾶν αὐτὸ καὶ νὰ πᾶς εἰς τὸ σπύτι σου. Ἐὰν λοιπὸν καὶ τὸ φέροντας δόξα, ὅχι οὐτὸν τὰ δόξα ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ τοῦ σπύτου σου. Προσέφταν ἐκεῖνοι· χρυσὸν· πρόσφατον οὐ σφραγισμένον καὶ ἀρετὴν· πρόσφατον ἐκεῖνοι· λιβανωτὸν πρόσφατον οὐ προσευχῆς καθαρῆς, τὰ θυμωμένα τὰ πνευματικὰ· πρόσφατον ἐκεῖνοι· αἰδῶν· πρόσφατον οὐ ταπεινοφροσύνην καὶ ταπεινωμένην καρδίαν καὶ ἐκτενρότητα. Ἄν προσέλθῃς C μὴ τὰ δόξα αὐτὰ, χωρὶς κανὼν φόδον θ' ἀπολύτως τὴν ἱερὰν αὐτὴν πρόσταξιν. Καὶ ἐγὼ θέλω διὰ τοῦτο λέγω πᾶσι τὰ λόγια αὐτὰ, ἐπειδὴ γνωρίζω καλῶς, ὅτι ἐπιστήμησιν κατὰ τὴν ψήφον ἐκείνην θεὸς προσέλθουσιν πολλοί, καὶ δὲ ἀπεκρίνουν εἰς τὴν σωματικὴν αὐτῆν θέαν. Διὰ τὴν μὴ τὴν κἀμινον αὐτὴν λοιπὸν διὰ τὸ κακὸν σας, ὥστε πρὸς τιμωρίαν τῆς ψυχῆς σας, ἀλλὰ διὰ τὴν σωτηρίαν σας, διὰ τοῦτο σὲς τὸ σπύτι ἀπὸ τώρα καὶ παρακαλῶ, ἀφοῦ καθαρίσεται τὸν αὐτὸν σας μὴ κατὰ τρόπον, τότε νὰ προσέλθῃτε εἰς τὴν ἱερὰν μυστήριον.

4. Καὶ μὴ μοῦ εἰπὴ κακίαι, εἰμαι γεμάτος ἐννοσὴν, ὅχι τὴν συνείδησιν μου γεμάτην ἀμαρτημάτων, κοῦδωλὸν D φορτίον βαρύνον. Ἐὰν ἀρετὴ ἢ προσηλιὰ τῶν πάντων αὐτῶν ἡμῶν, ἂν δὲν κοῦδωλὸν ἀλλὰ προσέχεται καὶ ἀγρυπνῇ, διὰ τὸ κατὰ σῶμα τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτημάτων. Μὴ ἐλέησας ὅτι ὁ χρόνος εἶνε δίλγος, ἀλλὰ πρόσφατος ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Δεσπότης εἶνε φιλόνητος. Νά, καὶ οἱ Νινευίται ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπεμάκρυναν ἀπὸ πάντων τοὺς μέαν· τὸσον μεγάλῃν ἀρετῇ (Ἰσνῆς 3, 4-10), καὶ ἂν τοὺς ἡμιόδοις καθόλου ἢ συντομικῶς τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ κατέβησαν ἢ προθυμῶς τῆς ψυχῆς τῶν νὰ ἀρετῇ ἀπὸ τῆς φιλονητικῆς τοῦ Δεσπότη καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πᾶν. Καὶ ἡ πόρνη ἐπίσης μέσῃ εἰς μίαν σιγῇ ἐπλήρωσε τὸν Χριστὸν καὶ ἀπέκλινεν ὅλον τὸν θνατὸς τῆς ὁ δὲ Χριστὸς, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν καταγορεύουν ὅτι τὴν ἰδέχθη καὶ τῆς

ἔδωκε Ἐ τὸν ὄφρος, ἐκείνους μὲν πρὸς ἀπεστρέφωσιν, αὐτὴν δὲ τὴν ἀπὸλλοθεν ἀπ' ὅλα τὰ κακά, καὶ ἀφ' οὗ ἰδέχθη τῆς ἐκδουλεύσεως τῆς ἀγάπης τῆς τὴν ἐστειλὴν εἰς τὸ καλόν. Διότι ἀρετῇ· Διότι προσήλθε μὴ θερμὸν φρόνημα καὶ παρακαλομένην ψυχὴν καὶ κολλῶσαν πίστιν, καὶ ἤγγισε τὰ ἄγια καὶ ἱερὰ ἐκεῖνα πόδια, καὶ ἀφ' οὗ ἔλυσεν τὰ καλλία τῆς, ἔχοντα ποταμὸς βαρύνον ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, καὶ ἔλασεν τὸ μέτρον (Λουκ. 7, 31-50). Μὴ αὐτὰ πρὸς ἰσοφύσιν τοὺς ἀνθρώπους, μὴ αὐτὰ παρακαλοῦντα τὰ φάρμακα τῆς μετανοίας. Μὴ αὐτὰ τὰ μάτια τοῦ ἱερατοῦ καὶ τὰ μάτια τῶν ἀκατάλητων, μὴ αὐτὰ ἐδάκρυον. Μὴ τὰ ¹⁰⁰ A καλλία τοῦ ἐδάκρυον πολλοὺς καὶ ἀπὸ τὰ πόδια τῆς πρὸς ἀμαρτίαν, μὴ αὐτὰ ἐκδοῦναι τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Μὴ τὸ μέτρον τοῦ ἐδάκρυον πολλοὺς, μὴ αὐτὰ ἔλυσεν τὰ πόδια ἐκείνου. Καὶ οὐ λοιπὸν μὴ αὐτὰ πρὸς ἐξοργιστὴν τὸν Θεόν, μὴ αὐτὰ νὰ τὸν ἐξοργίσῃ. Τὸν ἐξοργιστὴν μὴ ἀρετῇ χρημάτων· μὴ αὐτὰ νὰ συμπληρωθῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ἀποδόσης εἰς τοὺς ἀδικημένους καὶ αὐτὰ πρὸς ἡρώδης καὶ ἄλλα ἐπὶ πλεον, ἀπὸ τὸν τὸν Ζαχαρίαν· Ἀποδοῦναι εὐχαριστήματα ἀπὸ ὅλα ὅσα ἤρπασαν (Λουκ. 10, 8). Τὸν ἐξοργιστὴν, ἐπειδὴ ὄφρος πολλοὺς μὴ τὴν γλώσσαν· ἐξοργιστὴν τὸν πᾶν B μὴ τὴν γλώσσαν, ἀναπνεύσαντες προσευχῆς καθαρῆς, ὁμιλῶντας μὴ καλῶνόντων πρὸς αὐτοὺς πρὸς τὸ ὄφρουν, ἐκμετρίωντας αὐτοὺς πρὸς τὸ κακῶνόντων. ἐγγυημένον αὐτοὺς πρὸς τὸ εὖ καλόν. Αὐτὰ ἂν χραιδῶνται πολλὰς ἡμέρας οὐτε πολλὰ χρόνια. Ἄλλὰ μόνον προτίσταν, καὶ κερταθῶνται ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Διότι μακρὴ τὴν ποσότην, ἀρετῇ ἀπὸ τὴν ἀρετῇ, σωματικῶς τὴν κακίαν, καὶ ὅπως ὑπόχρεον ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐκκαθάρσιν, καὶ τοῦτο πρὸς ὅθων· εἰς ἀπολογία. Ἐγὼ γίνεμαι μάρτυς καὶ ἔγγυος, ὅτι, ἂν ὁ καθένας ἀπὸ τῶν πρὸς ἀμαρτάνων ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὰ προηγούμενα κακά καὶ ὑποσχεθῇ μὴ ἐκμετρίωνται εἰς τὸν Θεόν. ὅτι δὲν θὰ κἀν πάλιν τὰ ἴδια, ὁ Θεὸς δὲν θὰ ζητήσῃ τίποτε ἄλλο πρὸς μεγαλύτεραν ἀπολογία. Διότι εἶνε φιλόνητος καὶ C ἐκείνου, καὶ ὅσον ἐπιθυμῇ νὰ γεννήσῃ αὐτὴ πρὸς ἔλεος τοῦ ἀλλὰ τὸ διακόπτουν αἱ ἀμαρτίαι μας. Ἄς κερταθῶμεν λοιπὸν τὸ δόξαντες τοῦτος καὶ ἔς κἀμινον ἀρχὴν τῆς ἐσθῆς ἀπὸ τὸ πρῶτον αὐτὸ τώρα, καὶ ἔς τὰ παρατηρήσμεν ὅλα κατὰ τὰς πάντες αὐτὰς ἡμέρας· νὰ πακισθῶν τὰ δικαστήρια, νὰ τρεκισθῶν τὰ δουλευτήρια, νὰ ὀρθῶνται τὰ δικαστήρια καὶ τὰ συμβόλια καὶ τὰ ἀναλλήματα. Θέλω νὰ σῶσω τὴν ψυχὴν μου. Τὴν ἀρετῇ ἀνθρώπων, ἂν τὸν κἀμινον εἶνε κερταθῇ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ (Ματθ. 16, 26). Ἐξοργιστὴν οἱ μάγοι D ἀπὸ τῆς Παρελίου ἔδωκα καὶ πρὸς τὰ δικαστὰ πράγματα.

τα καὶ δάδισι πρὸς τὸν Ἰησοῦν δὲν εἶνε μεγάλη ἡ ἀπόστασις, ἂν θέλωμεν. Διότι, εἴναι ἀνάγκη νὰ παρῶμεν πέλαιος, οὕτως νὰ ὑπερέβαινεν κορυφὰς βουνῶν, ἀλλὰ καθήμενος εἰς τὸ σπῆτι, ἐπιδεῖ κινύσας εὐλαβέειαν καὶ πολλὴν τὴν κατανύξιν, μὲντοι νὰ κρημνίσῃς ἑλὼν τὸ ἱστμικὸν ταίχιο, νὰ καταστρέψῃς τὸ ἐμπόδιον, νὰ μικρύνῃς τὸ μήκος τοῦ δρόμου. Διότι ὁ Θεὸς λέγει· «Θεὸς ἐγγίζων ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐ Θεὸς πόρρωθεν» (Περ. 38, 23)· καὶ· «Ἐγγὺς Κύριος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτὸν ἐν ἀληθείᾳ» (Ψαλ. 144, 18). Ἀλλὰ τώρα πολλοὶ ἀπὸ τῶν πιστῶν ἔχουν καλῶσαι εἰς τέτοιον ἔσχατον ἀφροσύνης καὶ καταφρονήσεως, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε γάρτοι ἀπὸ ἀμέτρητα κακά, καὶ ἂν ἔχουν τελείως παραμελήσει τὸν αὐτὸν τοῦ προσέρχεται κατὰ τὰς ἐπορὰς εἰς τὴν πρῶτην αὐτῶν. Ἐτα ὅπως τὸν δὲν γνωρίζουν οὐ καὶ οὐδὲν ἔχοντες, δὲν εἶνε ἡ ἐργασιὰ καὶ ἡ κοινότης, ἀλλὰ ἡ καθαρά συνειδήσις, καὶ ἡ ζωὴ, ἡ ἀπληρογμένη ἀπὸ ἐγκλήματα. Καὶ οὕτως αὐτοὶ ποὺ δὲν βλέπει εἰς ποιε φανῶν εἰς τὴν συνειδήσειν τοῦ πρέπει νὰ προσέρχεται κατὰ ἑκάστην ἡμέραν, εἴτοι αὐτοὶ ποὺ εἶνε φορτωμένοι μετ' ἀμαρτήματα καὶ δὲν μετανοοῦν εἶνε ἀσφαλὲς νὰ μὴ προσέρχεται ὅτε θύαν εἶνε ἐπορῇ. Διότι οὕτως τὸ νὰ προσέλθωμεν μὴν μόνον φορὸν τὸν χρόνον μὲς ἐπαλλάσσει ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν ἄνθρωπον ἀνὰ πρῶτον ἀνὰ ἑαυτὸν, ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς 500 Α μὲς καταδικάζει χειρότερα, ἀφοῦ ἐνθ' προσερχόμεθα μὴν φορὸν, οὕτως καὶ τότε προσερχόμεθα καθάροι. Διὰ τὴν οὗ παρὰ καλὸν ἔχοντες, νὰ μὴ ἐγγίζετε τὰ θεῖα μυστήρια, εἴτοι ἐπειδὴ εἶνε ἐπορῇ καὶ τὸ καλεῖ ἡ ἡμέρα. Ἀλλ' ἂν ποτε σκέπτεσθε νὰ συμμιτῶσθε ἀπὸ τὴν ἁγίαν αὐτῶν προσοχῶν, πρὶν ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας, νὰ καθαρίζετε καλῶς τὸν αὐτὸν σας μετ' ἡν μετανοοῦν καὶ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἀληθοσύνην καὶ τὴν ἀσφαλῆσιν μετ' ἡν πνευματικά, καὶ νὰ μὴ ἐπιστρέψετε πάλιν ὅπως ὁ σκύλος εἰς τὸν λιαστὸν σας (Παροιμ. 26, 11· Β' Πέτρ. 2, 32). Καὶ πῶς δὲν εἶνε ἀπρεπον διὰ μὴν τὰ στοιματικά νὰ δεκνέσθε τὸν ἐπιμέλειαν, ὅστε μετ' ἡν πλυσίματα τῆς ἐπορῆς πρὶν ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας νὰ θάψετε ἀπὸ τὰ σεντοῖνια τὸ ἀραιοτέρον χέριμα διὰ τὸ νὰ κατακαύσῃτε ἐν τῶν πρῶτων, καὶ νὰ ἀπορρίψετε ὑποδήματα, Β καὶ νὰ κύνετε πλυντικώτερον τραπέζι, καὶ ἀπὸ παντὸς νὰ ἐπινοήτε πολλὰς προμηθείας καὶ μετ' ἡν τρόπον νὰ λαμπρύνετε καὶ νὰ καλλοπίζετε τὸν ἑαυτὸν σας, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν ποὺ παραμένει παραμεινμένη, ἀραιομένη, κατὰ τὴν ἀραιοσύνην, ἀκαθάρτου, νὰ μὴ θένετε καμμίαν σημασίαν, ἀλλὰ τὸ μὴν σῶμα πρῶτον νὰ τὸ καλλοπίζετε καὶ εἵτα νὰ τὸ φέρντε εἰς ἐκείνην δὲ νὰ τὴν παραμελεῖτε γυμνὴν καὶ γυμνὴν ἀσχημίαν· ἂν καὶ τοῦτο μὲν εἰς τὸν δόξαν, καὶ δὲν ἔρνε

καὶ καμμία ἡμέρα, ἂν τὸ ἴδιον εἰς ὅποιονδήποτε κατὰ τὸν ἐκείνην ἡμῶς τὴν εἴπει ὁ Δεσπότης, καὶ τιμωρεῖ πολὺ αὐτοὺς τὴν ἀρετήν. Ἀν εἴδετε δὲ ἡ πρῶτη αὐτῶν εἶνε γεμίστη πρὸς πνευματικόν, καὶ ὅπως αἱ πνευματικαὶ ἀναδύσονται εἰς, εἴτοι καὶ αὐτὴ ἔχει ὁ μὴν ἀνέκφραστον φλόγον· Μὴ προσέλθῃς λοιπὸν ἔχοντας καλῶμεν, μήτε ἑλπε, μήτε χάριτος, διὰ νὰ μὴ ἐπινοήσῃς μεγαλύνειν παρ' αὐτῶν καὶ κατακαύσῃς τὴν ψυχὴν ποὺ μεταλαμβάνει. Ἀλλὰ πρῶτον θε εἶναι ἡμεῖς πολυτίμους, χρυσόν, ἄργυρον, διὰ νὰ κύνῃς τὴν ὁλὴν ποὺ ἔχεις καθαριώτερον, διὰ νὰ φέρῃς ἀποκαταστάσεις πολὺ κέρους· ἂν ὑπάρχῃ κατὰ πονηρόν, ἐξορίσαι το καὶ φυλάξαι το ἀπὸ τὴν ψυχὴν σου. Ἐχει κακὴς ἔχθρον καὶ ἔχει ὑποσύνη τὰς μεγαλύνειρας ἀδικίας· ἂς καταλύσῃ τὴν ἔχθραν, ἂς καταπαύσῃ τὴν ἀκύνειαν τοῦ ποὺ ἔχει φλεγμονὴν καὶ πρήξιμον, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐπιπορευτικὸς κακὴς θέρους καὶ καμμία παραχρῆ. Διότι μετ' ἡν κοινωμένην μέλλεις νὰ ὁδοκατέλθῃς βασιλεία. Καὶ θύαν εἰς τὴν ψυχὴν καθεστὰ ὁ βασιλεὺς, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεγάλη γαλήνη, πολλὴ ἡσυχία, σκεῖτα εὐφροσύνη τῶν λογισμῶν. Ἐγὼ εἰς ὑποσύνην μεγάλην ἀδικίαν, καὶ δὲν ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ κατέλθῃς τὴν ὁρμήν· τότε λοιπὸν διὰ τὴν ἀδικίαν τὸν αὐτὸν σου μετ' ἡν μεγαλύνειρας καὶ χειρότερας ἀδικίας, διότι ὁ ἔχθρος, ὅσα καὶ ἂν σοὺ κύνῃ, δὲν θὰ σοὺ κύνῃ ἔπειτα ποὺ κύνῃς σὺ εἰς τὸν αὐτὸν σου μετ' ἡν νὰ μὴ συμπεριλιώνεσαι μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ καταπαύσῃς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἰσχυρίζεσαι πρὸς τὸν Θεόν· Διότι τὸ νὰ μὴ συμπεριλιώνεσαι μετ' αὐτοῦ ποὺ ο' ἐλύττωσε, εἶναι εἶναι τὸσον ἄμωμον πρὸς ἐαυτὸν, ὅσον εἶναι ὁδὸς Β πρὸς τὸν Θεόν ποὺ ἐνομοθέτησε τὴν ἀσχημίαν. Μὴ εἰσέλθῃς λοιπὸν εἰς τὸν σύνδουλον, μήτε εἰς τὸ μίγνθος τῶν ἀδικημάτων ἐκείνου· ἀλλὰ θέλει εἰς τὸν νοῦν σου τὸν Θεόν καὶ τὸν φόβον ἐκείνου, καὶ σκέψου δὲ, ὅσον περισσότερον θέλῃς ἀδικεῖς εἰς τὴν ψυχὴν, ὅσον ἀναγκάζεσαι νὰ συμπεριλιώσῃς μετ' αὐτὸν ποὺ ο' ἐλύττωσε μετὰ ἀπὸ ἀμέτρητα κακά ποὺ σοὺ ἔκανε, ὅσον περισσότερον θέλῃς σὺ κύνῃς αὐτοῦ ποὺ ἐπὶ τὰς αὐτὸς τὸ πρῶτον. Καὶ ὅπως σὺ ἐπὶ τὸν αὐτὸν αὐτὸν 501 Α μετ' ἡν πολλὴν τιμὴν ἔδωκε, εἴτοι καὶ αὐτὸς θέλῃ σὺ ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἐκείναι μετ' ἡν πολλὴν δόξαν ἀποδοῦναι· σου ἀπεναντίας ἀδικεῖς, αὐτοῦ τῆς ὑποταγῆς. Αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς εἶναι νὰ ἐπιτύχῃς εἰς σε μετ' ἡν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μετ' ἡν δόξαν, τιμὴ, κράτος, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πρὸς τοὺς ἀποστατούντας ἀπὸ τῆς συνάξεως καὶ
ἀποδοχῆς τοῦ ἱεροῦ, τὴν ἡμετέραν μετὰ τὸν Πατέρα καὶ
τὸν υἱὸν κοινὴν ἀποστολὴν ἐλθόντων· ὅτι καὶ ἐπαρκοῦσαν ἀπ’
αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐλπίδα, διὸ καὶ ἐκείνους ἐκείνους καὶ ἐκείνους
το, οὗτοι ἐπεὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ διὰ διαφόρων αἰ-
τιῶν. Αὐτῶν γὰρ ὁμιλίαι ἐργαζομέναι ἐπὶ τὴν τῶν δο-
λῶν καὶ τῶν ἀποστατούντων.

[illegible][illegible]

2 "Α, γρηγορώμεν λοιπόν κα' ἃς βλέπομεν τὸ γύρω τους ὅρῃ

χαν κοινά τω και εδιδοντο την διδασκαλιαν. Και ποδ μορτα κανεις λειει να το δη αυτω, Πάρα πολλοι εις τον Ιωαννην. (Οταν αυτος ειπεν Αβρααμ ο πατηρ υμων ηγαλλασατο. Ινα δη την ημεραν την ε-
αην, και ειπε και εχθροσ. (Ιω 8 56, του λεγονσ. Τεσπαράκοντα ετη ούπω εχεις, και Αβρααμ εθρακας. (Ιω 8 57) Πλεικαις ετη-
ον εδιδεσκον αυον ετηλδν ανθρωπον. Και αυτος τι λεγει. «Πρε του τον Αβρααμ γενεσθαι. εγω ετιμα. «Και ηραν λιθους, Ινα βαλιουσιν επ' αυτον» (Ιω 8, 58). Και όταν τους εμελυσσε ο α μακροθν περι κυ-
στηρων, τους ελεγε. «Και ο θρωος δε, εν εγω θωου υπερ ης του κο-
ηου ζωης η καρδ μου εστι» κα αυτοι Η Ελεγαν. «Σκληρος εστιν ο λογος αυτος, εις θυνα κ. αυτου ακουειν. Και εκ ποτου πολλοι των μαθητων αυτου απηλθον εις, εκ απου κ. ουδε, μετ' αυτου περιε-
ζατον» (Ιω 8 51 60 66) Περ μου λαιπον, τι επρατε να ειπη. Να ατη συνεχωρ τα υφηλδνερ κα, οστα να τρομαξω κα, απο-
ειωξ μακρια του το θηραμα. και ειλε υ' αποκαρσουσιν την διδασκα-
λιαν. Αλλ' αυος δαν ηρο εδαν της φυανθρωπ κς του Θεου. Επει-
τα τ' αλ ν, όταν ειπεν. «Ο τον λογον μου ακουον, θανατου οδ μη γει-
νη εις τον αιωνα», αυτοι ελεγαν. «Οδ καλως ελεγμεν, οτι θα μόνιον εγεις. Αβρααμ απάθονε κα οι προφηται, απάθονεν κα, οδ λεγεις οτι ο τον λογον μου ακουον οδ μη γενουσαι θανάτου.» (Ιω 8, 51 58). Και C τι το παρξμενον αν τα πληθος ειχε τέτοιαν γνώ-
μην περ αυτου, αφοσ και αυτοι οι αρχοντες ειχον την ιδαν γινώ-
μην. Ο Νικόδημος π χ που ητο αρχων, κα, ηθεε κοντα του με πολλην αγάπην, και ειπεν εναινο το «Οξμεν οτι από Θεου ελήλυ-
θα, ο δασκαλος» (Ιω 3 2). Αμω δαν μπόρεσε να δεχθη την διδα-
σκάλαν περ του θαντ σματος. Ειπε, ητο πολυ μεγαλυτέρα από την εδουκιαν του. Όταν ο Χριστος τω ειπε. «Α ν τις γεννη-
κη εξ ύδατος κα Πνεύματος, οδ θυναικι, ιδελν την βασιλειαν του Θεου» εσπερήθη τόσον χαμυλά και ανθρωπίκα, οστε ειπε «Πως θυναικι ανθρωπος, γεννηθήναι. γερνυον αν, μη θυναικι εις την κα-
λιαν της μητρος αυτου δευτερον εισελθειν και γεννηθήναι. Εμοθε». Ι' τω λεγε. «Ος ο Χριστός, D «ΕΙ' α ε. γενα ειπον υμιν κα' ούκ ε-
π σπεισате πως αν ειπω υμιν τα έπουράνια, πιστευσате.» (Ιω 1 3 4 12) Δηλαδή σχεδόν απολογετα, και εγγει. Επει δε, τας εμελει συνχωρ περ της ευαγγελιου γεννησιως του Αληθιν φο-
σαν ελθον από του σκουρου μετ' από ημεριτητα σημειω. με δ από την κλυσιαν εκείνην απόδειξιν της θυναικω, του όταν ειπεν οτι. «Ηθεσθε τον Υιόν του ανθρωπου επ, των νεφρων έρχομενον», ο αρχιερεω δαν ανέχθηκε το λεγθδν και εσχ πε τα ρωθκα του. Πως

14. Καθολος του πνευμα. Ει' εδαν τας δ α την εαυταμ αν κα ε συναντ' λόγους

επρατε λαιπον να ημωξ εις αυτους που δαν μπόρεσαν να ανεχθον τωπος οδ υφηλδν. Και γενηκα και αυος ακόμη το οτι διν ειπε δια τον έποτον του κατ μέγα Ε και υφηλδν δαν ειπε καθόλου παρξμε-
νον, αφοσ εμελυσσε εις ανθρωπους που εσφοντο χόμω και ειχον τό-
σην ανθρωπ'ινην εσθαιαν

4. Αρκουσε δίδε.α να αποδείξω αυτα που ειπα, οτι αυτος ειπε ο λογος και η αιτια που ελεχθησαν εναινα τα ταπεινά αλλ' εγώ θα προσπαθω να το ερρηγω αυτω και από άλλων ερμην. Όπως ακρ.ως ειδατε οτι εκαινα εστανταλ'οντα, επαρκουσιν, επηδεουσιν σπανω, εξυδραζον ερευγον, αν διαγε ποτε ο Χριστός κατ μέγα και υφηλδν, ετοι θα προσπαθω να πξ δεξω πως επραταν κοντα του κα, παρξμενον την διδασκαλ αν του, 508 Α αν ποτε ελεγα κατ ταπε νον κα, επτελες. Διότι, αυτοι, αυτοι οι ειδον και επηδεουσιν επάνω, όταν αυτος ειπε και το άλλα, οτι. «Απ' εμαυτου οδ ποω εδ-
ειν, άλλα καθως εδιδεξέ με ο Πατήρ μου λαλδν» (Ιω 8, 28), αμω-
σας ηλθαν κον α του. Και θελοντας ο εδωγαλ.στης να μξ δειξη, οτι επίστευσαν. Διότι, τους ειπε λόγ.α ταπεινά, υπογραμμίζει και λεγει. «Ταυτα αυτος λαλήσαντο, πολλοι επίστευσαν εις αυτον» (Ιω 8, 30) Θα το ερρη κανεις κονα να γινεται και εις πολλε άλλα ρέ-
ρη. Διό τον λογον τούτον ελαρε πολλά ανθρωπίκως και πολλές φο-
ρας, και επαινα πάλιν οχ, ανθρωπίνως αλλ' όπως επραταν εις Θεον και ας.α της υφηλδς καταγωγής του, ελλοιτε μν συγκραταβανοντας εις την εσθαιαν των πων-φωρατων, B ελλοιτε δε ενδιαφερέμενος δια την εσθαιαν των δογματων. Διότι δαν παρξμελνται οστε την δογμα-
τικήν πλευράν, οστε να μη γινεται πάντως η συγκραταβαις μόνον κα, ελάφη τους μεταγενεστέρους εις το ζήτημα, τι πρξται να πι-
σταδον εις το εζιμαί του αλλά, αν και εγνωρίζεν ότι των προτε-
ρων οτι δαν θα τον ακούσουν αλλά και θα τον κακολογούν και ης τηδότητων επάνω, εμως τὰ ειπε (α υφηλδς λόγια), και εις να ημεμ.οιση αυτος που ειπα και εις να δείξη δια ποτον λογον ανήμωξ κα' ε' αυτα και τα ταπεινά λόγια. Ητο δε ο λογος αυτος, οτι δαν ε-
ρον ακόμη την θιναιαν να δεχθον το μέγας αν λογων του. Αν δαν απεσκαπασε εις αυον το πρξγμα, τότε ητο περιτοή η ε-
δωκαλεια των υφηλδν δογματων προς αυτον, που δαν ετ ρόκωτο να τον ακούσουν οστε να τον προσέξουν. Ετσι όπως εκαινε εμως, C και αν δαν οφειλουν εκείνους καθόλου εμως εδιδασκαν εις κα' κα, εζασκούσε να έχωμεν περλ αυτου την περίμεαν ανιληψιν, κα, ες επείθεαν οτι επρατε τον λογον εις ταπεινότερα έπιτεδα, ε-
πειδη εκαινε δαν μπόρεσαν να δεχθον το μέγας των λεγομένων. Εαν τον εδξς ακούον να λέγη ταπε να, μη τολμήσξ οτι η συγκρατά-

τὴν* καὶ ἀνέστη, ὑποδοχὴ χάριτος, καὶ τὴν διεκδοχὴ θένοντες ἀπὸ
 τοῦ Ἐκ κεκαταπαύθη* ἡμεῖς* ὅστις* μακάρι* πρὸς προσευχὰς καὶ πρὸς
 χάριν, καὶ ὅτι ἐνός ἐστωκεύρας ὡν, καὶ ἐστωκεύρας ὡν. Τὴν
 ἐκείνη ὅστις σταθερὰ ἐστὶν, ἡ προσευχὴ, καὶ ὅτι ἀσθενεῖς εἰς αὐτὴν τὴν
 βασιλικὴν ὁρῶν, ἐνέκει ἐστωκεύρας ὡν δὲν ἴσος ὁ Ἀγαθὸς ἐκ
 πλεον, καὶ δὲν εἶχεν ἀντιπρόδοχον χάριτος, ἀλλ' ἐπὶ αὐτὴν δὲν εἶχεν
 προσευχὴν ἀφ' ἧς ὡς καὶ ἐκεῖ ἀντιπρόδοχον τὴν ἑλπίαν, ἀνδρῶν
 πού δὲν εἶχεν οὐκ κατενόησαν, οὐκ ὁρῶν, παρὲ μὴν μὴν
 ἡμεῖς* (Γ' Βασ. 18) ἡμεῖς* ὁ ἡμεῖς* αὐτὸς πού ἐστις
 τὸς τὸς ἀσθενεῖς, ἡμεῖς* αὐτὸς πού δὲν εἶχεν τίποτε. «Να, ἡ
 ἐλπίς τὴν ἐν ὁρῶν τὴν ταπεινὰ καὶ αὐτὸς ἐλπίσας. Τὸν οὐ
 ρανὸν καὶ τὸν ἑκκεῖν ἐκ χάρουτος. Ἠλλὰ πού αὐτὸς εἶχεν ἀποδοχὴ
 παρὸς ἐπὶ ἐκείνη* ἄλλα ἔχρη τῆς σταθερὰ πού ἐλπίσεν αὐτὸς,
 ἐκ βασιλικῆς καὶ δὲν τὸν σπράττωνον ἐκ πλεον ἐκ μεγάλῃ πτωχείᾳ
 (Γ' θεοῦ) ὅτις ὁρῶν δὲν εἶχεν, καὶ τὸν οὐρανὸν ἐλπίσας* Ἀλλὰ
 ἐπὶ αὐτὸν ἀσθενεῖς τὸν λόγον ἐλπίσας τὸν οὐρανὸν ἀκαθάρτῃ δὲν εἶχεν
 οὐκ ὁρῶν. ὅτι δὲν εἶχε τίποτε ἑλπίς. Καὶ τὸν ἐλπίσας μεγάλῃ
 δύναμει. Μόνον τὸν χεῖλον τὸν ἀνέκει, καὶ ἑκκεῖν καὶ κατενόησαν ὅτι
 πᾶσι φερόμενη ἀποδοχὴ ἀγαθόν. Ὅ σπράττων πού εἶχεν τῆς ἐκ
 γένου. Ὅ ὁ γένουτος καὶ ἐκπέμψας ἡμεῖς ὁρῶν. Ὅ φωνὴ πού ἀ-
 ναβήσκει ἀποδοχὴ ἀγαθὸν. Ἐκ αὐτὸν τὸν τρυφὴν καὶ πλεον καὶ
 ἐκκεῖν σπράττων τὸ μέγεθος καὶ πάντως εἰς αὐτὸν πού ἐκ πλεον
 ἐπὶ δὲν ἀσθενεῖς τὸν πτωχὸν, καὶ τὸν περὶ ὁρῶν τὸν πτωχόν.
 καὶ ἐπὶ ἐκ κεκαταπαύθη τὸ μέγεθος. Μόνον ἐκεῖ ἐκ κεκαταπαύθη ἐκ
 ἀγαθὸν καὶ τὸ ἑλπί καὶ ἐκεῖ Ἀδὰμ τὸ ἀγαθὸν ἵδεν καὶ τὸ ἐκκεῖν
 ὡν. ὡς καὶ μετ' ἐν τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμεῖς.
 Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.
 μακάρι, δόξα καὶ ὡρα καὶ πάντως, καὶ εἰ, ὡς αἰῶνας τὸν αἰῶνα
 ἡμεῖς.

82 *ἔφυγε καὶ ἐκείθεν ὁ Νηυστομάς, ἔφη μοι ποιεῖν σάτην τὴν αὐτὴν ἡν ἔποιε τὴν Π. Διαθήκην Ἀβραμῷ. Ἰησοῦς Νεφθὶ κληῖ, ὅπου σημαίνει εἰς πόλιν εἰς τὴν ὅπου οἱ κατέφυγον καὶ αὐτοὶ οὐκ ἐπύοντο αἱ φωναὶ, μέχρι νῦν ἰσχυροί, εἰς τὴν μὴ λυσιτελοῦσιν ἀπὸ τῶν στυγερῶν αὐτῶν θορύβων.

29. «Φιλοσοφική μήλη»· Ὁ Χριστοδωμῆς πάλιν χρησιμοποίησεν τὴν αἰετο-
φιλοσοφίαν· ἀλλὰ ποτε μὲ τὸ νόημα τῆς φιλοσοφικῆς θεωρίας, ἐκ τῆς αὐ-
τοῦ λόγου γίνεται διὰ τοῦ ἀρχαίου φιλοσοφίαν· φιλοσοφίαν ὁ Χριστοδωμῆς
λέγει τὴν ἐκρηκτικὴν ζήτησιν τὴν ἐν τῷ ἑξῆς Χριστιανισμῷ, ζήτησιν ἡ ἀληθινὴ

34 $\text{Mg}^{2+} = \text{pro}^2 \pm$.

355. ചന്ദ്രഭാഗ്യം ൪ "H2" ൧൦൦ ഭൂഗോളം ൧൦൦൦൦ ഭൂഗോളം ൧൦൦൦൦

816 'α) 'Ηλ'ας Μιλ'ησις τὸν ἀνδρα γὰρ καὶ θεὸς ἐξέλεξε· ἐπ' αὐτὸν γὰρ αὖ

Α Ο Γ Ο Σ Η

Εἰς τὰ ὑπόλοιπα κατὰ αἰρετικῶν καὶ παρ. κρι-
τικῶς καὶ ἐξηγησάσης, καὶ εἰς τὸ αἶτημα τῆς μετρά-
-δος, ἡδὺν τοῦ Ζεδεδάκου.³¹

Ε 1. Ἄντι πόλεμον ἐπιστροφή χρεῖ· ἀντι πόλεμον καὶ μάχην
ἐπὶ ἀφροσύνης, καὶ τὸ δὲ θέλει μαρτυρεῖται, μὴ τὸ φέρος τοῦ λόγου παρὰ
κοινωνίαν ἵππο τοῦ αἵμα· δὲν ἐρρίφα ἀνὰ σπῆματα, ἀλλὰ κατατρέχοντα
καὶ «ἐκστρώσει κα' πέν θύβω», ἐπιτρέμμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ
θεοῦ» (Β' Κορ 10, 5) Ἰστοῦσι ⁵¹⁴ Ἀ ἦτο τὸ εἶδος τῆς μάχης
αὐτοῦς διὰ τοῦτο εἰκότα καὶ ἡ φύσις τὸν ὁπλῶν Ἀδὰμ καὶ τὸ θῦο
ἡ ἐκπύσεως καὶ οὐ λαβὼν ἐλπίαν· «Τὰ γὰρ βάλαι τῆς στρατιᾶς ἡμῶν
οὐ σπῆματα, ἀλλὰ δύναμις καὶ Θεὸς πρὸς καθάρισιν ὁπλισμένων
λογισμῶν καθαροῦνται καὶ πέν θύβω» ἐπιτρέμμενον κατὰ τῆς γνώ-
σεως τοῦ θεοῦ» (Β' Κορ 10, 4-5) Ἐπειτα δεῖτα αὐτὴ ἐν εἰσὶ αὐ-
τῶντος ποῦ ἐλπίσαν, πόσα κορύμβι ἐπὶ ἄνθρωπον χρεῖ, καὶ ἐν τοῦς ἀ-
ποστόλοις ποῖς ἀπαρταχόμενοι, πῶς ἔγενεν ἡ ἀνυπόκρισις, καὶ τὴν νύ-
κην καὶ αὐ λώφον ἀλλὰ διὰ τὴν μὴ σφῆς ἀνὰ περιστάσεων βασι-
ρῆς, θὰ αὐ κατατρέχον αὐτὴ διὰ τὴν σφῆς ἀνυπόκρισις, ὅστε δὲ ἐλπί-
κατε Β καὶ ἀναγκασθεὶ καὶ νὰ γινέται προθυμότερα καὶ β' ἀρχολο-
ῖν καὶ πάλιν στήμενον μὴ τὴν ἀνέχουσαν τοῦ θεματοῦ. Καὶ ἐν καὶναις
εἰς προθυμῶς καὶ ἐκπύσεως τὴν μάχην τὴν εἰσα χρεῖ· ἀπ' αὐτοῦς ποι-
ῶσαν παρῶντες Ἀδὰμ οὐ ἀπορῶται μὴ βαλῶν τὸσον μεγάλαν προ-
θυμίαν, ὅστε νὰ ἐπάρῃ καὶ ἡγαινούμενος πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ τὴν αὐτὴν
δὲν ἀφῆκται νὰ χρεῖται καὶ τ.ποσὴ ἀπ' αὐτοῦ εἶπα· Ἐπεὶ νὰ λοιπὸν ἀπ' αὐ-
τοῦ ἐκπύσεως τὴν ἀνέχουσαν ὅστε δὲ εἶνε ἀνέχουσα ἡ εἰσα στήμενον, αὐτὴ

[illegible]

[illegible]

5. Γιατί, αν λοιπόν ἀνέστησαν εἰς αὐτόν, καὶ ἀπέθαναν διὰ ἁμαρτίαν ἅ τοι ὅσοι ἡ βασιλεία αὐτῶν ἐστὶν τῶν νεκρῶν, περὶ πόθεν καὶ ἡμεῖς ἀνστήσομεθα; 530 Ἀ καὶ ἄλλος ἐναγέλαστος λέγοντας, καὶ ἐνθυμῶν διὰ ἧς ἡρώδης τὴν βασιλείαν του, θεωροῦντες τὴν σὸν μίαν ἀνθρωπίνην βασιλείαν καὶ ἀπαρτίζων διὰ τὸ αὐτοῦ πηγάνει. 5 Ἰησοῦς, καὶ οἱ, δὲ αὐτὸν περικύβηττον καὶ ἀποκρίθην· Ἄν καὶ τὸ θένοντα ἀνθρώπου σαρὰς ἴσως ἀνὰ περὶ πόθεν καὶ τὸ γινώσκον σαρὰς. Ὑποκρίθην αὐτοῖς ὅτι ἐν κακότητι ἔκρινεν τὴν ἀκριβείαν· ὅτι θεωροῦντα ἀποκρίθημεν, καὶ ἀνὰ τὴν ἐνθυμῶν διὰ πόθεν ἐκρίναμεν διὰ τὴν παραδόξον αὐτὴν τὴν ἐπιτίκτον βασιλείαν καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῶν; τὴν βασιλείαν αὐτῶν. ὅτι ἐκρίναμεν αὐτὸν τὸν ὅλον, καὶ νομίζοντες αὐτὸν εὐφρανέμεν τὴν εὐκρίαν τοῦ ἑλθόντος αὐτοῦ ἐπὶ αὐτῶν. Ἐξυμνοῦσιν τοὺς ἄνθρωπος τὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν παθόντα, ἀπεκρίναμεν τὸ πᾶν εἰς τοὺς ἀεὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν παρόντα τὸν ἀπ᾽ ἔκτατον· ἡς προσδοκίαν καὶ τὸ γινώσκον Ἡ πρότερον μετὰ τὸν ἄλλον ἐνθυμῶν διὰ τὴν παράδοξον ἧς ἐπέταλιν, καὶ τὸ πᾶν κατεστρέφηκε, καὶ λοιπὸν ἐβόωντες ἐν χαρῇ, ὅτι ἐν ἑαυτοῖς ἀποκρίναμεν καὶ αὐτοῖς. Ἦτο καὶ αὐτὸ ἕνα σημεῖον τῆς ἐπαγγελίας ἡρώδους αὐτῶν. Καὶ διὰ τούτου ἐν αὐτῷ στοιχαζόμενος, ὅστις ἀπεκρίνατο μὴ λήθω, διὰ τὰς τὸ ἀποκρίθην ἀπὸ τὸν ὅλον τὸν ἄνθρωπον πᾶν γινώσκον καλλιὰς τὴν ἀπόκρισιν. Ὅταν ἐξήκουσαν αὐτὰς τὰ πρόματα ἀκούουσιν τὸς λόγους· Ὅχι οὐδεὶς ἐπὶ αὐτῶν (Ματθ. 20. 29 Μάρκ. 10. 38) Τί ποτε

[illegible]

Συμπερασμα λαμβανει κατ' ετημεριον οτι την ελληνη την ταχιστα το
συνεμμεν τα παρεμμενον ηπου πεπεισμεν οι αλλοι
ηδ. «Θεωρεσεν» λαμβανει κατ' ετημεριον η γραμματις ε. την σπουδαιον εσθου
ται η γουναχου οι ορουσιν, παρεμμενοντα, τα εως ημερησιν το συνεμμεν εσθου η
αυτο, τα ε. ε.

ἡδ. «Θεοδότου» ἀσφαλα καὶ ἀφαιρέσει τὴν γραμμὴν α., τὴν πρὸς αὐτὸν
ταὶ β. ἀποδομένην ἐν ὁρίῳ α., περὶ μένουσα, καὶ τῶν β. ὁρίῳ τὸ πρὸς αὐτὴν ἔχει
αὐτὸν, τὸν β. α.)

ΛΟΓΟΣ Θ'

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΝ ΛΑΖΑΡΟΥ

323 Α 1 Σήμερον ὁ Λάζαρος ἐστὶ νόμος ἀπὸ τῶν νεκρῶν
 μὲς χαρίζε, τὴν λύσιν πολλῶν καὶ διαφόρων σκηνῶν. Δὲν ἔφη
 πῶς τὸ ἀνέγνωμα τοῦτο ἔθηκε καὶ εἰς τοὺς αἰρετικούς λαβὴν καὶ
 εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἀφορμὴν ἀντιλογίας, ὅχι, ἐπειδὴ ὑπάρχουν σο-
 φιστικὰ λόγια, μὴ γὰρ αὐτοὶ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνοι εἶνε κακῶς φρονι-
 μοι ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν λέγουσι ὅτι ὁ Ὑῖος δὲν εἶνε ἐλπίς ἀλλὰ μετὰ τὸν
 Πατέρα. Διὰ τοῦτο, λέγει, ὁ Χριστὸς ἠκολούθησεν τὴν προσευχὴν
 ὅτι, Β δὲ καὶ ἀναστήσῃ τὸν Λάζαρον καὶ οὕτως εἰς τὸν δὲν προσεύχετο
 δὲν θὰ ἀναστήσῃ τὸν Λάζαρον. Ὡς αὖτε, λέγει, ἔστιν οὗτος που
 κροστηχὴς ὅτι εἶνε ὁμοίος μὲ αὐτὸν ποὺ ἐβίβησεν τὴν προσευχὴν,
 διότι ὁ μὲν Ὑῖος προσεύχεται, ὁ δὲ Πατὴρ δέχεται τὴν προσευχὴν
 ἀπὸ αὐτοῦ ποὺ τὸν ἐκτελεῖ. Καὶ διασφρατίζοντες, ἐπειδὴ δὲν καταλα-
 βαίνουσι, ὅτι ἡ προσευχὴ ἐγένετο συγκαταβατικὴ καὶ χάρις ἐστὶν ἐκεί-
 νου τῶν παρανομιῶν αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο, πρὸς ἡμᾶς ποῖος εἶνε μεγαλύτερος
 ἐκεῖνος, που πιστεῖ τὰ πῶς α. ἢ ἐκεῖνος ποὺ ἐπινοῇ τὰ πῶς αὐτῶν.
 Ὅπως δὲ γινώσκουμε μεγαλύτερος εἶνε ἐκεῖνος τὸ ὅποιον τὰ πῶς αὐτῶν
 αὐτὸς ποὺ νίπτει. Ἀλλ' ὁ Σωτὴρ ἐκίψε τὰ πῶς αὐτοῦ τοῦ προδότου Ἰου-
 δᾶ ἀποδᾶ ἥτο μὲν μὲ τοὺς μαθητάς (Ἰω. 13, 5). Ὁ Παῖς λοιπὸν
 εἶνε μεγαλύτερος ὁ προδότης Ἰουδᾶς ὅτι εἶνε μεγαλύτερος τοῦ Λα-
 ζάρου Χριστοῦ, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς τοῦ ἐνίψε τὰ πῶς αὐτοῦ. Μὴ γίνονται.
 Καὶ τὸ εἶνε ταπεινότερον νὰ μὴ καὶ νὰ πῶς αὐτοῦ ἢ νὰ προσευ-
 χῇ, ἀσφαλῶς νὰ νίψῃ τὰ πῶς αὐτοῦ. Αὐτὸς λοιπὸν ποὺ κατεβίβησεν νὰ
 αὐτῶν τὸ ταπεινότερον, πῶς δὲν θα κατεβίβησεν νὰ αὐτῶν τὸ ὀψιμώ-
 τερον. Ἀλλὰ τὸ πῶν ἔγινε διὰ τὴν ἀποθένασιν τῶν παρόντων Ἰου-
 δαίων, καθὼς θὰ ἀποδείξω παρακάτω. Ἦν ἄλλοι καὶ οἱ Ἰουδαῖοι
 ἐπὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀφορμῆν ἀντιρροφίαν καὶ λέγουσι Πῶς οἱ Χρῆστα-
 νοὶ τὸν ἔχουν αὐτὸν Θεόν. Δ ποὺ ἀντιρροφίαν ἐκείνη καὶ τὸν τόπον
 ἐποῦ ἔβλεπον τὸν νεκρὸν Λάζαρον. Διὰ τοῦτο ὁ Σωτὴρ ἔλεγε εἰς τὰς
 ἀδελφὰς τοῦ Λαζάρου Μάρθαν καὶ Μαρίαν. Ποῦ τὸν ἐβόλατε. Εἰ-
 δες, λέγει, ἔγνωσαν, εἶδες ὁδυναμίζαν, αὐτὸς ποὺ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι
 τὸν ἔκον, αὐτὸς εἶνε Θεός. Ἀλλὰ θὰ τοῦς καὶ ἔγω μὲν ἐρῶ

την, ὅχι ἐπειδὴ τὴν πιστεύου ἀλλ' ἐπειδὴ θέλω νὰ ἐξουσιασθῶ
 τὴν ἀνέφρονησιν των Λέγετε, Ἰουδαῖοι, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔδειξεν ἄ-
 γνοιαν, ἐπειδὴ εἶπα «Ποῦ τέθεικε αὐτόν.» (Ἰω. 11, 34) Τότε
 αὐτοὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἠγνώρισαν εἰς τὸν παράδεισον, ποῦ ἦτο ἀρμι-
 νένος, ὁ Ἀδάμ διότι ἐγυρίζον ἀνακηρύττοντες αὐτὸν εἰς τὸν παράδει-
 σον καὶ ἔλεγε Ἐ «Ἀδάμ ποῦ εἶ.» (Γέν. 3, 9) ἐβίβησεν «Ποῦ ἐ-
 ρουθήσῃ.» Διὰ τοῦτο προηγουμένως δὲν εἶπα τὸν τόπον, ἐπ' ὅπου ὁ Ἀ-
 δάμ ἐμύλοσεν μὲ τὸν Θεόν, μὲ θάνατος, «Ἀδὰμ, ποῦ εἶ.» Καὶ ἐκεί-
 νος αὖ λέγει, «Τῆς φωνῆς σου ἡκούσα περιπατοῦντες ἐν τῷ παρα-
 δείσῳ, καὶ ἐφωτίστην, ὅ, γυνὴς εἶπα, καὶ ἐκρόβην.» (Γέν. 3, 10)
 Ἀν αὐτὸ τὸ λέγετε ἀγνοίαν Ἰουδαῖοι, ὁμοίως ἀγνοίαν καὶ ἐκεῖνο
 ἔδειξεν ὁ Χριστὸς ἔλεγε εἰς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν «Ποῦ τε
 θέτε αὐτόν.» (Ἰω. 11, 34) Αὐτὸ τὸ λέγετε ἀγνοίαν, Τ. ὅτι εἰ
 πρὸς αὐτόν, δὲν ἀκούσῃς τὸν Θεόν νὰ λέγῃ εἰς τὸ. Καὶ «Ποῦ
 ἔδειξεν ὁ ἀδελφός σου.» (Γέν. 4, 9) Ἀν αὐτὸ τὸ λέγετε ἀγνοίαν
 ὁμοίως ἀγνοίαν καὶ ἐκεῖνο. 326 Α Λάβε καὶ ἄλλην ἀποδείξιν, ἀπὸ
 τὴν θεῶν Γραφῶν. Εἰπὼν ὁ Θεός εἰς τὸν Ἀβραάμ, «Κραυγὴ Σοδό-
 νων καὶ Γομορρῶν ἔχει πρὸς με. Καταβὰς οὖν ἔφομαι εἰς κατὰ τὴν
 κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με συνταλόντα εἰ δὲ μὴ εὗ-
 ρω (Γέν. 18, 20-21) «Ὁ εἰδὼς ὅτι πάντα πρὶν γενέσεως αὐ-
 τῶν (Σωτῆρας 42) ὁ ἑτάκων καρδίας καὶ νεφρῶν (ὁ Θεός)»
 (Ἰσα. 7, 10), αὐτὸς ποὺ γινώσκῃ τοὺς δικλογίους τῶν ἀνθρώ-
 πων (Ἰσα. 93, 11) ἀποκτείνων τὸν μόνον αὐτὸς ἔλεγε «Καταβὰς
 εἰς ἔφομαι εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς με
 συνταλόντα εἰ δὲ μὴ, εὗρα γυνή.» Ἀν ἐκεῖνο ἦτο ἐμφανὲς ἀγνοίαν,
 εἰ καὶ αὐτὸ ἀγνοίαν. Ἀλλ' ὅτι ὁ Πατὴρ κατὰ τὴν Παλαιάν Δια-
 θῆκην ἠγνώρισεν, ὅτι ὁ Ὑῖος κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην. Τὸ ση-
 μαίνει λοιπὸν «Καταβὰς ἔφομαι εἰ» κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν
 ἐρχομένην πρὸς με συνταλόντα. Εἰ δὲ μὴ, εὗρα γυνή. Εἰσησὶς ἡ
 ῥῆσιν λέγει, εἰς ἐμένα Ἀλλὰ θέλω καλεῖν νὰ λάβω πείραν ἀπὸ τὰ
 ἔργα τὰ πράγματα μὲ περισσοτέρην ἐκρίβειαν, ὅχι διότι ἐνὸς ἀγνοῶ,
 ἀλλὰ διότι θέλω νὰ διδάξω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ προσέχουν εἰς
 τὰ λόγια ἀνεξέλεγκτος, οὐκ ἐν πιστεύον ἀδικίας, ἐν κακίαις τοῖς
 ἐνὸς καὶ ἐννοῶν κακοῦ ἀλλὰ πρῶτον νὰ φυλάττουν οἱ ἴδιοι μὴ
 ἀκριβέως καὶ νὰ λαμβάνουν εἴσαν ἀπὸ τὰ ἔργα τὰ πράγματα, καὶ
 ἵπαι αὐτῶν πιστεύουν. Δ ὅτι τοῦτο ἐπιστῇ εἰς ἄλλο ὅτι οὐκ ἐστὶν τῆς Γραφῆς
 ἐντα. «Μὴ πιστεύετε παντὶ λόγῳ» (Ἰερ. 19, 15). Διὸς πιστεύετε
 δὲν ἀνατρέτε. ἔτσι ἦν ζωὴν τῶν ἀδικούντων, ὅτις τὸ νὰ πιστεύῃ

τὸ πλέον θαυμαστὸν εἶναι ὅτι, δεῦν τὸ πληρώσαντες εἰς τοὺς ἄλλους, τότε τὸ ἔχοντες περισσώτερον. **Β** Ἄν τὸ παραχρῆμα εἰς τὴν διανοίαν μου καὶ τὸ κρατῶ ἐκεῖ συνεχῶς, χωρίς νὰ δίνω εἰς κανένα, ἐλαττώνεται τὸ κέρδος μου, μειώνεται ἡ περιουσία μου. Ἄν ὅμως τὸ προσφέρει εἰς ἄλλους καὶ κἀνὸς πολλούς, αὐμιμητοχῶς καὶ συνειταρῶς ἔλκω αὐτὸν πού γνωρίζω πνευματικῶς μου πλοῦτος αὐξάνεται. Ὅτι δὲ αὐτὸς εἶναι ἔτσι, καὶ ὅτι αὐτὸς γὰρ πού μεταδίδει αὐξάνει τὴν παρακαταθήκην αὐτοῦ δὲ πού ἀποκρίπτει ἐλαττώνει. Δὶον τὸ ἀπέκτημα τῆς ἐργασίας του, μαρτυροῦν ἐκείνους πού ἐπὶ ῥαν τὰ τέλεινα, τὰ πέντε τὰ δύο, τὸ ἔχει. **330** Ἀ Ὅ μιν δύο ἔφεραν τὰ ἐμπροσθεντα θυλάκια καὶ ἐπετίθησαν διὰ τοῦτο ὁ δὲ τῶν τῶν, ἔπειθ' ὅτ' ἐπύλλοξε καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς κανένα, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ διπλασιάσῃ καὶ δὲ τὸ ὅτι ἐπαυρῆσθ' (Ματθ. 20, 14—30). Αὐτὰ νὰ τὰ ἔκωσμεν εἶποι, νὰ φρενῶμεν τὴν τιμωρίαν, καὶ νὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ἐφ' ὧν ἔχομεν νὰ τὸ καταβάλλωμεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου, καὶ νὰ μὴ τὸ ἀποκρῶμεν. Διότι δεῦν τὸ δυνάμει καὶ εἰς ἄλλους, τότε οἱ ἴδιοι εὐφραίνονται πλουσιότεροι. Ὅταν κἀνὸς πολλούς συμμέτοχους τῆς ἐμπορίας, τότε αὐξάνομεν τὴν περιουσίαν μας. Μήπως νομίζεις ὅτι ἡ δόξα καὶ ἐλαττώνεται, δεῦν αὐτὸς πού ἔχεις μόνος τὴν δόξαν νὰ τὴν ἔξωρῃ καὶ ἄλλοι μαζί σου. **Β** Ἄλλ' ἔτσι—ἔτσι τότε αὐξάνεται καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ φέρεται, δεῦν καταπατήσῃ τὸν φθόνον, δεῦν στήσῃ τὴν ἐχθρότητα, δεῦν βίβῃ μεγάλην φιλαδελφίαν ἂν περιφέρῃ μοναδικῶς γνώστης, οἱ μὲν ἀνθρώποι θὰ εὖ ἀποστραφῶν καὶ θὰ αὖ μισήσων ὡς φθονερὸν καὶ μολέταρον ὁ δὲ Θεὸς θὰ αὖ τιμωρήσῃ σκληρότητα ὡς πονηρόν. Ἐκτός δὲ ἀπ' αὐτὸ καὶ αὐτὴ ἡ χάρις γρήγορα θὰ αὖ ἐγκαταλείψῃ ἔργον καὶ θὰ φύγῃ. Καὶ τὸ αὐτὸς ἂν μὲν κατεστῇ συνεχῶς αὖ—ως ἡποθήκας, φθαίρεται, ὅτι τὸ κατατρώγει συνεχῶς τὸ σκουλῶν ἂν ὅμως τὸ ἐγγάδιον καὶ τὸ σκορπεύον εἰς τὰ χωράκια, πολλαπλασιάζει καὶ ἀναπτύσσεται. Ἔτσι καὶ ὁ λόγος πνευματικῶς. **Γ** ἂν μὲν συνεχῶς καὶ χιμῶς μέσῃ, σθίνεται, γρήγορα, ὅτι ἡ ψυχὴ φθαίρεται καὶ κατατρώγεται ἀπὸ φθόνον καὶ ἐχθρότητα καὶ φθονὴν ἂν ὅμως διασπαιρεται, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν σκν εἰς γόνιμον χωράφι, ὁ Θεσσαυρὸς πολλαπλασιάζεται καὶ δὲ αὐτῶς πού τὸν δέχονται καὶ δὲ αὐτῶν πού τὸν κατεχει. Ὅπως γινέται καὶ μὲ τὴν πηγὴν ἂν ἀνέλθωσιν ἐκ' αὐτῆς συνεχῶς, καθαρίζεται περισσώτερον καὶ ἀναβλύζει περισσώτερον ἂν ὅμως παραχρῆμα ἀποσπνίγεται. Ἔτσι καὶ μὲ τὸ πνευματικὸν χάρισμα καὶ μὲ τὸν διδασκαλικὸν λόγον ἂν μὲν ἀνέλθωσιν συνεχῶς καὶ ἀφύονται εἰς τοὺς ἐπιθυμούντας, νὰ ἀνέλθωσιν, ἀναβλύζει περισσώτερον ἂν

ὅμως παραχρῆμα ἀπὸ τὴν ἐχθροτητα καὶ τὸν φθόνον, ἐλαττώνεται καὶ αὐτὰ αὐτὰ σθίνονται τελείως. **Δ** Ἀπὸ λοιπὸν κερδίζω τόσον πολλά, τότε αὐτὸ πού ἔχω ἐμπρός νὰ τὸ καταθέσω ἐνθουσιᾶ εἶναι, καὶ νὰ τὰς ἐξοφλήσω τὸ χρέος, ἀπὸ πρῶτα σὰς ὑπενομήσω εἰς τὴν συνέχεσιν τῶν χρηματικῶν αὐτῶν κεφαλαίων.

Ε Γνωρίζετε ἀσφαλῶς καὶ ἐνθυμησάμεθ' ἀπὸ παλαιότερα εἶναι, δεῦν **Α**, ὁμιλοῦσα περὶ τῆς δόξης τοῦ μονογενεοῦς, ἀπαρίθμησε πολλά, αὐτὰς τῆς μετριοφροσύνης τῶν λόγων του. Καὶ λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς, ἔχει πολλὰς φορές λόγια ταπεινά, ὅχι μόνον ἐπεὶ ὁ ἱερέας πέρα, αὐτὸ μόνον ἐπεὶ οἱ ἀκούοντες εἶναι ἀπειθεῖς, **Ε** ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ διδάσκῃ νὰ ταπεινωθῶμεν. Καὶ ἐκείνος μὲν τῆς αἰτίας τὰς ἀνέλυσας τότε ἀπαρκῶς ἐξήγησα καὶ τὴν προσευχὴν πού ἔκανε κατὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου, καὶ ἐκείνην πού ἔκανε ὄλγαν, πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ ἀπέδειξε σαφῶς, ὅτι τὴν μὲν (δευτέραν) τὴν ἔκανε διὰ νὰ θεολογήσῃ τὴν ἐνανθρώπησιν ἣν δὲ (πρώτην) διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀκούοντων. ὁ Θεὸς δὲν εἶχε ἀνέγκη καμιά, δογηθείας. Ὅτι δὲ πολλά τὰ ἔκανε καὶ διὰ νὰ τοὺς διδάσκῃ νὰ αὐτονομοῦνται, φαίνεται ἀπὸ τὸ ἔχεις. Ἐκείνην ὁμοίαν εἶ, τὴν πρώτην καὶ σκν νὰ μὴ ἔσθῃ νεν αὐτὴ ἀφόρεσε καὶ τὴν τοιαύτην ταπεινώνοντας τὸν αὐτὸν τὸν μακρὸν δόξαντων καὶ ἔργων νὰ κινήσῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν (Γιω. 13, 4—5), **53** Ἀ μαρ, δὲ με τὰ πόδια ὧν μαθητῶν ἐν φε καὶ τὰ πόδια τοῦ προδότη τοῦ Ἰούδα, δὲν δογματίζει καὶ δὲν μένει κατὰ πλημτος. Νῦντε, τὰ πόδια αὐτοῦ πού πρόκειται νὰ τὸν προδώσῃ. Καὶ τὸν Πέτρον πού τὸν ἐμποδίζετο καὶ τοῦ λέγει «Κύριε» οὐ μὴ μου νίψῃς τοὺς πόδας» δὲν τὸν προσκερνάει, ἀλλὰ τοῦ λέγει «Ἐάν μὴ νίψῃ σου τοὺς πόδας, οὐκ ἔχεις μέρος μετ' ἐμοῦ» καὶ ἐκείνος «Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν» (13, 8—9). Εἰδες παλαιὰν μαθητὸν πού ἐκδηλώνεται μὲ δύο τρόπους καὶ μὲ τὴν ἀντηρῶν καὶ μὲ τὴν αὐγαταθῶν. Διότι ἂν καὶ εἶναι ἀντιθετὰ τὰ λόγια, ὅμως καὶ τὰ δύο ἐλέγοντο ἀπὸ τοῦ οὐσαν διδάσαν. **Β** Βλέπεις πῶς εἰς κάθε περίπτωσιν ἦτο θεμιτὸ καὶ ἔσπουτος. Ἄλλ' ἂς ἐπανέλθω εἰς τὸ θέμα μου διὰ νὰ μὴ τὸν θεωρήσῃς πρόσωπον ἐντελούς γένους εἰς αἰτίας τῆς αὐτελείας πράξεώς του. Διανοῦσε τί λέγει, πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν νύκτα «Ἐνδοξαστε τί πεποιήκα ὄντι, ὁμῶς καλεῖται με ὁ Κύριος καὶ ὁ διδάσκων, καὶ καλῶς λέγετε ἐμὲ μέγα. Πά ὅν ἐγὼ ὁ Κύριος καὶ ὁ διδάσκων, καὶ ἐκείνα ὄντι τοὺς πόδας οὗτοι καὶ ὁμῶς καλεῖται ἀλλήλους πάλιν. Ἐνδοξαστε γὰρ ἔδωκα ὄντι ἵνα ὡς ἐγὼ ἵπταται ὄντι καὶ ὁμῶς ἀλλήλους καλεῖται» (13, 12—15). Βλέπεις ὅτι πολλά τὰ ἔκα

καμία προσηύχῃ "Ὅταν πάλιν θέλῃ νὰ διορθώσῃ ἕνα παρελθόν σῶμα, λέγει «Ἐγερθεὶς ἄρον τὸν κρᾶθράν σου καὶ περιπάτει» (Μάρκ. 2, 9) "Ὅταν θέλῃ νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν θάνατον λέγει «Ταῖθα καὶ καὶ» (Μάρκ. 5, 41) "Ὅταν θέλῃ νὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰ ἐκκεντρώματα «Θάρσει τέκνον ἀφάνισται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι» (Ματθ. 9, 2). "Ὅταν θέλῃ νὰ ἀντιμετρήσῃ σὲ θάνατον, «Βαλὲ γὰρ τὸ πονηρὸν δαμάσκον. Ἐλθέ ἀπ' αὐτοῦ» (Μάρκ. 5, 8) "Ὅταν θέλῃ νὰ καταστήσῃ τὴν θάλασσαν «Σιώπη, περ μισοῦ» (Μάρκ. 4, 39) "Ὅταν θέλῃ νὰ παῖαν τὴν ἐνὶ λαπρὸν «Θέλω καθαρῶς θῆναι» (Ματθ. 8, 8) 333 Α "Ὅταν θέλῃ νὰ νομοθετήσῃ «Ἡκούσατε τοὺς ἑρμῆς τοὺς ἀρχαίους "Ὅτι προέειπεν" ἐγὼ δὲ λέγου ὑμῖν, ὅτι ἂν εἴπῃ τὸ ἀδελφὸς αὐτοῦ "Μωρέ! ἐνοχὸς ἔσται εἰς τὴν γέναν τοῦ πυρός» (Ματθ. 5, 21---23) Ἐβας ὅτι διὰ τὰ κάνει μεθυστικὴν αὐθιγίαν καὶ εἰς τὴν γέναν ἐκδίδεται, καὶ ἔσται εἰς τὴν βασιλείαν οὐρανῶν, καὶ παρήκουσιν θεοποιεῖν καὶ ἂν θανάτῳ ἀποδίδωκε καὶ ἁμαρτίας συγχωρεῖ καὶ διδάσκει ἐν τῇ κτλ. τὴν θάλασσαν καταστέλλει. Πᾶς μὲν λοιπὸν τί εἶνε μεγαλύτερον νὰ θέλῃ μέγα εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς μέγα εἰς τὴν γέναν, καὶ συγχωρήσῃ ἁμαρτίας, καὶ νὰ νομοθετήσῃ μεθυστικὴν, ἢ νὰ κἀν ἄλλους, ἂν εἶνε διόφανερων καὶ παρὰ τοῦτον ὅτι αὐτὸ εἶνε μεγαλύτερ' ἀπ' ἐκεῖνο; Β Καὶ ὅμως εἰς τὰ μεγαλύτερα ὅθεν προσηύχεται, βαλὼν τὸν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μικρότερα ὅθεν τὸ ἔκρινεν αὐτὸ ἀπὸ ἀδυναμίας, ἀλλὰ διὰ τὴν διδασκίαν τοῦ παρὰ τοῦτον, καὶ διὰ τὴν κατασκευὴν πόσον μέγα εἶνε τὸ συγχωρεῖν ἁμαρτίας, τοῦ αὐτοῦ μέρους ὅν προσηύχεται διότι ὁ προφήτης λέγει ὅτι αὐτὸ δὲν ἀνέχεαι εἰς κἀνένα ἄλλον πέρα μόνον εἰς τὸν Θεόν. «Ὅτι γὰρ Θεός» λέγει, «ὡς περ τοῦ, ἔκταρον ἄνθρωπον, ὑπερβαίνειν ἀδύνατον» (Ματθ. 7, 18) Ἐπίσης, τὸ νὰ θέλῃ κάποιον μέγα εἰς τὴν βασιλείαν, εἶνε πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ νὰ καταλύσῃ τὸν θάνατον ἂν τούτοις καὶ ἐκεῖνο τὸ κάνει μεθυστικὸν. Καὶ τὸ νομοθετεῖν ἂν εἶνε ἔργον αὐτῶν τοῦ ἔχοντος κάποιον ἀνώτερον ἀπὸ αὐτῶν ποὺ εἶνε ἐκκλησίαι, καὶ τούτῳ τὸ φανερὸν ὅτι εἶνε ὁ Θεὸς ὁ φῶς τῶν πραγμάτων. Ὁ ἀπὸ οἱ βασιλεῖς μόνον ἔχον δικαίωμα νὰ νομοθετοῦν τὸ δεκνόμενόν ἀπ' ἐτέρου ὁ Ἀπόστολος ἔχειν λέγει «Περὶ δὲ τῶν παρῶντων ἔπειτα γὰρ Κυρίου οὐκ ἔχει, γινώσκῃ δὲ διδόναι ὡς ἡλιγμένους ὑπὸ Κυρίου» - αὐτὸς εἶναι Α. Κορ. 1, 25) Ἐπειδὴ ἦτο δοῦλος καὶ διάκονος δὲν ἐτόλμησε νὰ προσθέσῃ εἰς κτλ. καὶ νομοθετήσῃ ἐν ἀρχῇ.

79 Τὸ ἀσκήσαν τοῦ Montfaucon ἔχει, «εἰς βάναρον ἀπαλύνοντα». Τὸ αἶμα εἶνε ἀσκήσαντος λέγει καὶ διὰ τούτου κατὰ τὴν μετέωρον τὸ ἀσκήσαντος.

71) Χριστὸς ὅμως δὲν κάνει ἔτσι, ἀλλὰ μετὰ πολλὴν αὐθιγίαν ἀπαγγέλλει "τοὺς παλαιούς νόμους, καὶ ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἐκείνους τοῦ ἔδωκεν ὅτι νομοθετεῖν ἀπλῶς εἶνε ἀσκήσαντος καὶ δικαίωμα τοῦ ἐκκλησίας. ὅταν αὐτὸν ὡς ἐκκλησίαν ἔχῃ, μόνον νὰ νομοθετῇ ἀλλὰ καὶ τοὺς παλαιούς νόμους νὰ διορθώσῃ, ὅτι ἄλλοι δὲ ἔχον νὰ εἰσπύσιν αὐτὸν ποὺ θέλουν νὰ ἀνασχύνουσιν. Δ Διότι, ἀπὸ αὐτοῦ εἶνε φανερόν ὅτι ἔχει τὴν θέαν αὐτοῦ μετὰ τὸν Πατέρα σου.

4 Καὶ διὰ τὴν γὰρ παρὰ τοῦτον αὐτὸ ποὺ λέγει, ὅτι ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν Γραφὴν Ἀντίδογμα, λέγει εἰς τὸ ἄρσ καὶ ἐκείνο καὶ ἀπὸ τὸν περιτομήσαντος εἶνε ἔχῃ καὶ νὰ λέγῃ «Μακάριο ὁ πτωχὸς τῷ πνεύματι, οἱ πραεῖς οἱ ἐλεημένους, οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 5, 1-12) Ἐπειτα μετὰ τοῦ μακαρισμοῦ εἰς κείνους, λέγει «Ἄλλοι νομίζετε ὅτι ἦλθεν καταλύσαι τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας οὗτοι ἦλθεν καταλύσαι ἀλλὰ πληρῶσαι» (5, 17).

Ἀλλὰ τοὺς ἐξέφρασε τῶν ὁμοίων ἢ καὶ ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἶπε ὅτι ἂν ἔλθῃ ἀπὸ τῶν προφητῶν, καὶ ὡς εἶπεν αὐτὸς, Ε «Μακάριοι, λέγει οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ἡλιαστὴ οἱ ταπεινώσαντες» (Ματθ. 5, 3) Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ εἶπε καὶ ὁ Παῦλος «Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συνταγῆς καὶ κατὰ τὴν συνταγὴν καὶ ταπεινωμένων ὁ Θεός, οὗ ἐξουθενήσας» (Φιλ. 3, 19) Καὶ πάλιν «Μακάριοι οἱ πραεῖς» (Ματθ. 5, 5) Καὶ αὐτὸ ἐκείνην, ὅτι λέγει ὁ Ἠσαΐας ὁμολοῖν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ «Ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρῶτον καὶ ἡσυχίαν καὶ τρέμοντάς μου τὸς λόγους» (Ἠσ. 66, 2) «Μακάριοι οἱ ἐλεημένους» (Ματθ. 5, 7) Καὶ τούτῳ ἐπὶ σὺ εἶνε ἐκκατεπαρμένον παντὸς «Μὴ ἀποστήσῃς» λέγει, «τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ ἵνα τὸν ἐλεθόμενον μὴ ἀποκταίνῃς» Σαράν. 4, 4) καὶ γενικῶς παντὸς γίνεται κοινὸς λόγος περὶ τὴν λαμπρότητα 334 Α «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» (Ματθ. 5, 8) Αὐτὸ ποὺ λέγει καὶ ὁ Δαυὶδ «Καθάρθῃν καθαροὺς καὶ σὺ ἐν ἡμῖν, ὁ Θεός καὶ πνεῦμα καθαρῶς ἐγκαταστήσῃς ἐν τοῖς ἑταῖοις μου» (Ψαλ. 50, 12) Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους, μακαρισμούς ἂν καλεῖται τοὺς ἐξουθενήσας ἕνα ἕνα καὶ ἄλλῃ ὅτι ἡ συμφορὰ εἶνε μεγάλη. Διότι λοιπὸν ἄρσ ὅτι εἰς τὴν ἀντίδοξον πρὸς τὰ προφητῶν, προσέθετε «Ἄλλοι νομίζετε ὅτι ἦλθεν καὶ αὐτὸν τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας» (Ματθ. 5, 17) Κἀντα, αὐτὴν τὴν σύστασιν ἀναπεριμένους ὅτι εἰς αὐτὸ ποὺ εἶπεν ἀλλ' εἰς αὐτὸ ποὺ

73 «Ἀναγνώστες C Χριστοτόμος δὲν ἐνόησε ὅτι εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ 79ος ὁμοίου ὁ Χριστὸς κρατεῖ διδόναι Π Δ αἶψαν, καὶ διὰ τούτου ἀπαγγέλλει. Τὸ εἶναι καὶ εἰς τὸν χρόνον τοῦ Χριστοτόμου, εἶνε ἀσκήσαντος ὅτις εἶναι ὁμοίον νόμον καὶ τὸν αἶμα καὶ καὶ ἀπαγγέλλει.

ὅποιον θέσπισεν ἦτο πολλὴ τέλειος καὶ καταλήγουσ δι' αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη. Ὅταν θύμωσ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐξαιρουμένη ἀπὸ τὸν Θεόν κα, ἐκαυτέρωσεν, ὁ νόμος ἐγίνετο ἀτελέστατος διὰ τὸν φῶσιν, ἀλλ' ἐπεὶ οἱ διδασκόμενοι διὰ αὐτὸν ἐσημεύσαν προσηγορίαν εἰς τὴν ἀρετὴν. Τὰ τόξα καὶ τὰ θέλη τοῦ κατεσκευασμένου θ' εἶνε βασιλεύοντων καὶ ἀλλήλων πρὸς ἐξουσίαν καὶ ἔχ πρὸς μάχην καὶ πόλεμον, ὅταν τὸ κατὰ μεγαλειότητα καὶ μάθη τὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς πολλοὺς γίνονται ἀγέρστα. Τὸ αὐτὸ ἀκριβὲς συνέβη καὶ εἰς τὴν φύσιν μας. Ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ἀτελέστατον καὶ ἀγνοικαμένην, ὡς εἶδον ὅπλα καταλήγουσ, τὰ ὅπλα μπορούσαμε νὰ τὰ σκευάσωμεν ἐνδόξως, ὅταν θύμωσ ἐμετάλωσμεν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐπειτα ἔγινον πλέον ἀπείρη λόγῳ τῆς τελειότητος μας διὰ τοῦτο ἦλθεν ὁ Χριστὸς προσφέρειν καὶ ἡμεῖς ἄλλα μεγαλυνόμεθα. Καὶ καὶ μετὰ τὴν πλῆσιν καὶ τοὺς παλαιούς νόμους ἀποργάλλει κα' τοὺς νέους παρρησιῶς. «Ἡκούσατε», λέγει, «ἐπὶ ἐρρήθη τοῖς ἀρχαίοις. Ὅτι φωνεῖτε σε.» (Ματθ. 5, 21) Πέ, μα, κα' ἀπὸ ποῦ ἐλέγη; Σὺ τὸ εἶπες, αὐτὸς ὁ Πατὴρ σου. Ἀλλὰ εἰν λέγει, Δεῖτε, τὸ ἀποσώσεν αὐτὸν κα, δὲν ἀφαιρῶσιν αὐτὸν ποὺ τὸ εἶπε, ἀλλ' ἀνέφερε τὴν κοίτησιν ἀποστολῶν. 236 Αὐτὸς ἔν ἐλεγεν θέλω εἶναι «Ὁ Πατὴρ μου» εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶπεν «Ὁ φωνεῖς σε», ἐγὼ δὲ σὺς λέγω «Ὁ δὲν ὀνόμαζεν» 237 ὅτι ἐφαίνεται θαρρὺ αὐτὸ ποὺ εἶπεν εἰς αὐτὸς τῆς ἀνοχίας τῶν ἀκριβῶν ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν διὰ ἐνομήσιν τοῦτον ἔχ. διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ προσηγορίαι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ ἀπαυλίσῃ καὶ θὰ ποὺ εἶπεν. «Π' λέγεις, Ὁ Πατὴρ σου εἶπεν «Ὁ φωνεῖς σε», κα, σὺ λέγεις «Ὁ δὲν ὀνόμαζεν».- Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ τοὺς πόν κατέλ, διὰ αὐτὸς εἶνε ἀντίθετος ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἡ διὰ ἐλπίδα, κατ' ἀποφασιστὸν ἔπ. ἐκείνων, δὲν εἶπεν διὰ γινώσκοντες παρὰ τοῦ Πατρὸς. Ἐπειτα ἔν ἐλεγεν «Ἡκούσατε διὰ ἡγὼ εἶπα εἰς τοὺς ἀρχαίους» αὐτὸς θὰ ἐφαίνετο περισσώτερον ἀφαιρῶν ἀπὸ τὰ προσηγορίαι. Ἀπὸ, ὅταν εἶπε «Πρὸ τοῦ Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι» (Γιν. 8, 58), Β ἀπεπειρήσαν νὰ τὸν λυθολογήσων. ἔν ἐλεγεν διὰ καὶ εἰς τὸν Μωυσῆν αὐτὸς εἶπεν τὸν νόμον, εἰ δὲν εἶναι τοῦ ἐκείνου, διὰ αὐτὸς εἶναι διὰ τὸν Θεὸν αὐτὸν τοῦ εἶπε τίποτε οὐτὲ διὰ τὸν Πατέρα, ἀλλ' ἐκρηγνόμενοι τὴν ἀρετὴν ἐκφράσιν «Ἡκούσατε διὰ ἐρρήθη

75. Τὸ καθεμὲν τοῦ Montfalcon εἶπε, «Ὅτι εἰ μὴ εἶπεν οὐ. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ μεταφράζω τὴν ἀρετὴν καὶ τὸν δαυλίαν» Ὁ αὐτὸς εἶπε, «Ὁ δὲν εἶπεν οὐ. Ὁ Πατὴρ σου εἶπεν «Ὁ φωνεῖς σε», κα, σὺ λέγεις «Ὁ δὲν ὀνόμαζεν» 237 ὅτι ἐφαίνεται θαρρὺ αὐτὸ ποὺ εἶπεν εἰς αὐτὸς τῆς ἀνοχίας τῶν ἀκριβῶν ποὺ δὲν μπορούσαν νὰ καταλάβουν διὰ ἐνομήσιν τοῦτον ἔχ. διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὰ προσηγορίαι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ ἀπαυλίσῃ καὶ θὰ ποὺ εἶπεν. «Π' λέγεις, Ὁ Πατὴρ σου εἶπεν «Ὁ φωνεῖς σε», κα, σὺ λέγεις «Ὁ δὲν ὀνόμαζεν».- Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ τοὺς πόν κατέλ, διὰ αὐτὸς εἶνε ἀντίθετος ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἡ διὰ ἐλπίδα, κατ' ἀποφασιστὸν ἔπ. ἐκείνων, δὲν εἶπεν διὰ γινώσκοντες παρὰ τοῦ Πατρὸς. Ἐπειτα ἔν ἐλεγεν «Ἡκούσατε διὰ ἡγὼ εἶπα εἰς τοὺς ἀρχαίους» αὐτὸς θὰ ἐφαίνετο περισσώτερον ἀφαιρῶν ἀπὸ τὰ προσηγορίαι. Ἀπὸ, ὅταν εἶπε «Πρὸ τοῦ Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμι» (Γιν. 8, 58), Β ἀπεπειρήσαν νὰ τὸν λυθολογήσων. ἔν ἐλεγεν διὰ καὶ εἰς τὸν Μωυσῆν αὐτὸς εἶπεν τὸν νόμον, εἰ δὲν εἶναι τοῦ ἐκείνου, διὰ αὐτὸς εἶναι διὰ τὸν Θεὸν αὐτὸν τοῦ εἶπε τίποτε οὐτὲ διὰ τὸν Πατέρα, ἀλλ' ἐκρηγνόμενοι τὴν ἀρετὴν ἐκφράσιν «Ἡκούσατε διὰ ἐρρήθη

εἰς ἀρχαίους. Ὅτι φωνεῖται: ἔν ἐλεγεν αὐτὸ ποὺ εἶπεν καὶ τὰ σῶμα τα, ὅταν μετὰ τὴν ἀναλήθειαν τοῦ ἑλλομένου τοὺς εἶδεναι τοὺς ἀγνοοῦσιν εἰς ἀρχὴν τὸν ἀνθρώπον, εἶδεναι τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ καυτοῦ, εἶδεναι τοὺς εἶναι ἐκείνους ποὺ εἶδον εἰς ἀρχὴν τὸν νόμον. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ὅταν ὁμιλοῖται εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀφαιρῶν οὐτὲ τὸν καυτὸν τοῦ οὐτὲ τὸν Πατέρα, ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τῆς αἰτίας τοῦ καυτοῦ ἀφαιρῶν κα, ἀκριβῶς. Ὁ ποιητὴς εἰς ἀρχὴν ἔρρεν καὶ ὅλην ἐποίησεν αὐτοὺς. (Ματθ. 19, 4) Ἐκ, μετὰ τὰ λόγια εἶδε κα ἀποσώσεν τὸν δημιουργὸν μετὰ τὸ ἔργον θύμωσ ἀπεκάλυψε πότος εἶναι, συμπληρῶντας τοὺς ἑλλομένους. ὅταν κοίτησιν. ἔπειτα κα εἶδεν ἀπὸ εἶπεν. «Ἡκούσατε διὰ ἐρρήθη τοῖς ἀρχαίοις, ἀπεσώσεν μετὰ ποῦ ἐκείνους καὶ ἔχ. ἀλλὰ μετὰ τὴν πρῶτην, ὅτι εἶδεν τὸν καυτὸν τοῦ. Διὸ αὐτὸς ποὺ συνεπαρῶνται, τὴν εἶδεν. αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ εἰς ἀρχὴν νομοθέτης. Ἀποργάλλει διὰ κα τοὺς παλαιούς νόμους, ὅταν μετὰ τὴν παρῆσιν νὰ μάθουν οἱ κηρύτται, πρῶτον διὰ ὅσα λέγει δὲν εἶναι ἀντιρροῖται καὶ δεύτερον διὰ, ἔχει τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν μετὰ τὸν Πατέρα. Ὁ αὐτὸς κατένοησεν καὶ οἱ σπουδαῖοι κα, ἐθαύμαζαν. Καὶ διὰ, ἐθαύμαζαν κα, αὐτὸς τὸν εὐαγγελιστὴν ποὺ τὸ λέγει. «Ἐξελήφθησαν», λέγει, «οἱ ἔχοντες τὴν διδασκίαν αὐτοῦ, διὰ εἶδον αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχοντες κα, αὐτὸς ὡς οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ φαρμακοὶ» (Ματθ. 7, 28-29). Τὸ μετὰ ταῦτα, λέγει διὰ ἐκείνους ἐκρηγνόμενοι τὴν ἐννοήσιν αὐτῶν διὰ παρανοήσας. «Να, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν τοὺς κατέργησεν ὅταν τοὺς ἐπατήσεν, ἀλλ' ἐπαυρῶνται τὴν γνώμην τῶν αὐτῶν, μετὰ ἀπ' ὁρίων, εἶναι τὸν ἀπληροῦσιν ὁ λατρεῖς καὶ εἶπε «Ἐκείνους, ἔν ἐλεγε, δύνασθαι με κατέργησιν», τὸ ποὺ λέγει, «Θέλω, κατέργησθαι» (Ματθ. 8, 3-8). Διὸ εἶναι εἶπεν ἀπλῶς «Κατέργησθαι» ἔν καὶ ὁ λατρεῖς ἐκρηγνόμενος διὰ τοῦ ἀνογνωρίζε, ἐξουσίαν, διὸ εἶπεν «ἔν θέλω» Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ νομίσῃς διὰ τὸ «ἔν θέλω» εἶναι γνώμην τοῦ λατρεῖς μόνου, ὁ Θεὸς ἐπαυρῶντας «Θέλω, κατέργησθαι»

εἰ. Τὸ νόημα τῆς προσηγορίας, εἰς τὴν ἡμετέραν ἐπαυρῶντας διὰ νὰ ἐκείνους, τὴν αἰρετικὴν καὶ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τὸ εἶναι. Ὁ Χριστὸς λέγει, «Ὁ Θεὸς Χριστὸς εἶναι τὸ νὰ νομοθετῇ ἀποσώσιν τὸν καυτὸν τοῦ ἴσου πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα. Ἀπὸ τὸ κηρύττειν ἡμεῖς ἀφαιρῶντας ὅταν τὸ ἀποκατήσθαι κα, οἱ ἰουδαῖοι θύμωσ φέρονται ἀπὸ τὴν σημεῖον τοῦ νόμου, ὅτι οἱ ἰουδαῖοι ἐκκαίνισαν διὸς εἶδον μετὰ ἑνα νόμον, καὶ ὁ εἶναι οἱ γραμματεῖς. Καὶ οἱ ἀρετικοὶ φέρον τὴν ἀντιρροῖται ἀπὸ τὸν φῶσιν καὶ τὴν σημεῖον διὸς νὰ μὴ ἐκείνους αὐτὸς εἶναι ἐννοήσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐννοήσιν ἀφαιρῶντας. Ἀλλ' ὁ Χριστὸς θύμωσ ἀπὸ τὸν παρῆσιν, διὸς διὰ τὸν συνεπαρῶντας ὁ Χριστὸς, αὐτὸς θύμωσ ἔχ. ὅταν δὲν τοὺς ἐκκαίνισαν, ἀλλ' κα, ἐπαυρῶντας τὴν ἐννοήσιν τὸν κα, εἶναι.

ἀσφάλεια, αὐτὸ πλοῦτος, αὐτὸ καλλώπερος· αὐτὸ καὶ τὴν παρούσαν ζωὴν θά μὲς κἀντὶ τὴν περόσμεν με χάριν, καὶ τὴν μελλούσαν θά μὲς τὴν χάριν. ἔχοντας κατὰ τοὺς δι' αὐτὰ, καὶ ὑπολογίζον-
τας πόσον κέρδος ἔχομεν ἀπὸ τοῦ πράγμα αὐτοῦ, διὰ τὰ τα κἀνόμεν καὶ νὰ τὰ κἀνομιζόμεν ἔστοι. ὅστε καὶ μ' αὐτοὺς που εἶνε ἐχθροὶ μὲς νὰ συμπεριωνόμεθα, καὶ αὐτοὺς που πρόκειται νὰ γ νουν νὰ τοὺς ἐμποδίζομεν, καὶ αὐτοὺς που ἔχομεν φίλους νὰ τοὺς σταθερο-
ποιοῦμεν. Διότι ἀρχὴ καὶ τέλος καὶ ἀρετὴς εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἐπεὶ νὰ τὴν ἔχωμεν συνεχῶς καὶ εὐακρινῶς 640 Α καὶ ἐκτελούμεν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς ὅποιον ζήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Α Γ Λ Ο Σ Ι Α

341 Α. Ὁμιλία ἀπεκρινθεῖσαι εἰς Κωνσταντινοῦπολιν κατὰ τὴν ἀπομνημόνιον παρ' ἡμετέρου καὶ ὅτι ἡ Λα καὶ ἀσκήσει εἶνε συμφωνοῦ μετὰ τὴν Νέαν καὶ κατὰ τὴν που ἀποκατέχουν ἀπὸ τὰς Βασιλεῖς πυναῖς.

1 Μὲν μόνον ἡμέραν ὁμιλήσοι μὲς, σὺς καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέ-
ραν ἀκρίντην τὴν οὐκ, ἀνάστη, σὺν νὰ εἶχε μεγαλῶσαι μὲς
σὺς εἰς ἀρχὴς καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν Β' τὸσον πολὺ συνεδέ
ἡν μὲς σὺς μετὰ τοὺς δεσμούς τῆς ἀνάστη, σὺν νὰ ἀπὸκλεισται τὴν
γλυκύτην συντροφίαν σὺς ἀπὸ χρόνον ἀμέτρητον. 342 Συνέθη δι' αὐ-
τὸ, ὅτι ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιος τοῦ ται ναι καὶ ἀποσφῆ καὶ νὰ
ἐρεται· ἀλλ' ἐπειδὴ σὺς εἶσθε περισσότερο ἀπὸ ἄλλους παθητο
κα ἀξιοτάτητοι Διότι ποῖος δὲν θά ἐθελῶμεν τὸν φλογερὸν σὺς ἵψῃ
στον, τὴν ἀντοκρῆτον ἀγάπην σὺς τὴν στυγνὴν σὺς πρὸς τοὺς
διεσπασμένους, τὴν ἐνδοκίαν σὺς μεταξὺ σὺς που εἶνε εἶνε κατὰ νὰ
συγκληροῦν καὶ πατρὶν τὴν ψυχὴν, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν σὺς ἡ
γαπῶ ὀλιγωτερον ἀπὸ τὴν ἀκλήτισαν ἔχε τὴν εἰς τὴν ὅποιον εἶ-
γενήθηκα, ἀντιτάξωκα, καὶ ἐξέπαυσα. 343 Διότι καὶ ἐκείνη εἶνε
ἀδελφὴ αὐτῆς, καὶ καὶ ἀπεδείξαται τὴν συγγένειαν μετὰ τὸ ἔργον
C. Καὶ ἂν ἐκεῖ νη εἶνε περισσότερο εἰς τὴν ἡλικίαν, αὐτὴ ὅμως εἶνε
ἡμετέρα εἰς τὴν πίστιν. Ἐπεὶ τὸ πλῆθος εἶνε περισσότερο καὶ
τὸ θέλημα λαμπρότερον, ἀλλ' ἐδῶ μεγαλύτερα ἡ ὁποιομένη καὶ πε-
ρισσότερα ἡ ἀδελφία. 344 Λυκαὶ ἀπὸ πάντοτε περισυλλέγουσιν τὰ πρὸς

341) Ας εἰδῶ φαίνεται ὅτι ἡ ὁμιλία αὐτὴ εἶνε ἡ ἀντίρροπος πρὸς τὴν
ἀπὸ νέας ἀποστολῆς εἰς τὴν Κωνσταντινοῦπολιν ἡ δὲ πρώτη ἡμέρα ἡ ἐνθου-
σίου ἀποστολῆς, δὲ ἡ παραδοσὶς ὁμιλίας ὅλως ἄλλως μετὰ τὴν ἐκδο-
σιν τοῦ ἐκδομένου τῆς μὲς ἀποστολῆς φανταία ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πρῶ-
τον καὶ ἔχε νὰ ἀντιπροσώπων ὁ Χριστός, τὸς τῆς ἀποστολῆς τῆς εἶνε
εἰς ἀδελφίαν.

342) Ἀπὸ αὐτῆς φαίνεται ὅτι ἡ συμφορὴ καὶ τὸν ἀντὶ τῆς ἀπὸ τῆς
μετὰ αὐτὸν εἶνε ἀποκατέχουν διότι εἶνε ἀποκατέχουν ἀπὸ τὴν ἀπομνημόνιον
καθίσταται τὴν προσημείων Εἰς, ἡ ἡμέρας καὶ Χριστοῦ τῶν ἂν ἔχε καὶ

δαται, καὶ τὸ πομμένον θέν σφαιρεῖται. Τρεχίμακα καὶ κακοκαίρια καὶ
ἀλλοποιοῦσιν· μαρτυρεῖται συνεχθὲς αὐτὸ τὸ ἔργον πόλεον, ἀλλ' οὐ
ἐπιβάτοις θέν καὶ ἀποκινῶνται. Ἄνε πανταὶ καυλόμενοι ἐπιδοῦναι
αἰρετικῆς φασγῆς, καὶ αὐτοὶ ποὺ εἰς μέγα εἰς τὴν χεῖρον ἀπο-
λαύουσαν βρώσιν πνευματικῶν. Τὸ να εἰσέγρη τανύς τὴν ἀνακαταίνου-
σάν, συνεκινῶν εἰς τὴν χεῖρον αὐτῆς τῆς πόλεως, εἰς εἰς τοῦ
παράδοξον με τὴ να εἰσέγρη ἔλκεται να θάλλῃ εἰς τὸ μέσον τῆς κα-
νῶν, Ὁ κα' να εἰς γαριτὰν φυλάκα καὶ φορητοῦν με καρπὸν. Ἐπε-
ὴ λογιστὶ εἴθε τὸν ἀνυμνῶν καὶ ἀείδει ἀκαίρουν ἀγαθόν, ὅτε
να σὺς ἐκπαρρησιασθὲ με θέν με τὴν καρδίαν τὴν ἀσάφην ποὺ σὺς
ἔθηκες εἰς ἄρχην, ὅταν σὺς ἀνυμνῶσαι καὶ ἐνδοξάζουσαι σχετικῶς με τὸ
ἔλεος τὸν Δαυὶδ καὶ τοῦ Γολιάθ, καὶ ἀποδοῦναι με τὸν λόγον, ὅς·
ὅτι ἦτο κατὰρρησιασθὲ ἀπὸ παντὸς γὰ πικρῶσαι καὶ μαρτυρῶσαι πνευματι-
καί, ὃς γυνὴς ἦν ἀπὸ τὸς ὅπλο ἐκείνου ἦτο κατὰρρησιασθὲ με τὴν πίστιν.
Καὶ ὃς μεν ἐκλογιστὶ ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀσπίδα ἐξασπασθὲ, ὃς
ἐξ ἀσπίδος ἀσπαστικῶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν χεῖρ. Αὐτὸς εἰς
ὃς ἔσται, θέν τὸν ἀσπίδον τὸ ποῦδὲ βάλειν τὴν ἀσπίδα, ὃς γυνὴς κατε-
πρόσκει τὴν ἀσπίδον τὸ ποῦδὲ κατέβαλε τὸν στρατιωτικόν. Εἰ
τὸ πομμένον ἐκδοῦν ἀνέγρηψε καὶ κατέστρεψε χαλκῶν πολέμων.
Καὶ ἐκεῖς καὶ τὸν να μαρτυρεῖσθαι τὸν ἄλφον ἐκείνου ἀνέγρηψε τὸν
ἀποκαταναίσκων, τὸν πορῶν. Ὡσα ἡ δὲ Παύλος εἶχε τὸ δικαίωμα να
ἐκλογιστὶ περὶ τῆς ἀποκρίσεως τῆς ἐρήμιας (ἁ. Κορ. 10, 4) ἀποκρί-
σας καὶ εἰς τὸν δὲ μετὰ κατωτέρω, ἦν ἐκδόμωον κατὰ τὸν ἔθνον
ῥήσαν ἀπὸ τὸν ἄλφον. Ὅσαυτ' εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀνέβλεπε τοὺς
ποσομένους ἐκείνους τὴν ὁδοῦσαν εἰς τὴν φῶς τῆς βραβυτῆς πέρας. 342
Ἀλλ' ὃς δόκιμος τὸν ὁδοῦσαν εἶτα καὶ εἰς τὸν Δαυὶδ ἀνέγρηψε τὴν
βραβυτῆσιν ἐκείνην καρπῶδη εἶς, ὃς αἰσθητῶς ἔλαβεν ἀλλ' ὃς νοητῶς.

[illegible][illegible]

Μανικαίοι καὶ οἱ ὅμοιοι τὴν τοῦ ἁγίου λόγον τοῦ προλέγει τὸν κοινὸν ἀποστόλῃ ὄντων· Εἰ καὶ πῶς δὲ ἀντιφωτισθὲν καὶ τὰ διαφύγουν αἱ Ἰουδαῖοι· ὅ-αν δὲν παραδέχονται, αὐτὸν καὶ ἀνατ-
τρίλουν αἱ προφήται.

2 Ἄποδ' αὐτὸν εἶπε ἰσὺν παλὺς ὁ πλοῦτος, ὅς τις νέμης, ὡς ἀποδοῦμεν τὸν λόγον εἰς τὰ πτωχότερα ἐθέλεις, καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ πτωχὰ εἰ, τὰ ἀργαυτέρω ὄντων, δηλαδὴ εἰς τὴν Γένεσιν, καὶ μά-
λιστα νὰ ἀνιῶται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Γένεσεως· Ὅτι δὲ ὁ Μω-
σῆς λέγει, πολλὰ περὶ τοῦ Χρ. τοῦ, τὸ λέγει ὁ Ἰω. οὗ ὁ Χριστός·
343 Α· «Εἰ ποτε κτετα Μωσῆς ἐπισταυετὶ ἀν' ἐμοὶ περὶ γὰρ ἐμοῦ
ἐκείνος ἔγραψα» (Ἰω 5. 46). Κα. τοῦ ἔγραψεν ἐκείνος περὶ αὐ-
τοῦ· αὐτὸ δὲ προσπαθῶν νὰ τὸ ἀποδείξῃ, λέγει· Ὅταν εἴχεν
ἐκκλησιαστικὴν εὐχὴν καὶ οὐρανὸς εἶχε σφραγισθῇ μὲ γο-
ρὸν ἀσπίδιν καὶ ἡ γῆ ἀπὸ κάτω ἦτο ἔξ Ἰσοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρπαι-
α, τὰ ποικίλα θύθη, καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν θουνῶν καὶ αἱ παιδιᾶδες
καὶ τὰ παρὰ γὰρ καὶ γενικῶς εἴη ἡ ἐπιφάνεια τῆς τῆς ἡτο γι-
λάτι φυτὸ καὶ δένδρον καὶ δοῦλα, καὶ ἐσκαρπώσαν ἀπ' αὐτοῦ τὰ
καπέδα καὶ ἄρ' ἐκεῖ αἱ ἀγέλας καὶ ἡ χορὸς τῶν οὐδίων πτη-
νῶν ἐγείμην ὄντων τὸν ἄερα μὲν κοινὴν ἐπιδοκίμουντες τὴν φύσιν
τῆς, καὶ τὰ παλὰ γὰρ ἦσαν μετὰ ἀπὸ θαλάσσης ζῶα καὶ λίμναι
καὶ πηγάς καὶ κοσμοὶ ἦσαν γαῖα καὶ ἔτι δὲ γεννῶνται μέσα εἰς
αὐτὰ καὶ τίποτ' οὐδὲν ἦτο ἀτελεστων, ἀλλὰ τὰ πάντα ἐκκλησιασ-
τικῶς· Εἰς τὸ τὸ σῶμα ἀναλίσκουσε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡ πόλιν τὸν
ἄρχοντα, ἡ καὶ τὸν βασιλέα ἐννοῦν τὸν ἐνθρονιστὸν· Ὅταν αὖ
τοῦ οὐ Θεοῦ ἐκράνεται νὰ ἀναστροφῇ αὐτὸν, εἶπε· «Ποιήσωμεν
ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέρων καὶ ὀνομάσωμεν» (Γεν 1. 26). Πρὸς
τοῦτον ὁμιλεῖ· Εἶνε ἄναρχον ἐπὶ ὁμιλεῖ πρὸς τὸν μονογενῆ τοῦ
Καὶ δὲν εἶπε· «Ποιήσωμεν», διὰ τὸ μὴ νομισθῆναι αὐτὸν τοῦ λέγει εἶ-
νε διαταγὴ ἀπαυθινομένη πρὸς δοῦλον, ἀλλὰ· «Ποιήσωμεν», διὰ τὸ
ἀποκαλύψαι τὴν ἐκκοσμοῦν μὲ τὸ δὲ δοῦν καὶ τοὺς δύο κοινὰ ὅτι
καίμεται τὴν σφραγίδα· Ὅτι οὐτὸς ὁ Θεὸς ἔλλοιπε μὲν ἀναφύεται, ὅ-
τι· ἔχεν συνέχον· ἄλλοτε δὲ οὐκ ἔχεν· ἡ Γραφὴ δὲν ἀντιφάσκει.

342. Ὁμοίως ὅς συμβολὴς τῆς ἐκκοσμοῦν ἀρχαίας, οὐκ ἀνὰ ἑξῆς, ποὺ
τοῦ συμβαίνει τὸ νὰ παρουσιάζῃς δύο ἢ περισσότερα πρόσωπα ἢ ὑποκείμενα
τὴν αὐτὴν ἐκκοσμοῦν.

343. Συμβολὴς ἔχ' αὖ τὴν συμπεριφορὴν ἀλλοτρίαν, ἀλλὰ ὁ συνέχον· καὶ
τὸ, καὶ συνέχον καὶ συμβολὴς· αὐτὸ, μὴ κἀπὸ ἄλλου ἢ τοῦ.

ἀλλὰ καὶ με τοὺς δύο αὐτοὺς τρόπους ἀποκαλύπτει ἀντιφάσκει δὲ
ῥηματα· C· Ὅταν θέλῃ νὰ παρουσιάζῃς ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ
κινεῖται λέγει· ὅτι δὲν ἔχει, συνέχον· ὅτι· δὲ θέλῃ νὰ δείξῃ τὴν
ἐκκοσμοῦν τοῦ μονογενούς, τότε ἀναγκάζει συνέχον τοῦ Θεοῦ τὸν
ἴδιον· Κα. δὲ νὰ ἀναφύεται καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὅτι αἱ προφῆται
ἐνομαζοῦν τὸν ἴδιον συνέχον, ἔχ' αὖτε ὁ Πατὴρ χρειάζεται, συμ-
βολήν, ἀλλὰ δὲ νὰ μάθωμεν τὴν τιμὴν τοῦ μονογενούς καὶ πᾶ-
σιν ὅτι δὲν χρειάζεται συνέχον, ἀκούει τὸν Παῦλον ποὺ λέγει·

Ἦ δὲ δόξα, πλουτοῦ καὶ σοφίας καὶ γνωσεως Θεοῦ ὡς ἀνεξέρευ-
νητα τὰ κρῖματα αὐτοῦ· ὡς ἀνεξέγκλητος αἱ δόξα αὐτοῦ πρὸς γὰρ
ἴσως τοῦτον Κύριον ἡ πρὸς συμβολὴς αὐτοῦ ἐγένετο· (Ρωμ 11. 33)

344. Αὐτὸς μὲν παρέστηκεν τὸ ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ
κανένα, ὁ δὲ Ἰωάννης ὁμοίως δὲ τὸν μονογενῆ τοῦ Θεοῦ, λέγει
ἡ, ἔξῃς D· Κα. βαλῆται· εἰ ἐγεννήθησαν πυρκαϊσμοί, εἰ πα-
ρὸν ἐγεννήθη ἡμῖν, λέγει καὶ ἐδόθη ἡμῖν, καὶ καλεῖται, τὸ δυνάμει
αὐτοῦ Μεγάλῃς δυνάμεις ἀγγέλους βασιλεῖς συμβολοῦν, (Ἦσ' ὅ
δ' ὅ) καὶ ἀπὸ εἶνε ὁ βασιλεὺς συμβολοῦν, πῶς ὁ Παῦλος λέ-
γει· Τί, γὰρ ἴσως τοῦτον Κύριον, ἡ πρὸς συμβολὴς, αὐτοῦ ἐγένετο·
ἀπὸ δὲ μὲν Παῦλος καθὼς εἶπε προσηγορικῶς ἵνα νὰ παρα-
στήσῃ ὅτι ὁ Πατὴρ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κανένα ὁ δὲ προφήτης
ἵνα νὰ δὲ ἔχῃ τὴν ἐκκοσμοῦν τοῦ μονογενούς, ἀλλὰ τότε καὶ ἰδοὺ
δὲν εἶπε· «Ποιήσωμεν», ἀλλὰ· «Ποιήσωμεν»· Τὸ «Ποιήσωμεν» εἶνε διατα-
γὴ τοῦ Θεοῦ εἰς δούλον, καὶ τοῦτο φαίνεται ἀπὸ τὸ ἔξῃς· Εἰ-
παρηγορεῖται κάποτε ὁν ἰησοῦν· ἔκκε· ἐκκοσμοῦν καὶ λέγει· «Κύ-
ριε ὁ παῖς μου θέλωμεν εἰς τὴν οἰκίαν παρακληθῆναι δυνάμει δυνά-
μει»· Εἰ τὸ λέγει· Χρ. τὸ· Εἰς τὸν αὐτὸν θεραπεύει αὐ-
τόν· ὅτι ὁ μὲν ἐκκοσμοῦν δὲν ἐπὶ ἀρχῇ νὰ τραβῇ τὸν αὐ-
τὸν εἰς τὸ πρὶν· ὁ κληρονομῶν ὅμως, καὶ ὁ κληρονομῶν ἀποστήθῃ μόνος
τοῦ ὅτι δὲ δὲ δὲ τὸν πρὶν, τὰ ἐκεῖ δὲ νὰ τοῦ δυνάμει λαβὴν καὶ ἀπο-
μην νὰ μὲς δαίσει τὴν ἀρετὴν τοῦ Διού ἐνθρονιστῆς· ἐπὶ ἀρκεῖται νὰ
εἴπῃ ἐκείνος, καὶ ἀναρχὴν νὰ ἴσῃ· διὰ τὸ νὰ ἀρκεῖ τὴν εὐδοκί-
αν τοῦ ἀναρχοῦ· Κα. τὸ λέγει ὁ ἐκκοσμοῦν· 344 Α· Κύριε
ὄν· εἰς τὸν ἴδιον· ἵνα μου ἴσῃ τὴν σφραγίδα, εἰσέλθῃ· Ὅτι ἡ νόσος,
καὶ ἡ ἀρρωστία τοῦ ὁ καταθλίπτει δὲν ὁν παρέμεινε νὰ ἀναφύ-
νησιν τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐτὸν εἰς τὴν συμπεριφορὴν τοῦ
ἀναφύεται τὴν ἀναφύεται τοῦ ἀποστόλου, ἀλλὰ τοῦτο λέγει· «Εἰ-
πὶ λόγῳ καὶ ἰσχυρῶς· ὁ παῖς μου· Κα. γὰρ ἐπὶ ἀναφύεται εἰς
ἔχον ὅτι· ἀναφύεται ἀναφύεται καὶ, λέγει τοῦτο πορνεῖται καὶ πα-
ρεμειται καὶ τὸ ἄλλω ἔργον, καὶ ἔρχεται καὶ τὸ δυνάμει καὶ ποτὶ

τον πόθο, καὶ ποιεῖ» (Ματθ 8 β. 9) Βλέπε ; ἐπὶ τὸ «Πατὴρ» εἶνε λόγος θεοπότης ποὺ ἡμιλεῖ πρὸς θεόν, Ἐκκεῖνος τὸ «Πατὴρ» εἶνε ἕνας ὁσιώτερος. Β' Ὅταν δηλαδὴ ἡμιλῇ θεοπότης πρὸς θεόν, λέγει «Πατὴρ» ὅταν δὲ ἡμιλῇ ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν Υἱόν, λέγει «Ποιήσωμεν» Ναι, λέγει, (ὁ αἰρετικός), τί γίνεται ὅμως, ἐν ᾧ μὲν ἀκατοντάρχης εἶχεν αὐτὴν τὴν ἀντιλήψιν, ἢ δὲ πραγματικόντος δὲν ἦτο ἐπὶ μῆκους ὁ ἀκατοντάρχης; εἶνε ἀπόστολος μῆκους εἶνε μαθητής, διὰ τὴν παραδεδωγμένην τὰ λόγια του εἶνε, λέγει, «ἔλθονον» καὶ ἔναυε πάλιν. Καλῶς καὶ τὸ ἀπαντήσωμεν· Ἀρ. ἔστιμην τὴν συνέχισαν. Τὸν διόρθωσαν ὁ Χριστός, τὸν ἐπεκρίψε, διότι ἔκανε λάθος καὶ εἰσιγγεῖται σπρεβὰ δόγματα, τοῦ εἶπε «Δι.π.τ. τὸ κῆνος αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἔχεις δὲ τὸ πρῶτον μου μεγαλύτερον γνώμην δι.π.τ. τρέπει μου ἀποδίδει; παρασώματα ἀπὸ δ, ὁφείλει, καὶ μου ἐποδοῖας, καὶ μὴ εἶναι δι.π.τ. με αὐτὸν» καὶ, ἐνθ' ὅν ἔχον αὐτὸν, καὶ. C. Τὸ εἶπε πῶς παρὼμεν, καθέλοι. Ἀλλὰ καὶ ἀπεκρίσθη τὴν γνώμην του, καὶ π. αὐτοῦ καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν εἶπεν ὁ ἄμην λέγει ἡμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ ἱερῷ τοσούτην π.σιν εἶπον» (Ματθ 8 10) Ὁ ἑπικρινὸς τοῦ θεοπότης γίνεται ἐπικρισιμῶς, τὸν λόγον τοῦ ἀκατοντάρχου. Διὰ τὴν λεγόμενα δὲν εἶνε πῶς λόγον τοῦ θεοπότης τάρχου, ἀλλ' ἕνα ἀπὸδοῦν τοῦ θεοπότης. Ὅταν αὐτὸς ποὺ εἶλε γένηται, τὰ ἑκατόν αὐτοῦ, καὶ ἀπεκρίσθη ἐπὶ καλῶς ἐλέγθησαν τὰ δόγματα, ὡς θεῶν γένηται. Διότι τὸ κῆρος αὐτὸν ἀπὸ πάντων ἀπὸ ἡν ἐκείνησαν τὸν Χριστόν.

3. Ο Βλέπε ; πῶς ἡ Κληνὴ διαθήκη εἶνε σύμφωνος μετὰ τὴν Παλαιάν Πάτρ. καὶ καθεῖς μὴ ἐπιδιδόντες, τὴν αὐθενσίαν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ γίνεσθαι ὅμως (λέγει ὁ αἰρετικός) ἐν ἐθιμοτυπία μὲν τὸν ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν ἐθιμοτυπιοῦσιν ὡς ὑπερρετής. Τότε λατὸν ἀκούει αὐτὸ πρὸς λέγει παρασώματα, καὶ γύνη ἀπὸ πῶς ἀπὸ τὴν ματαίαν ἀνελογίαν. Ὅταν εἶπει «Ποιήσωμεν τὸν ἀνθρώπου» δὲν προσέθετε κατὰ τὴν εἰκόνα τὴν εἰκὴν σου τὴν κατωτέραν, οὐδὲ κατὰ τὴν εἰκόνα τὴν εἰκὴν σου τὴν ἀνωτέραν, ἀλλὰ τὴν εἶπει. Κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ κατ' ὁμοίαν» δεικνύοντες μὲν τὰ λόγια αὐτῶν, ἐπὶ μὲν εἶναι ἡ εἰκόνα Πατρός καὶ Υἱοῦ. Δὲν εἶπεν αὐτὸν ὁ λόγος, ἀλλ' «εἰκόνα ἡμετέραν» διότι δὲν εἶνε ὁμοῦ καὶ ἀνισοῦ ἀλλὰ μὴ εἰκόνα, καὶ αὐτὴ εἶναι τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Πατρός. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἀγεται καὶ ἐπὶ (ὁ Υἱός) καθήκει ἐν δεξιῶν διὰ τὴν μῆκους εἶναι ὁμοίως καὶ ἔχει τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν ἀπαρριπτικῶς. Β. Καὶ ἐπὶ τὸ μὲν καὶ «καθήμενος» κανὼς εἶναι γνώμην τῆς θεοπότης ἐξουσίας τὸ δὲ καὶ «παρίσταται» γνώμην

σημὰ ἐξουσίας δουλικῆς; καὶ ἐχούσης ἑλλην ἀνωτέραν ἀκούει καὶ τὸ λέγει ὁ Δανιὴλ «Ἰδοὺμεν εἰς τὸν θρόνον ἐπέθρονον καὶ ἐπὶ ταῖς πύλαις τῶν θυρῶν ἐπέθρονον. Μὲν αὖ, μυριάδες ἐκτετόνουν αὐτὸν καὶ χεῖρας χεῖρας παρεστήκεισαν αὐτῷ» (Δαν 7, 9-10) Ἐπὶ τῆς καὶ ὁ ἱσλαῖος «Εἶδοι τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὀφειλῆς καὶ ἐπὶ θρόνου καὶ τὰ παρασώματα εἰσπόμενον κύκλῳ αὐτοῦ» (Ἠσ 6, 1) 545 Α. Καὶ ὁ Μιχαῆς «Εἶδον τὸν Κύριον τὸν Θεόν τοῦ ἱσραὴλ καθήμενον ἐπὶ θρόνου αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ σφραγὶς τοῦ σφραγιστοῦ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ» (Γ' Ἠσ 22 19) Βλέπε; ἐπὶ παντὸς καὶ μὲν σφραγιστοῦ δύναμις; ὡς ῥιστάντα· αὐτὸς δὲ καθήμενος. Ὅταν λατὸν ἐπέθρονον ἐπὶ καὶ ὁ Υἱός κατακειται ἐπὶ δεξιῶν καθήμενος μὴ νομίσας ἐπὶ ἔχει καὶ σφραγιστοῦ καὶ σφραγιστοῦ ἀξίωμα, ἀλλὰ ἀξίωμα θεοπότης καὶ αὐτὸν καὶ διὰ τὸ καὶ ὁ Πατὴρ ποὺ ἐγνώριζε καὶ, καὶ δὲν καὶ τὸ δὲ τὸ μὲν «παρίσταται» εἶναι ἔργον αὐτῶν ποὺ διακονοῦν, τὸ δὲ «καθήμενος» ἔργον αὐτῶν ποὺ ἐκτελέσονται καὶ προστάσονται κατὰ πῶς, τὰ ἀντιδιδόντες αὐτῶν καὶ τὰ δὲ καὶ λέγει «Πρὸς μὲν τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ φησὶν Β' Ὁ πῶς τὸν ἀγγέλου αὐτοῦ πνεύματος καὶ τοῦ, καὶ τοῦ, αὐτοῦ πρὸς τὸν πῶς πρὸς δὲ τὸν Υἱόν Ὁ θρῶνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος» (Ἐβρ 1 7 8) Μετὰ τὸν θρόνον μὲν ἐπαρτάται τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν. Ἀπὸ αὐτοῦ μὲν καὶ αὐτὸς ὁ λόγος μὲν ἀπὸδοῦν ἐπὶ τὸν ἔχει ἀξίωμα ἐπὶ σφραγιστοῦ ἀλλὰ θεοπότης, ἐπὶ τὸν προσκυνούμενον ὡς θεοπότης καὶ ὁμοίως μετὰ τὸν Πατέρα. Ἐπὶ ἄλλως τὴν παρῆγγε καὶ καὶ ὁ Θεός. Ἰνα πάντα, τιμῶν τὸν Πάτρ, καὶ τὸν Πάτέρα» (Πω 1 28) Καὶ ἐπὶ ἀντιδιδόντες τὴν ἀφορμὴν διαγωγήν καὶ τὰ ἀφορμὰ ἔργα μετὰ τὸν ὁρθότητος τὸν ἀφορμὰν διὰ τὴν μὴ εἶναι ἡ ἀφορμὰ μὲν μὴ C. Καὶ τὸ καὶ δὲν ἀποδοῖ καὶ ἐκτελέσει τὸν πῶς τὴν ἀφορμὰν καὶ τὸν κατὰ τὸν εἶναι, ὅταν ἡ ἀφορμὰ ἐπισκεψῆται ἐπὶ καὶ ἡ πρόθεσις ἀφ' ἧς ὁ πῶς εἶναι διὰ τὸ πῶς ἡ πρόθεσις, αὐτὸ εἶναι διὰ τὴν μὴ ἡ διδόντες αὐτὸν καὶ τὸν πῶς καὶ τὸν πῶς. Διότι λέγει «Ὅταν ἐπὶ ἔργον μόνον ἔργον ἀνθρώπου ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι, ἐκτελέσει μὲν διὰ στόματος Θεοῦ» (Δαν 8 9 Ματθ 4 4) Διὰ τὸν πῶς

545. Ὅτι ὁ πρῶτος Μιχαῆς, καὶ ὁ δεύτερος, τοῦ ἱσραὴλ τοῦ περιημένου διὰ τὸν πῶς ἀντιδιδόντες ἐπὶ τὸν πῶς πρὸς τὸν πῶς ἀλλὰ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Μιχαῆς πῶς ἱσραὴλ ποὺ ἀπὸδοῖ καὶ μετὰ τὸν πρῶτον τοῦ εἶναι τὸν Βασιλεῖον καὶ 28

546. ἀπὸ τὴν τὸν ἑνὸς ἱσραὴλ

πιστεύει και λησών το να μή συμπεριλάβη κανείς εις ένα τέτοιον τραπέζι. Άκούσα πάλι, το άκουει αυτό ο Θεός, και το άκούεται από πάντα που κάποιον και τιμωρών άδωστον από αυτούς, λέγει ο λησών άρτοιο, οδὲ θέλον θέτοισι, άλλα λησών το άκούσαι, λόγον Κυρίου (Άγιος Β. 11) Ο Πάτερ Ιουδαίον εἶναι εἰς άπαισιν να κένωται και να εἶν ἡρώων τα πάντα, δια ν' άποκαταστήσων τὸν συμπεριλαμβανόμενον, τὸν δὲ λησών ἤ, φυλῆς, νά ὦν φέρωνται μόνοι και, καίτοι εἶναι πολλοί χειρότεροι άρτοιο και ἡ γνη εἰς γνη, εἰς άνώτεροι παρά τω πτωχῷ. Μή, σὺ παρακαλῶς και, πάλι κένωται, κή θέλωμεν τὸσον κακὴν άπαισιν δια τὸν άδωστον και, άλλα να προσηλυτισμὸν τὴν δὲ άπαισιν από κάθε άρχαίαν και προπαιθε, Διότι, τῷ, μου, τὸσον μέγα αἰσθηθῶς, τὸν άποκαταστήσει από τὴν άδωστον, ὅσον μέγα εἶναι ἡ γνησὶν που κένωται και εἰς τὸν άδωστον σου να εἰς άπαισιν το άρτοιο σου. Εἰς άν άρτοιο άδωστον άπαισιν τωμάτιν από χριστόν, και εἰς αἰτίας αὐτοῦ άποκαταστήσει, μεγαλύτερα από τὸν κενό σου εἶναι ἡ γνησὶν σου, και τὸσον μεγαλύτερα, ὅσον εἶναι άνωτεροι τα τινεματά άπό τα άλλα. Εἰς δὲ εἶναι, και, τοῦ, να εἶναι και από πτωχὸν να σωθῶν, δεν να παίρνει καμὲν καμὲν τὸν εἶναι άλλων τωτῶν οὐτε μεταφορῶν καὶ, μάς εἰς τὸν οὐρανόν, οὐτε μάς εἶναι σωτηρίαν, εἰς τὸν πόρετον θῆμα, αλλά πολλὰς φορές μάς εἰσπαισινεποιον και εἰσπαρῶνται και πτωχὸν ν' αποδάνωται. Ἄλλὰ και να περιμένουν μέχρι τέλους, από τὸν θάνατον διακόπτοναι ν' αποδωρῶνται ἄνεσθαι το πνευματικόν θῆμα, εἰς κτήμα άναφωρετον και, μάς, άποκαταστήσει παρὸς ἡμῶν εἰσπαισινεποιον, και πτωχὸν καὶ, μάς, εἰς, πολλὴν παρηγορίαν εἰς τὸν πόρετον εἰς πτωχὸν θῆμα

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ΗΜ ΕΠΙΘΥΜΟΥΜΕΝ, ΤΙ ΣΥΝΕΛΕΥΕΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟ ΙΕΡΟΣΟΦΙΟΝ ΤΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΕΝ ΟΡΘΟΙΣ

πανδρεύεται, να γιετα πολλά, κινησας κα μεγάλη συγκέντρωση και άλλα, μέν προσφέρουν πολλές φορές χρήματα, άλλα δε απλώς συμπαραστανται κα, αυτό δεν είνε μακρόν θεός ή προσβολή συμμετοχή των καλλώτε, την ετέλειαν, καί με την προσβολή των αποκρύπτουν την πτωχείαν.⁸⁸ Αυτό λοιπόν κάνετε το και δια την εκκλησίαν αυτήν. Νά συντρέχωμεν δια από παντός, καί να συνεκείσμεν την πτωχείαν της, ή μάλλον να τακτοποιήμεν την πτωχείαν της με το να προσερχώμεθα συνεχώς, εις τον χώρον αυτόν 547 Α «Καταλή της γυναίκας, ότι / ο άνθρ» (Εφεσ 5, 28) ή γυναίκα ε'ίη θεότης του άνδρος. "Α, μη άνέχεται, λοιπόν να ε'στέχεται εις τον άγιον αυτόν χώρον μήτε ή καρδιά ή χείρς το σώμα μήτε το σώμα χωρίς την καρδίαν, άλλα δάκρυα, ο άνθρως, έχοντας μαζί των καί τα παιδιά.⁸⁹ "Αν είνε εὐχάριστον να βλέπη κανείς ένα δένδρον μαζί με την παραγωγή του ώρθωμένην γλήκρον της ρίζης του, είνε πολύ περισσότερον εὐχάριστον να βλέπη ένα άνθρωπον που να έχη μαζί του το παιδί του σαν παραγωγή του που θρόνεται πλησίον του ένα θεάμα ωραιότερον από κάθε έλκων καί έχει μόνον εὐχάριστον άλλα καί επικερδές διατί, όπως είπα προηγουμένως, ο μισθός αὐτῶν που συγκινερίνονται εἰς είνε μεγαλύτερος. Τὸν γεωργόν τότε τὸν θαυμάζομεν περισσότερον, ἢ ἔχει ἔσταν καλλιεργή την γῆν που ώργώθημε πολλές φορές, ἀλλ' ἔσταν παρακάτω τὰ ἔσταντα καί ἀτόρτητα χωράκια καί τους ἀπερίεργους πολλὴν ἀπονείβει. Ἐτσι ἀκριβώς έκανε καί ὁ Πέτρος, φιλοπονήσας να εὐαγγελίζετα, έχει ὅπου ήκουσθη ὁ Χριστός, ἀλλ' ὅπου δεν ήκούετο, αὐτὸν να μιμνήσκω καί ἡμεῖς, καί να έχη ή Ἐκκλησία ἑσθον,⁹⁰ καί δια να ὠφελοῦμεθα προσευκώς. Νά τρέχωμεν λοιπόν εἰς κάθε δύναμιν που γίνεται εἰς. Καί αν ή επιθυμία μας φλέγη θα μπορούσε να την πέφτης εὐκό-

88 Συγκινερίον το παρθένο με αυτό από την κοινική ζωή της εκκλησίας, πολλή συγκινερίονται δε ὅταν χρησιμοποιοῦται ὁ ὁ τὴν πτωχήν Εκκλησίαν, την πόρταν τοῦ Χριστοῦ.

89 Ἐννοε διαποχή να ἀκούω ἄκουα, συν γυναίκα καί τέκνα. Γε παρὶς της σχολικής ηλικίας παρὶς, καίτοι ἀδελφότητα τὰ ἔκριναν εἰς τὸν ἐκκλησιαστικόν δια να ἀκούουν τὰ προσευχὰς τὰ ἀναγνώσματα, καί τὸν αἰών λόγον ἔσαν κατεχόμενα μόνον εἰς, τὸ "ἔλεον, καί τὴν τέλειαν τοῦ μισθίου τοῦ θανάτου εἰς.

90 Ἐσθον (πρόσθεν) εἰναι τὸ πνευματικόν ἔσθον τὰς ψυχὰς, καί ὅτι τὸ αὐτοματικόν ἔσθον ἡ τὴν ἡμέραν.

λως μόνον με το να ὄξος τὸν ὄξον αὐτὸν. Καί αν ὄξος, θα λοιπὸν τὸ θηρίον εὐκόλως. Καί αν ὁποιοῦντο πάθος τὸ ποιοῦν, θα μπορούσε να κατακτήσει κάθε τρικυμία καί να ἐκβάλλει εἰς την φλέγη σου ταύτην καί, πολλὴν οὐρανὸν. Ὁ Αὐτὸν τὴν εὐφροσύνην εἶθε καί την ἀπολαύσαντες ὅλοι με την χάριν καί την φιλοφροσύνην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν καί εἰς, ὃν Πατέρα καί εἰς τὸ Πνεῦμα τοῦ αἰῶνος, μαζί ή δόξα, καί τώρα καί πάντοτε καί εἰς τοῦ, αἰῶνα, τὸν αἰῶνα Ἀμήν.

Α Ο Ι Ο Σ Β'

Εξ. ὁν παραλυτικὸν ποῦ εἶχε τριανταετία ἰ.η. ἃ θένει, καὶ εἰς τὸ ρητὸν «Ὁ Πατὴρ μου ἕως ἔρρι ἐρ γάστα, κἀγὼ ἐργάζομαι» (ΐω 5 17)

D 1 Εὐλογητός ὁ Θεός εἰς κάθε σὺναξιν ἑλπιῶ δι' τὸ χωράει αὐτῶν τὰ ἀειβάλλοντα περιποιῶν τὴν κήνην των τὸ ἅλυν, γερμίζει, τὰ δράγματα⁹⁶ ἐκπύθινον. Ἄν καὶ δὲν ἔχω πολλὰς ἡμέρας ἀρ' ἔτου ἔρριφα αὐτὸν τὸν σπόρον καὶ γὰρ ἡμέρας μοῦ ἐβλάστησε πλούσιος ὁ πύργος τῆς ὑποκοῆς. Ἀπ' αὐτῶν φαίνεται ὅτι τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν τὴν γερμίζει ὁχι ἀνθρώπινος δύναμις ἀλλ' ἡ θαλ.α χάρις. Τέτατα εἶνε ἄλλως «εἰ φύει, τοῦ πνευματικοῦ σπόρου, δὲν ἀναμένει τὸν χρόνον διὰ παραμένει τὸ πλῆθος τῶν ἡμερῶν διὰ περιμένει, παρόδους μηνῶν, ὅστε ἐπύχθη, καὶ καιροῦς καὶ ἐτησίους κύματα». Εἰ ἀλλ' εἶνε δυνατόν νὰ σπεύρῃς τὰ σπέρματα καὶ εἰς μ. αν ἡμέραν νὰ θερῶς, ὅν θερμῶν αὐτὸν μὲ ἀγκαλῶν⁹⁸ μεσθὴν καὶ πλήρη. Αὐτοὶ ποὶ θερῶν αὐτὸ τὸ σπέρμα τὸν χωράει χρειαζόντα μετὰ τὴν περιπέτειαν καὶ μεγάλην προθεσμίαν χρόνου⁹⁹ διότι εἶνε ἀναγκαῖοι καὶ δοθεὶς ἀργυρικῶς νὰ ζυλῶν εἰς τὸν ἔσθον καὶ θεῶς αὐτὰν γὰρ κόψουν καὶ ἀφθονα σπέρματα νὰ ρίξουν καὶ νὰ σκαρυσουν καὶ ἄλλ' αὐτὰ παρμένα γὰρ περ φράζουν καὶ νὰ περιμένουν καλονικίως ἐροχίας καὶ πολλὰ ἄλλα νὰ φιλοτινίσουν καὶ νὰ τερμαίνουσιν πολλὸν χρόνον καὶ τότε νὰ ἐκπύθινον ὅν σπορὸν ποῦ 348

96 Ἀρετὰ λέγεται ἡ χερὰ, ὅσον εἶπον καθεὺς, εἰς τὴν πλάτν μὴν του ὁ θεοποιῶς καὶ τὸν ἀπένει κατὰ δὲ αὐτὴν εἰ νέου.

98 Πολλὰ ἔργα καὶ κάσων ἔνα σπορὸν ἔνα καὶ πολλοὶ ἔργα καὶ ἔνα δέμα⁹⁷ δηλαδὴ πολλὰς χερσὶν μὲν ἔργα καὶ καὶ πολλὰ, εἰν καλὰς ἔνα δέμα.

99 Ὅτι ὅσον ἔνα καὶ σπέρμα εἰς γῆν βλαστῶν καλῶν, στάλν, εἰτος, ἥρως πρὸ, θεοποιῶν.

A Εἰς τὴν περιποίησιν μας ὁμοῦ εἶνε δυνατόν χαμεῖνα καλοκαίρι καὶ νὰ σπεύρῃ κανεὶς καὶ νὰ θερῶς, καὶ πολλὰς φορές γίνονται καὶ τὰ ἑκατὰ τὴν ὁρίαν ἡμέραν καὶ μάλιστα ὅταν ἡ φύσις ποὶ γερμίζεται. Ὅχι νὰ εἶνε παχὺα καὶ γόνιμος. Αὐτὸ ἀπαιτεῖται καὶ μὲ σὰς. Διὰ τοῦτο καὶ ἔγω πρῶτον πρὸς σὰς μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. Αὐτὸ καὶ ὁ γεωργὸς ἀκόμη περιποιεῖται ἰδιαίτερως τὸ χωράει ἀκείνο ἀπὸ τὸ ὅποιον πολλὰς φορές ἡγάμασεν τὸ ἅλυν του. Ἐπειδὴ καὶ πὺν καὶ, σὰς μοῦ παρῶνται μεγάλαν ἀποδοῖαν μὲ δαίμον κόπον καὶ ἐτὼ σὰς γεωργὸς μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἤλθα νὰ σὰς φέρω ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ εἰσὼ ὡς συνέχεον τὸν δαίμον εἶνε κατὰ τὴν προηγουμένην προῶν. Τότε σὰς ὅρανα τὸν λόγον περὶ τῆς δόξης τοῦ μακαρινοῦ Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ μὲ ὁλοκῶ ἀπὸ τὴν Παλαιάν Διαθήκην τῶρα νὰ χάνω «Ὁ ἴδιον ἀπὸ τὴν ἴκαν, τότε ἀνέπτυξεν ὁ Χριστὸς εἰς γῆν. «Εἰ ἐπιστάσεις Μωσὴ ἐπιστάσεις ἄν ἡμεῖς.» (ΐω 5 46) B Ἄρα δὲ λέγω δι' ὁ Μωσὴς εἶπε «Προσφύγη ὅλην ἀνίστημι καὶ ὡς ὁ Θεός ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὄντων ὡς ἡμεῖς αὐτοῦ ἐκπορεύομεν» (Δευτ. 18 15 Πράξ. 3, 22) «Ὅπως ὁ Χριστὸς παραπέμπει εἰς ὁν Μωσὴ τὴν ὅση μ. ἐκείνων καὶ τοῦς ἐκκοσμοῦ πρὸς τὸν εἰσὼν του, ἴσαι καὶ ὁ Μωσὴς παρῶν, δι' τοῦς μαθητὰς, εἰς τὸν διδασκαλῶν παραγγέλλοντάς τοις νὰ καθαρῶν εἰς αὐτὸν κατὰ πέντα.¹⁰⁰ A, καθαρῶν τοις καὶ πὺν εἰ, ὅση καὶν καὶ λέγει καὶ εἰ, ἄλλ' αὐτὰ ὅληα καὶ, εἰς αὐτὴν τὴν παρακλήσιν ποῦ ἐδικαζάσαμεν σήμερον καὶ ποῦ εἶνε αὐτὴ. «Ὦν ἐσὼ τὸν ἰουδαῖον» λέγει «καὶ ἀνέβη Ἰησοῦς, εἰς Ἰερουσαλὴμ εἰς δι' ὁν τὸς Ἰερουσαλῶναις προβαλὼν καλὴν ἐκθήρα. C ἡ λαομαχὴν ἀπελάσσει Βηθσαῖδα πέντα σπορὸς ἔχουσα.» (ΐω 6, 1 2) Εἰ, εἰ ἡν, καθεὺς λίγεται, ἔρχεται κατὰ καιροῦ, ἄγγελος καὶ κατεῖθετο καὶ αὐτὸ ἐφάνητο ἀπὸ τὴν κ. ἴστον, τοῦ ὅδατος. (Ὅπως εἶ παῖνε πρῶτος μετὰ τὴν ταρεχὴν τοῦ ὅδατος ἐν νεο ὡ γῆς, δι' ὅσην καὶ νέσθη καὶ ἄν εἶνε. Εἰς τὰς σποὰς αὐτὰς κατεκίετο πλῆθος ἀσθενῶν, τυφλῶν καὶ κωφῶν παραλητῶν, ποῦ ἐπεριμένον τὴν κ. ἴστον τοῦ ὅδατος. Διὰ τὸ Χρ. σὸς ἔγγραψεν, συνεχῶς εἰς τὰ Ἰερουσαλὴμ καὶ συγχῶς εἰς τὰς ἐσὼ τὰς μὲ του, Ἰουδαίους, D Ἐκπύθην τότε συνενετρώμενος τὸ πλῆθος καὶ ὁ Χριστὸς ἀνέβη τὸν καιρὸν καὶ τὸν ἔσθον ἐκείνου ὅση νὰ συναντήσῃ τοὺς ἄρρωστους.¹⁰¹ Διότι

96. Εἰς ὁ Ἰεροσόλως ἐκτο, ἀπὸ τὸ χωρίον τοῦ δευτεροπορίου, καὶ ἀνέβη καὶ τὸ ἰουδαῖον καὶ τὸ χωρίον (καὶ β 24 καὶ δὲ τὸς εἰ) καὶ τὴν ἴστον ἀπὸ ἰερὸν ἔρριψεν αὐτὴν κατεκίετο εἰς τὴν μέλλουσαν πύσιν ἐκποκαλυφθῆναι. Ὅση ὁ νόμος. — Μωσὴς καὶ γεωργὸς ἡμεῖς νῦν καὶ εἰς Χριστὸν εἰς καὶ πιστοί, ὁκατωθῶν ἐν ἐλπίδι καὶ τῆς πιστοῦς ἐκείνῃ καὶ καὶ ὁκατωθῶν ἔχου. «Ὅση δὲ ὁ καὶ ὁκατωθῶν, εἰ, τὴν ἀρχὴν ὅσην ὅληα, καὶ

δεν είχαν οι άρρωστοι τόσον πόθον νά ἀπαλλαγούν ἀπὸ τὰ νοσήματα, ὅσον ἐνδιαφέρον είχαν ὁ ἱατρός νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτά. Ἰσταν λοιπὸν ἡ συγκέντρωσις τοῦ εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὑποκαρδιόημα τῆς καὶ το πλῆθος τῶν θεσπῶν ἥτο ὠλοκαυτωμένον, τότε ἤλθεν εἰς τὸ φανερὸν καὶ ἐπεθεώκουν ὅτι ἀγρεῖσθαι διὰ τὴν ποτηρικὴν ἐκείνων. Ἦτο λοιπὸν κατόικον πολὺ πλῆθος ἀσθενῶν ποὺ ἐπεριμύνην τὴν κλησὶν τοῦ θάνατος καὶ ὅποιος ἐμπαινε πρῶτος μετὰ τὴν κλησὶν τοῦ θάνατος, ἐθεραπεύετο. Ἐ ὁ δὲ δεύτερος οὐκ ἔλατον. Ἐλθὼν ἡ δύναμις τοῦ φαρμάκου, ἐπλετύνειν ἡ θεραπεία τῆς χάριτος, καὶ εἰς τὸ εἶχε τὰ θάνατα ἤμενον ἔργον ἀπὸς ἡ ἀρρώστια αὐτοῦ ποὺ καὶ ἔθανε πρῶτος ἰσοκράτης τελείως τὸ φάρμακον. Καὶ πολὺ ἐλάττω, διότι ἡ χάρις ἐκείνη ἥτο δουλική. Ἄν συνέβαινεν ἕως τὸ ἴδιον. ἵσταν ἤρχετο ὁ δευτέρως οὗτος ἐθεραπεύετο μόνος ἐκείνος ποὺ κατέβαινε πρῶτος εἰς τὴν κολυμβήθραν τῶν θάνατων τοῦ βαπτισματος. Ἀλλὰ καὶ ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος καὶ ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος. 810 Ἀ καὶ ἂν εἴπῃς θάνατον χιλιάδων, καὶ ἂν δύο φορές ἴσταν, καὶ ἂν τρεῖς φορές, καὶ ἂν ὅσους εἰς τὸ πλῆθος, καὶ ἂν ὅλως μέρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τῶν θάνατων. Ἐπὶ τὴν οἰκουμένην, δὲν μειωνεταὶ ἡ χάρις οὐτε κατὰ τὸ εἶδος οὐτε. Ἀλλὰ μένει, ἡ ἰδέα, καὶ τοὺς καθαίρει. ἕλως Τὸν διαφορά ἵσταν, μετὰ τῆς δύναμεις τοῦ θούλου ἀγγέλου καὶ τῆς ἀδθεντίας τοῦ δευτέρου Χριστοῦ. Ἐκείνος ἐθεραπεύετο ἕνα, αὐτὸς ἕλιν τὴν οἰκουμένην. ἕκείνος ἕνα τὸν χρόνον, αὐτὸς κατ' ἐκάστην ἡμέραν. ἂν ὅλως νὰ ὅλως μέρα ἀναριθμήτως. ἕλως τοὺς ἔλιν οὐκ οὐκ. 811 Ἐκείνος ἐθεραπεύετο κατεβαίνοντας καὶ παρὰ σκηνὴν τοῦ θάνατος οὐκ, ἔτω: ἀλλ' ἀρκεῖ μόνον τὸ ἔλιν τοῦ νὰ εἰ ποὺς ἐπάνω εἰς τὰ θάνατα, καὶ εἰς ἕλως αὐτοὺς νὰ ἀρρήσῃ τὴν βασιλὴν θεραπεύειν. Καὶ ἐκείνος μὲν ἐθεραπεύειν ἀναπηρία τῶν σώματων αὐτῶν, δὲ ὁ ὀρθῶναι τὴν κακίαν τῆς ψυχῆς. Βίβλος πῶς ἀπὸ καθε ἀποκρίν ἡ διαφορά ἐμφανίζεται μεγάλη καὶ ἁπλοῦς.

3 Πλῆθος ἀσθενῶν λοιπὸν ἥτο κατόικον περ μένοντας τὴν κλησὶν τοῦ θάνατος. 1) ὅπως ἥτο ἕνα τρυμακτόν ἄσθενος ἕνα, ὅπως εἰς τὸ ὑποκαρδιόημα ποὺς νὰ ἔλιν πολλοὺς τυφλωμένους, ἀκατήρητος εἰς τὸ πᾶν ἀρρώστους εἰς ἕνα ἕλως, νὰ καθῶνται ἕλως ποὺς.

συμπαραβολὴ τοῦ παιδίου, ὁ ὅποιος τὸ ὠθητόντες εἰς τὸ ὀχλοῦν καὶ μετὰ τὴν λήξιν τὸν ὠθητόντες τὸ ὠθητόντες εἰς τὸ πᾶν. (Ἐλθὼν 7. Σαμουὴλ 10. τῆς μεταφράσεως τῆς β. ἀπαθήσεως ὁ 18 74. Ἐκείνος καὶ 1970).

96. Ἐκείνη ὅπου νὰ ἥτο ποὺς ὀχλοῦν. ὅπως ἔλιν νὰ θεραπεύσῃ τοὺς ἀσθενεῖς διὰ τὸ ὅτι ἕλως ἕλως.

97. Ἐκείνη ἥτο κακίαν. ποὺ τὴν ἔλιν. ἕλως ὀχλοῦν. ὁ ἀπὸ τῆς

καὶ νὰ περιμένουν τὸν ἱατρὸν. 3 Ἦτο ἀκριβὲς ἐφαίνετο καὶ εἰς τὸ μέρος ἐκείνο τὸ πλῆθος τῶν συγκέντρωμένων. Ἐλς αὐτοὺς τὰς σκῆς ἦν ὡς ἀνθρώπος τρέκοντα καὶ ὅπου ἔτῃ ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ αὐτοῦ. Τούτοις ἴσταν ὁ Ἰησοῦς κατακαίμενος, καὶ γινώσκων ὅτι ἦτο πολὺν χρόνον ἔχει, λόγα αὐτῷ. Ἐλεις ὅστις γενεσθαι, ἀναπηρία αὐτοῦ ὁ ἀσθενὴς καὶ εἶπε. Ναί, Κύριε. Ἐνθῶντος δὲ οὐκ ἔχων, ἔτα ὅτι ταρραχὴ τὸ ὄψον, ἔλιν με εἰς τὴν κολυμβήθραν. ἔν δὲ ἔλιν ἔλιν ἔλιν, ἕλως, ἕλως, ἕλως με εἰς τὴν κολυμβήθραν. (Ἰω 6, 6-7). Διότι ὁ Ἰησοῦς ἐπεσπέρσαν ὅλως τοὺς ἕλως καὶ ἔλιν εἰς αὐτοὺς, ἕλως καὶ ἕλως καὶ τὴν δύναμιν τοῦ καὶ τὴν φιλενθρώπιαν τοῦ τὴν δύναμιν μὲν. Διότι τὸ νόημα εἶχε γίνα. ἀνίσταν καὶ ἡ ἀρρώστια τοῦ εἶχε σφῶσαι. εἰς σημεῖον ποὺ κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ζῶν τῶντος. 812 τὴν φιλενθρώπιαν δὲ, διότι αὐτὸν ποὺ ἥτο ὁ πλῆθος ἕλως τῶν ἕλως πρὸς ἕλως καὶ εὐαγγελιστῶν, αὐτὸν εἶπε πρὶν ἀπὸ τοὺς ἕλως ὁ κηδεμὴν καὶ φιλενθρώπος. Ἀς μὴ παρὰ τρέψωμεν λατὸν τὸ χωρίον χωρὶς νὰ τοῦ διασπῶμεν σπῶμεν, μετὰ τὸν ἀπὸ τῶν τριανταετὴ ἕλως ποὺ ἥτο ἀσθενὴς. Ἀὐτὸς νὰ τὸ ἀκούσων ἕλως ὅπου παλαιοὺς με σπῶν τῆς πτωχίας, ὅπου σῶσθαι με ἀρρώστους, ὅπου ὑπομένουν κακὴς κερ. τῶντος βίσις τῶν πραγμάτων, ὅπου ὑπομένουν κακοκαρίαν καὶ τριχμῶν ἀποροδοκίαν κακῶν. 813 Ὁ παρὰ τῶντος αὐτὸς εἶπε καὶ νὰς λ. μὴ τὸν ἀνθρώπινον συμφορῶν. 814 Κανεῖς δὲν εἶπε τῶντος ἕλως, κανεῖς δὲν εἶπε ὅσον παρὰ τῶντος καὶ ταλαιώρος, ὅπου νὰ ἔλιν αὐτὸν τὸν παρὰ τῶντος, καὶ νὰ μὴ ὑπομένειν ἕλως καθε εἶδους συμφορῶν με γενεσθαι καὶ πολλὴν προθυμίαν. Ἀν κανεῖς ἥτο παρὰ τῶντος εἶκον ἔτῃ, ἕλως ἔτῃ, πίνεσ μόνον ἔτῃ, δὲν ἔλιν νὰ τοῦ σπῶμεν τὰ νῆρα. Ἀὐτὸς μὲν τριανταετὴ ἔτῃ, κα δὲν σῶσθαι, καὶ ἐπ δεικνύει μεγάλην ὑπομονήν. Ἰσταν σῶσθαι νῆρα, θαυμαστόν τὸ ἔλιν, τὸς χρόνον, ἀλλ' ἔν ἀκούσθαι τὴν ἐλπίαν, 815 Ἀ τῶντος πολλὸν περισσότερο θὰ κατανοήσῃτε ἔλιν τὴν ἀνταρρότητα τοῦ καὶ τὴν ὑπομονήν τοῦ ἔλιν. ἀπὸ πάντων τοῦ ἔλιν καὶ τοῦ ἔλιν. «Ἐλεις ὅστις γενεσθαι». Καὶ ποὺς δὲν τὸ ἔλιν αὐτὸ, ὅπου ἔλιν νὰ γίγῃ ὅστις. Διότι λοιπὸν τὸν ἔλιν τῶν. Ὀχ, ἐπειδὴ ἀγνοεῖ αὐτὸς ποὺ γινώσκῃ. τὰ ἀπὸ τῶντος τῆς διακρίσεως, γινώσκῃ πολλὸν περισσότερο τὰ φανερὰ καὶ τὰ σπῶν. Διότι ἔλιν. Ὅπως τότε ἔλιν εἰς τὸν ἐκκατοντάρχη. Ἐλθὼν ἕλως θεραπεύει αὐτοὺς. (Ματθ 8 7) χωρὶς νὰ ἀγνοεῖ αὐτὸ ποὺ ἐκκατοντάρχη τὸ νὰ ἐκκατοντάρχη (ὁ ἐκκατοντάρχης) ἀλλὰ γινώσκων τὰ ἐκ τῶν

98. Ἀπὸ τῆς εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καὶ ἀγνοεῖ αὐτοὺς. ὅπως τὰ κακὰ ἕλως αὐτοῦ.

πρεσβύτων καὶ μὲ πολλὴν ἀρετὴν, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς δώσει λαβὴν καὶ ἀφορμὴν ὡς ἀποκαλύψῃ εἰς τὴν κρυμμένην εὐαγγελίαν τοῦ, καὶ νὰ εἰπῇ «ἀλλ', Κύριε, οὐ γὰρ εἰμὶ δέξις, ἵνα μοι ὑπὸ τῇ στέγῃ σου εἰσέλθω» (8, 8). Ἐστὶ καὶ εἰς τὸν παραλυτικὸν αὐτὸν, γνωρίζοντας τὴν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ἐρωτῶν ἂν θέλῃ νὰ θεραπευθῇ, ὁ ἔχει εἶπε δὴ δὲ, τὸ ἤξερε αὐτὸς, ἀλλὰ διὰ τὸ τοῦ θείου μίαι, λαβὴν καὶ ἀφορμὴν, νὰ διακρατηθῇ τὴν συμφορὰν τοῦ καὶ νὰ γινῇ ἔτσι διδασκαλὸς ὑποταγῆς. Ἄν ἐθεράπευε τὸν ἄνθρωπον πιστηγῶς, ἐμεῖς δὲ ἐξημερώνομεσαν τὴν μαγιστὴν ζήτησιν, διότι εἰν δὲ ἡσθαίναν, μὴν ἴην καρτερῶν τῆς φύξης τοῦ. Ὁ δὲ Χριστὸς ἔχει μόνον θεραπεύει τὴν παρῶσαν κατὰστασιν, ἀλλὰ φροντίζει, πολὺ καὶ διὰ τὰ μέλλοντα. Ἀπεκάλυψε λοιπὸν εἰς ὅλους τοὺς καρπικούς τῆς οἰκουμένης, διὰ τὸ παραλυτικὸς αὐτὸς εἶνε διδασκαλὸς καρτερίας καὶ ὑποταγῆς καὶ τὸν ἠρώτασε νὰ ἀπαντήσῃ ὑποβάλλοντες τοῦ τὴν ἐρωτησίου «Θέλε· ὁ γιγὴς γενέσθαι». Καὶ ἐκεῖνος τι ἔκανε, δὲν ἐθύμωσε, δὲν ἠγωνάκτισε, δὲν εἶπε πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα «Μὰ ἐλπίεις παρῶντων, ἡμεῖς δὲ ἔχον ἄρρωστος μακρὸν χρόνον καὶ ἐρωτῶς ἂν θέλω νὰ γίνω ὑγιής, ἥλπισε νὰ καρτερήσῃ μὲ τὰς συμφορὰς μου καὶ νὰ διασωθῇ τὸ κακὸν τοῦ αἵλου». Ἰδράτε δὲ πόσον μακρόθυμος εἶνε ὁ ἄρρωστος, καὶ ἂν εἶναι χρόνον μόνον περὶ εἰς τὸ κρεβάτι, ἐδῶ λοιπὸν τοῦ ἡ ἐρωστία περπατῶν ἐπὶ τριανταετῶ χρόνους, πῶς εἰν ἴστω φουσκῶν νὰ ἐξαντλήσῃ **Δ** εἰς ἡ ἀνυπερόχως τοῦ νικημένη ἀπὸ τὴν πολυκαρδίαν. Καὶ ὅμως ἐκεῖνος δὲν εἶπε τιποτε τέτοιον, οὐδε διανοήσῃ ἀλλ' ἀποκρίνεται μὲ πολλὴν γλυκύτητα καὶ λόγῳ «Ναί, Κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄνθρωπον, διὰ νὰ μὲ δάσῃ εἰς τὴν καλυμμένην, ὅταν παρασθῇ τὸ ὄμμα». Κόπτεται πόσον ἐκαστὸς τῶν καὶ ἐπακουσάσαν τὸν ἄνθρωπον νόσος, πτωγία καὶ ἀλλεπάρις προσκοτῶν. «Ἐν δὲ δὲ ἔρχομαι ἄλλος πρὸ ἡμῶν καταδυναμι» Αὐτὸ εἶνε τὸ πρὸ ἀξιώσεως ἀπ' ὧν, ἡ ἱκανὸν νὰ λυγίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν πύρραν. Μετ' οὐκίαν, ὅταν νὰ ἐλπίσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἔσῃ κατὰ χρόνον καὶ κατὰ χρόνον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ στόμα τῆς καλῆς ἐλπίδος καὶ τὸ μαρτύριον, διὰ αὐτὰ καὶ ὑπερμένον ἔχει δὲ καὶ τρία καὶ δεκάχρονα, ἀλλὰ τριανταετῶ. Καὶ εἰδομένη μὲν εἶναι τὸ ἀνταρῶν τοῦ, ἔχοντες ἡμῶς τὸν καρπὸν, ἀκούει μὲ τὸν θρόνον, ἀλλὰ διὰ τὸν θρόνον αὐτὸν ἐπικρινε τὸ θρασυτεῖον ἑλπίδος καὶ τοῦτο ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Τὸ δὲ γρηγορὲν ἀπ' ὧν, διὰ ἔβλεπε τοὺς ἄλλους νὰ γίνονται καλά. Ἰννοῦνται βίβλα δὲ αἰσθανόμεθα πολὺ θαυμάσιον τὴν συμφορὰς μας, ὅτι ἂν ὅταν ὄνομα νὰ ἀπαλλάσσονται, ἔλλα ποὺ εἶχαν πείσει εἰς τὰς ἰσῶς συμφορὰς διὰ τοῦτο καὶ ὁ πτωχὸς ὅταν

ἀπὸ τὸν αἶλον νὰ παύσῃ, τότε αἰσθάνεται περισσύτερον τὴν πύρραν τοῦ καὶ ὁ ἄρρωστος ποιεῖ περισσύτερον εἶναι ἰδὲ πάλιν ποὺ ἴσων ἄρρωστοι νὰ γίνονται καλά καὶ αὐτὸς νὰ μὴ ἔχῃ κακὴν καλὴν ἐλπίδα. Ὅταν οἱ ἄλλοι εὐτυχῶν, τότε αἰσθανόμεθα σαφέστερον τὰς συμφορὰς μας. Αὐτὸ συνέβαινε καὶ τότε εἰς τὸν παραλυτικόν. Ἐν τοῖς τοῖς, ἂν καὶ ἐπιδόκουν ἐπὶ τὸν χρόνον καὶ μὲ τὴν νόσον καὶ μὲ τὴν πτωχείαν καὶ μὲ τὴν ἐγκαταλείψαν. ἂν καὶ ἔβλεπε πρὸς ἄλλους νὰ γίνονται καλά ἂν καὶ ἔβλεπε διὰ τὸν ὅτιος πάντοτε ἴδι ἐπὶ τὴν ῥῆσιν ἀλλὰ ποτὶ δὲν κατενόησε καὶ διὰ οὕτω μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὁ ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν συμφορὰν, δὲν εἶς γὰρ, ἀλλ' ἔτρεχε κατὰ χρόνον. Ἐνῷ ἡμεῖς, ἂν μὴν πορὸν ζήτῃσιν ἀπὸ τὸν Θεὸν κατὰ, καὶ δὲν τὸ λάβωμεν ἀμέσως δυστυχῶς τῶν περιπέττειν εἰς θαυμάσιον ἀπώλειαν μὲν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐπιμονὴν. Τὶ ἀραγὶ ἀπὸ τῶν ἀξίει, νὰ ἐκκινῶν τὸν παραλυτικὸν ἢ νὰ καίσει τὴν πύρραν μας. Τὶ ἀπολογιστὸν δὲ εἶχαμεν καὶ ποῦν συγγνώμην, ὅταν ἡμεῖς ἀκαρτέρησε τριανταετῶ ἔτη, ἡμεῖς δὲ ἀμείνωμεν πόσον τὴν χρόνον.

Ἡ καὶ ὁ Χρὶςτὸς τί ἔκανε. Πρῶτα εἰσεῖεν διὰ εἶνε ὁ Θεὸς ὁ θεραπεύει καὶ διὰ δικαίως ἦλθεν εἰς αὐτὸν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἔπειτα τοῦ λέγει· «Ἐνεκα τοῦ κρεβάτιόν σου καὶ τῆς ράβδατος» (Ἰω 5, 8). Βλέπει δὲ δὲν ἐξημερώθηκε καθόλου ἀπὸ τὰς τριανταετῶς ἐτη, ἀπελθὼν πέραν τὴν συμφορὰν μὲ καρτερίαν. Δίδει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἐξημερώθηκε εἰς τὴν ἀρετὴν περισσύτερον κατὰ τὸ μακροχρόνον κατὰ διόστῃ, δοκιμαζομένη μετὰ εἰς τὴν συμφορὰν τὴν εἰς χυμνοτήτων καὶ τὴν ἀκαρδίαν τὴν κατὰ τὴν περισσύτερον δόξαν. Τὴν ἐθεράπευσεν, ἔχει κανεὶς ἀγγελὸς ἀπὸ ὁ ὅτιος ὁ ἀσπότης τὸν ἀγγέλου. Καὶ διὰ τὸν διέταξε νὰ περὶσθῃ καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ. Πρῶτος καὶ κύριος λόγος ἦτο **Δ** διὰ ἡθελε νὰ παύσῃ τοὺς ἰουδαίους νὰ ἐπαλλάξω ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ νόμου. Ἀφοῦ ὁ ἄλλος ἔρεξε διὰ ἔτρεπε πλέον νὰ μαζεύονται γόρῳ ἀπὸ τὸν αἶνον ἀφοῦ ἡ ἀλήθεια ἐβελχῇ, δὲν ἔτρεπε νὰ κρατοῦν ἀσπότην τὸν τῶτον. Διὰ τὸν ὅτιον λόγον ὅσας φορές ἡθελε νὰ καλίσῃ τὸ σάββατον, ἔκανε κατὰ τὸ σάββατον ἵνα πολὺ μέγα σημεῖον, ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν μέγεθος τοῦ θαύματος νὰ καταπίπτῃ τοὺς θεατὰς καὶ αὐτὰ αὐτὰ καὶ τοὺς ἀκούσας ἀπὸ τὴν τήρησιν τῆς ἀργίας ἀντερος λόγος ἦτο, διὰ ἡθελε νὰ δουλεύσῃ τὰ ἀνασχυντα ἀπὸ τὸν ἥτις ἐπυμνήσαν νὰ κρατῶν τὰ θαυμάσια τοῦ μὲ τὸν κακοῦργον καὶ ἐπρεσβύτων νὰ μειώσῃ τὴν δόξαν αὐτῶν. Ὁ τὸν διέταξε νὰ ἐπιδόξῃ τοὺς σημεῖα τὸ κρεβάτι τὴν τήρησιν.

καὶ τεκμήριον ἀναμνησθῆναι τῆς θερμότητος του, διὰ τὴν μὴ λέγειν εἰς τὴν περιποίησιν αὐτὴν ἕκαστον ποῦ ἔλαβεν εἰς τὴν περιποίησιν του πυλῶς. Καὶ τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν περιποίησιν ἐκείνην· Ἄν-
τὸς εἶπεν, ὅχι δὲν εἶνε αὐτὸς, αὐτὸς εἶνε· (Ψα. 9, 8-9). Διὰ τὴν
μὴ λέγειν καὶ εἰς αὐτὸν τὰ ἔκτα, τὸ κελεύειν γίνεσθαι κατετήγορος τῆς
ἐκτακτικῆς τῶν, παύσας τὸ σπῆναι καὶ τὸ κρατεῖν ὑφ' ἑαυτοῦ. Ἔργω
νὰ πᾶς εἴπω καὶ τρίτον λόγον, ὅτι μὴ μωραίσαντο διὰ αὐτοῦ ποῦ πᾶς
εἶπεν. Διὰ τὸν μωρὸν τοῦ τὸ πᾶν τὸ ἔκτα ἐν καμνίᾳ ἀποκρίσκει τὴν
ἐκτὴν ἀλλὰ θεῖα δύναμις, τὸν διδάσκει νὰ σπῆσθαι τὸ κελεύειν. **Ἄ**
δύναμις μετίστην καὶ σπῆθαι ἀποδείκνυει τὴν πρόκλησιν ἔργου καλῆς,
ὅστις νὰ μὴ λέγῃ κατὰ βλασφημίαν, ὅτι ὁ παρὰ τὴν κατὰ χάριν
εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀποκρινόμενος μαζί του ἔκτακεν εἰς ἀπὸ τὴν
βάσιμιν. Διὰ τοῦτο τὸν διατάσκει νὰ σπῆσθαι καὶ πορρῶν εἰς τοῦ
ἰσχυροῦ του. Ἄν τὰ μέλη του δὲν ἔχουν σταθεροποίησιν καλῆς, καὶ
αὶ λειψώσιν δὲν ἔχουν ἀποκρίσθαι, δὲν δὲν μωραίσαντο νὰ ἐκτελέσῃ
τόσον ὅπως εἰς τοὺς ἰσχυροῦς. **Ἐκτός** δὲ ἀπ' αὐτὰ ἔδεικνυται καὶ
ἐκείνη, ὅτι ἐστὶν διατάξις τοῦ Χριστοῦ, διὰ γίνεσθαι μὴ τὴν μάλα, καὶ
καὶ ἀποκρίσθαι νόμου καὶ ἐπιδόσεως ὕψους. Ὁ λαὸς καὶ νὰ ἀπαλ-
λαβῶν ἀπόκειν ἀπὸ τὴν νοσητέα, δὲν μποροῦν νὰ ἀποκρίσθαι ἐκ-
τακτικῶς εἰς τὸν ἀρρωστον καὶ τὴν ὁρῶναι, ἀλλὰ χρειάζονται καὶ πρὸς
ἄλλων χρόνον διὰ τὴν ἀνάγκην, ὥστε σὺν-σὺν νὰ ἀποκρί-
σθαι καὶ νὰ ἀποκρίσθωσιν ἀπὸ τοῦ σώμας τὴν λέγειν τῆς νόμου. Ὁ
Χριστὸς ὅμως ὅχι εἶπεν, ἀλλ' εἰς τὸν σῶμα σπῆναι καὶ ἀπὸ τὴν ἀρρώ-
στιαν τὸν ἀποκρίσθαι, καὶ τὴν ὁρῶναι ἀποκρίσθαι, χωρίς νὰ μεταλα-
βῇ κανένα διατάξιον ἀλλὰ μόνον ἡ ἑαυτοῦ ἐκείνην φωνὴ τοῦ ἐκτελέ-
σθαι ἀπὸ τὴν ἀγίαν γλώσσαν του, ὁμῶς τὸ νόημα τὸ σῶμα τὸ
ἐκτελέσθαι, καὶ ὁ λόγος ἔκτακεν ἔργον, καὶ ἡ ἀρρώστια διὰ ἑκτελέ-
σθαι τοῦτο. **С** Ὅπως καὶ δοῦλην καὶ ἀναπαύεται, ἐστὶν ἰβὴν τὸν
μυρῶν τῆς, ὥρῶναι καὶ ἀποκρίσθαι εἰς τὴν πρόκλησιν ἐκτακτικῆς.
Ἔτσι καὶ ἡ φύσις τοῦ σώματος ποῦ εἶνε ἀναπαύεται σὺν καμνίᾳ
τοῦτο καὶ ἀπέρτατα τὴν παρὰ τὸν, ἐστὶν εἶπε τὸν Κύριον τῆς καὶ
ἐργεταί, ἐκτελέσθαι εἰς τὴν τάξιν τῆς, καὶ ἐκτελέσθαι πάλιν τὴν ἐκτα-
κτικῆς πᾶν τῆς ἐργεταί. Καὶ διὰ αὐτὰ τὸ ἔκτακεν ἡ φωνή, διὰ τὴν
ἔκτακεν κατὰ λόγια, διὰ λόγια Θεοῦ, περὶ τὸν ὅτιον ὁ προφήτης
λέγει· διὰ ἡ ἰσχυρὰ ἔργα λόγων αὐτοῦ. (Ψαλμ. 2, 11). Ἀποκρί-
σθαι τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὸ μωρὸν, ποῦ περιστασὶν μωρὸς
νὰ τὸν ἀποκρίσθαι, ἐστὶν ἐκτακτικῶς καὶ διὰ τὸν. Ἐκτὸς μὲν πολλῶν
ἡ φωνὴ δὲ θέλει νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴν καὶ ἀποκρίσθαι σχολαστικῶς
νὰ τὴν ὁρῶναι ποῦ Θεοῦ. Πᾶς ἀποκρίσθαι καὶ μὴ ἀναπαύ-
εται ἀναπαύεται τὸ ἐκτὸς. Δὲν ἐκτελέσθαι ὁ νόμος τὸν κατὰ

λησάντων μὲν τοὺς ἦσαν ταλαίηνος χαλαρωμένοις· πῶς ἐπανεκίνησαν τὸν
 παρθένον τὸν τὰ χαλαρωμένα νεύρας· καὶ πῶς ἀνέστηθ' καὶ ὁ
 παρθένος, ὃ δόγματι ποὺ εἶχε καταπίσει· Ἄλλὰ τίς ἔτι μποροῦν βί-
 βασι νὰ μᾶς ἐξηγήσουν τὸ πῶς. Ἀσπανά θάμνημα, τὸ γεγονός μόνον,
 καὶ μὴ περιγραφόμενα τὸν τρόπον. Ὅταν ἐξέταλτο ἡ τὴν διακίνη-
 σιν καὶ ἡσπῆς τὸ κρεβάτι· του, τὸν εἰσέλκεν ὁ Ἰουδαῖος καὶ τοῦ λέ-
 γοντι· ὁ δὲ ἀποκρίνεται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐ ἄρα τὸν κρεβάτιον τὸ
 παρθεῖον· (Ἰω. 5, 10). Ἐπειτα νὰ προσεγγίσωμιν πάλιν πρὸς ἡμᾶς
 τὸ σημεῖον, ἵσπερ νὰ θαυμάσωμεν τὸ γεγονός· ἀλλ' αὐτοὶ συζητοῦν
 περὶ σαββάτου, ἐνδύλλοντες πράγματα τὸν πόντον καὶ κατεπι-
 νοήσαντες τὴν ἀφάρτην (Ματθ. 23, 24). Καὶ ἰσχυρὸς τί λέγει· Ὁ
 πατήρ μου ὁ θεός, Ἐξαινὸς μου εἶπεν Ἄρον τὸν κρεβάτιον σου
 καὶ παρθεῖον· (Ἰω. 6, 11). Βιάσαντες ἀνθρώπων ἀντιλήψεις, ἐπι-
 λογοῦν τὸν λατριν καὶ λέγει οὗ εἶνε ἀξίως τοῦ νομοθετοῦ, τοῦ προ-
 τήρυκατος. Καὶ οὕτως· ἐπὶ πάλιν τοὺς ἵσπερ εἰς ἀβύσσου, μὴ τῇ
 ἀποδείξειν του, εἶσι καὶ αὐτοὶ. Καὶ πάλιν ἐκείνους τοὺς ἔραρον εἰς
 ἀβύσσου· Τοῦ ὕδατος ἐν ὀπίσθῃ ὁ ἀνθρώπος οὐκ ἔστιν εἰς τοῦ
 Θεοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀβύσσου οὐκ ἔστιν· (9, 16). Καὶ ἐκείνους τί λέγει·
 Ὁ Ἰσραὴλ, λέγει, ἐπὶ ἀφάρτησιν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ὅπως δὲ ἡ-
 μῶν καὶ μου τοὺς ἀφάρτησιν· (9, 30-31). Αὐτοὶ ποὺ λέγει ἔχει·
 τὸ εἶναι νόημα· Ὁ Ἄν παρθεῖν τὸν νόμον, ἡμάρτηται· Ὁ ἄνθρωπος ἡμάρτηται,
 εἰς δὲ εἶχε τὸν τὸν νόμον· ὅπου ποὺ ὁπάρχει· ἀμάρτια, 553. Ἀ δὲν
 ἡμάρτηται· ἀμάρτια· ἀλλ' αὐτοὶ ἐπὶ τὴν ἀμάρτιαν ἐπομένους δὲν ἡ-
 μάρτηται· ἐπὶ δὲ καὶ πάλιν τὸν νόμον. Τὸν εἶναι συλλογισμὸν καὶναι
 καὶ αὐτοὶ. Διὰ τὴν ὁ φράσις Ὁ πατήρ μου ὁ θεός· αὐτοὶ ἐπαίνοισινται,
 ἐπὶ ἂν εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἐπὶ τὴν ἀμάρτιαν, εἰναι μορεῖν νὰ κατηγγαγῇ
 ἡ παρθεῖον. Καὶ αὐτοὶ τί λέγουν· Ὅπου ἔστιν ὁ ἀνθρώπος δὲ εἶ-
 πέν οὐ ἂν Ἄρον τὸν κρεβάτιον σου καὶ παρθεῖον· (8, 12). Καὶ τὴν
 ἀντιμωσύνην καὶ ἀναισθησίαν, ποτε ὅταν ἡ γαμῆτιν γαμῆτιν ἀλλοφρονῇ.
 Τὴν καὶ τὸν ἀνθρώπων εἰναι εἰσέλκεν ἡμῶν τὸ ὅτι, ἀλλ' ἀμάρτια
 ἐπὶ ὁπάρχει καμῆτιν λαβὴ νὰ παρθεῖον. Ἐπει· καὶ αὐτοὶ εἶπεν ὁ
 παρθεῖον· ὁπάρχει καὶ τὸ εἶναι, καὶ ἐπὶ τὸν ἱεραπόνομα καὶ ὁ
 εἶπεν εἶναι νὰ σπῆται τὸ κρεβάτι, αὐτοὶ δὲ μὴν πρῶτον τὸ ἀποδεί-
 ψισμα, ἐπὶ δὲ εἰσέλκεν τὸ εἶπεν ἀποκαίνισμα μὲν τὸ εἶναι, τὸ
 εἶπεν ἡ τὴν παρθεῖον ποὺ σαββάτου. Διὰ εἶπεν Ὅπου ἔστιν ὁ πα-
 ρθεῖον οὐ ὁ θεός, ἀλλ' ἀποκαίνισμα εἶναι εἶπεν Ὅπου ἔστιν ὁ εἶ-
 πέν οὐ ἂν Ἄρον τὸν κρεβάτιον σου καὶ ὁπάρχει. Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐν-
 ῖναι· ἐπὶ γὰρ ἡμῶν ἐξέτιναι, ὅπου ὅπως ἐν τῇ τῇ (8, 13).
 Αὐτοὶ εἶναι μεγάλῃ ἀπολογία τοῦ ἀνθρώπου, αὐτοὶ εἶναι ἀποδείξις
 ἐπὶ τὴν ἀμάρτιαν ἐπὶ τὴν Χριστοῦ. Ἀν λατριν ἀκούσας εἶναι. ὅταν

τὸν ἐκλογισμὸν ὁ Χριστὸς, δὲν τὸν ἀπεδέχθη ὅπως ὁ ἑκατοντάρχης, οὗτοι εἶπεν «Ὑπὲρ λόγον, καὶ ἰσχύεται ὁ καὶς μου» (Ματθ. 8, 8). Ὁ μὴ τοῦ κατηγορηθῆαι ἀπίσταν, ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώριζε· διότι οὕτω καὶ ἐγνώριζε πολλὰ περίου ἦτο. Πῶς γὰρ τὸν ἐγνώριζεν, ἀφοῦ δὲν τὸν εἶχεν ὡς καθόλου; Διὰ τοῦτο εἶπεν «Ὁὐκ ἔχω ἄνθρωπον, ἵνα θέλῃ μα εἰς τὴν καλυψέσθαι» ἂν τὸν ἐγνώριζε, δὲν ἔκ ἐμνημόνευε καλυψέσθαι, οὕτω κατέβηκεν εἰς τὴν καλυψέσθαι, ἀλλ' ἐμνημόνευε. Διὰ τοῦτο εἶπεν «Ὁὐκ ἔχω ἄνθρωπον, ὅπως καὶ ἰσχύεται». Ἀλλ' ἐμνημόνευε δὲ καὶ αὐτὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος σὺν ἑαυτῷ, ἄνθρωπος μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν λόγον διὰ τὸν παλαιὸν τρόπον θεραπείας. Ἀποδείξας δὲ τὴν κηρυκτικὴν τοῦ Χριστοῦ εἶπε δὲ, ἀφοῦ τὸν ἐθεράπευσε, τὸν ἀφῆκεν μόνον, καὶ δὲν τοῦ ἐφάνησε τὸν ἑαυτὸν τῷ. Διὰ τὸ μὴ δημιουργήσων οἱ Ἰουδαῖοι τὴν κακοποιήσαν, δὲ αὐτὸς ἦτο ὁ αὐτὸς μόνος καὶ δὲν τὸ εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἐπειδὴ ἦτο παρὼν ὁ Χριστὸς καὶ τὸν εἶπεν ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπιστία⁹⁸ ἀπέκλειε αὐτὴν τὴν ὑποψίαν. Διότι ὁ εὐαγγελιστὴς λέγει δὲ «οὕτω ἦν αὐτὸν τίς ἴσται» (Ἰω. 5, 18).

4. Διὰ τοῦτο ἀπέλειπε τὸν θεραπευμένον μόνον του, ὥστε νὰ τὸν περιλάβουν ἀπονομιμῶν, καὶ νὰ βασανίσουν τὸ γεγονός ὅπως θέλουν, καὶ ἀφοῦ λάβουν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδειξιν τοῦ πράγματος, νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὴν παράφορον μάχην των. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς μὲν ἐν λέγει· τίποτε, τοὺς παρέχει ὅμως τὴν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἐπεὶ οὐκ ἐκείνην πρῶτον παρεστῆσαν καὶ λαμπροτάτην ἀπὸ κάθε αἰτιολογίας.⁹⁹ Μὲν τὸν ἴσται αὐτὸν ἦτο ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν ἀπὸ αὐτῶν ὑποψίαν ἡ μαρτυρία τοῦ εἶπεν «Ὁ ποιήσας με ὡς ἐγώ, ἐκεῖνός με· εἶπεν, ἀφοῦ τὸν ἀπέδεξάν σου, καὶ ὅπως». Ὁ παραλυτικὸς γίνετα εὐαγγελιστὴς, διδάσκαλος τῶν ἀπίστων, ἱερεὺς καὶ κηρὺς πρὸς κατανοήσιν καὶ κατανόησιν ἐκείνων. Ἰατρός ἐστὶν μὲν πρῶτον ἀλλὰ μὲ ἔργα, ἐστὶν μὲ λόγια ἀλλὰ μὲ τὸ ἔχειν τὰ πράγματα. Διότι ἔπρεπε ἐπὶ αὐτῷ τὸ σαφὲς καὶ ἀνεκδοκίμητον τὴν ἀπόδειξιν, καὶ αὐτὸ πῶς εἶπεν τὸ εἶδεν με τὸ σῶμα του.¹⁰⁰ Α. «Ματὴ ταῦτα ἐκρίσται αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει αὐτῷ· Ἦν ὡς ἐγώ, τέτονος, μηκέτι ἐμὲναι, ἵνα μὴ χαίρῃς σὺ γέννηται» (Ἰω. 5, 14). Εἶπες ἱετροῦ σοφίαν; εἶπες κηρυκτικὴν; Δὲν τὸν ἀπὸ τὴν μόνον ἀπὸ τὸ νόημα πῶς εἶπεν, ἀλλὰ τὸν ἀποδείξει καὶ διὰ τὸ μέλλον καὶ εἰς μίαν συγκρίσιν πρὸς κατέληξιν. Διότι ὅταν ἦτο εἰς τὸ ἀπεδέχαι, δὲν τοῦ εἶπε τίποτε· εἶπεν, δὲν τοῦ ὑπενέμεινε τὰ ἀμαρτήματά του· ἡ ψυχὴ τὸν ἀρρώστου εἶναι κάπως γοηστρία καὶ ταλαίπω-

98. Ἡ ἀγνοία τοῦ παραλυτικοῦ καὶ ἡ ἀπιστία τοῦ Χριστοῦ.

99. Φωνὴ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ παρὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἔχειν καλὰ.

μος· ὅταν ὁμοῦ ἐξεδίωξε τὴν ἀρρώστιαν, ὅταν τὸν ἐφάνηκεν εἰς τὴν ὕψην, ὅταν τὸ ἀπέδειξεν ἐμπρόσθεν τὴν δύναμίν του καὶ τὴν εὐοχίαν προτίθεα του. Εἰς αὐτὴν κατέληξε τὴν συγκρίσιν διὰ τὸν ἀποδείξει καὶ τὸν καθοδηγήσει, ἀφοῦ πᾶσι εἶναι ἀξιόπιστος μὲ ὅσα εἶπεν. Διὰ τὸ δὲ ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ τὸν ἐφάνηκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους; (Ἰω. 5, 15). Διότι ἦτο καὶ τὸν καὶ κατανόησε τὴν ἀλήθειαν διδασκαλίας. Ἀλλ' ἐκεῖνος «ἐὰν τοῦτο», λέγει, τὸν ἐμνημόνευε καὶ τὸν «ἐμνημόνευε» (5, 16). Ἐὰν προσέχαι με· ἔδω εἶναι εἶπε, ὁ ἀγών. Διὰ τοῦτο ἐμνημόνευε αὐτὸν... δὲν ταῦτα ἵσται ἐν αὐτῷ (5, 16). Ἀς ἴδωμεν πῶς ἀπολογεῖται· διότι ὁ πρῶτος τῆς ἀπολογίας μὲς δεικνύει ἂν εἶναι (ὁ Ἰησ.) ἀπὸ τοῦς ὑποταγμένοις¹⁰¹ ἢ ἀπὸ τοῦς ἐλευθέρους, ἀπὸ τοῦς ἀκαταστάτους ἢ ἀπὸ τοῦς διατάσσοντας. Ὁ αὐτὸς πῶς εἶπε γίνεαι ἐκείνους εἶναι πᾶσι μεγάλης παρανομίας. Ἀφοῦ αὐτοὺς ἕνας ἐμνημόνευσε καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ οὐδεὶς αὐτῶν καὶ ἐλθούσης διὰ τὴν πρῶτην αὐτῶν, δὲν ἐκινεῖται ὅλην κατὰ τὸ οὐδεὶς (Ἀριθ. 15, 32-36). Μὲ τὴν μεγάλην αὐτῶν κατηγορίαν κατηγοροῦντο ὁ Χριστὸς, διὰ τὸ ἀμαρτήματα τῆς καταπατήσεως τοῦ οὐδεὶς. Ἀς ἴδωμεν λοιπὸν πρῶτα ἀπὸ ἑλκὸς ἂν ἦτο συγκρίσιν ὡς ὁδοὸς καὶ ὑποταγμένοις, ἢ ἂν ἐμνημόνευετο ὡς ἔχον ἰσχύος καὶ ὡς ἀποστόλους καὶ ὡς εὐοχίαν τῆς ἐπὶ τὸν νόμον καὶ ὡς ἐκεῖνος ὁ Ἰησοῦς πῶς ἔδεικνεν αὐτὸς τὰς ἐντολὰς. Πῶς λοιπὸν ἀπολογεῖται; Λέγει· «Ὁ Πατὴρ μου ἵσται ἐργάζεσθαι, καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι» (Ἰω. 5, 17). Ὁ Ἰησὺς οὐδέναι; Εἶπεν ἂν ἦτο κατώτερος καὶ ὑποδεέστερος ἀπὸ τὸν Πατέρα, αὐτὸ πῶς λέγει δὲν ἦτο ἀπολογία, ἀλλὰ μεγαλότερον ἔγκλημα καὶ χειρότερα κατηγορία. Διότι ὅταν κανεὶς καὶ αὐτὸ πῶς μόνον ὁ μεγαλότερος ἐπιτρέπεται νὰ καὶ, καὶ ἐπειτα πᾶσι καὶ κατηγορηθῇ, καὶ λέγει δὲ· «Ὑπερὶ τὸ ἔχειν ὁ μεγαλότερος, διὰ τοῦτο τὸ ἔκανα καὶ ἐγώ», ἐστὶν μόνον ἂν ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν κατηγορίαν μὲ τὸ εἶδος αὐτοῦ τῆς ἀπολογίας, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ οὐδεὶς διὰ μεγαλότερον νομίαν καὶ κατηγορίαν. Τὸ νὰ ἐπιχειρῇ κανεὶς πράγματα πῶς εἶναι ἐνόντα ἀπὸ τὸ ἀξιωμα τοῦ εἶναι ὑπερόπτος ὑπερηφανίας καὶ ἀσεβείας. Εἰ καὶ ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἂν ἦτο κατώτερος, δὲν ἦτο ἀπολογία αὐτοῦ πῶς εἶπεν, ἀλλὰ κατηγορία χειρότερα. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἦτο ἵσται μὲ τὸν Πατέρα, διὰ τοῦτο ἂν εἶναι ἔγκλημα. Καὶ ἂν εἶπεν, νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς αὐτοῦ πῶς λέγει μὲ ἕνα παράδειγμα. Μόνον ὁ βασιλεὺς ἔχει δικαίωμα νὰ φορῇ

101. «ὑποταγμένοις», αὐτοὶ πῶς ὑποτασσονται, αὐτοὶ πῶς «ἐκείνους» αὐτοὶ ἵσται καὶ ἀπὸ μίαν ἐκείνους, αὐτοὶ πῶς εἶναι κατώτεροι τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμεῶν, οἱ ἐκείνους, οἱ ἐκείνους καὶ αὐτοὶ καὶ αὐτοὶ.

διουργεία και στήμα εις την κεφαλήν, και κανείς άλλος. Εάν λοιπόν εμφανισθῇ κανείς ἀπὸ τῶ πλήθος νὰ φορῇ αὐτὴν τὴν στολήν και συρῇ εἰς τὸ δικαστήριον και ἀπολογηθῇ. ὅτι, «Ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν στολήν τὴν φορεῖ ὁ βασιλεὺς, διὰ τοῦτο τὴν φορεῖ και ἔγνων, ὅτι μόνον εἶν ἀκαλλώσεται ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, ἀλλὰ μὲ τὸ εἶδος τῆς ἀπολογίας. 108 Α καὶ οὕτως τὸν ἑαυτὸν του ὑπεσθύνον μεγαλύτερας κολάσεως και τιμωρίας. Ἐπίσης τὸ νὰ χαρίσῃ τὴν ποιήν εἰς τοὺς αἰσχίστους, π.χ. εἰς τοὺς φονεῖς, τοὺς ληστές, τοὺς τυμωροφύλους, 109 και δοὺς ἀπετάλῃσαν ἑλὶα παρέμειν, εἶνε δικαίωμα μόνον τοῦ βασιλέως. Ἄν ἀκούῃ και ἕνας δικαστὴς ἀπολύσῃ τὸν κατὰδικον χωρὶς δικαίωκτῃ ἀπόφασιν, και κατηγορηθῇ, και ἀπολογηθῇ και αὐτὸς, ὅτι, «Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἀπολύει, ἀπολύει και ἔγνων, ὅτι μόνον εἶν ἀκαλλώσεται διὰ τὴν ἀπολογίαν αὐτὴν, ἀλλ' ἔξαιπται και μεγαλύτεραν ἀργίην ἔνεσθιν του. Καὶ πολλὸ εὐλόγητος. Διότι εἶν εἰς δικαίον οἱ καυτέρου ἔπνευ εἰς τὴν παραπροσίνην των νὰ ἀναβαλῶν εἰς τὴν αἰθερίαν τῶν ἀνωτέρων, και νὰ συγγίζον τὴν ἀπολογίαν των ἀκριβὲς εἰς αὐτὸ, ἀφοῦ αὐτὸ εἶνε μεγαλύτερα ὅροι: ἔνεσθιν ἑκείνων ποὺ τοὺς ἀνέθεσαν τὸ ἔξωμα. Διὰ τοῦτο εἶν μὴν κανείς εἶν καυτέρως, ὅ οὐδέποτε ὅ' ἀπολογηθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον: εἶν δὲ εἶν βασιλεὺς και ἔχῃ τὸ αὐτὸ ἔξωμα, ὅτι τὸ αὐτὸ αὐτὸ μὲ παρρησίαν. Διότι ὅπως ἡ ἀποσχὴ τῆς ἀρχῆς εἶνε μία, ἔτσι φυσικὴ τῇ λόγῃ εἶνε μία και ἡ ἔξουσία. Ἄλλα εἶν ἐμφανισθῇ κανείς ποὺ ἀπολογεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔχει κατ' ἀνάγκην τὸ αὐτὸ ἔξωμα μ' ἑκείνου τοῦ ὁποίου τὴν ἔξουσίαν προσέβαλλε ὡς στοιχείον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ἀφοῦ λοιπὸν και ὁ Χριστὸς εἶνε ἀπολογηθῇ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, ἀνακηρυχθήσεως μὲς ἀπὸδότην, ὅτι ἔχει τὸ ὅριον ἔξωμα μὲ τὴν Πατέρα. Καὶ ἂν κρίνεται, ὅτι ἐμφανισθῶμεν τὸ παράδειγμα εἰς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ και εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἑαυτοῦ. Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ μὲν ἔξουσία κατὰλύει τοῦ σαββάτου εἶνε ἡ ἀλουργίς και τὸ στήμα και τὸ δικαίωμα ποὺ δίδει χάριν εἰς τοὺς καταδίκους. C Ὅπως εἶναι ἐπιτρέπονται μόνον εἰς τὸν βασιλέα, και εἰς κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του, εἶν δὲ ἐμφανισθῇ κανείς νὰ τὰ πᾶν αὐτὰ, και μάλιστα νὰ τὰ κἀν βασιλεὺς,

108. «Τυμωροφύλοι» εἶνε αὐτοὶ ποὺ ἀνοίγουν τοὺς τάφους λαθροφύλων, διὰ νὰ κλέψουν ποσόντα ἀποκρίματα και νὰ κένουν ἐκείνους ἄλλο κανὸν. Τὸ ἔξωμα τοῦτο ἔνεσθιν πάντοτε ὅς εἶν εἰς τὸν μεγαλύτερον, μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν ἐπὶ τὴν ληστείαν.

109. Ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν δύο ἰσων βασιλέων ἦτο πολλὸ συντόνιστον. Διότι εἰς τὰς ἡμέρας ἀκριβὲς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Παλαιολογιστὴν κατὰ τοὺς ὑπάρχον δύο ἰσοι βασιλεῖς, ἡ δὲ κρατικὴ σημαία, ἡ ὁποία ἦτο μαυρο-κίτρινος (ἑρὸν πτηνὸν τοῦ Δαυὶ, ποὺ χαρακτηζόταν τὴν ἀπολείν εἰς τοὺς

κατ' ἀνάγκην εἶνε και ἑκείνος βασιλεὺς, 110 ἔτσι ἀκριβὲς και ὅδῃ, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς φαίνεται, ὅτι τὰ κἀναι αὐτὰ μὲ αἰθερίαν, και μάλιστα τὴν κατηγοροῦν προσέβαλλε τὸ εἰ κανείς ὁ Πατὴρ, λέγοντας: «Ὁ Πατὴρ μου εἶνε ἄρτι ἐργάζεται, κατ' ἀνάγκην εἶνε και αὐτὸς εἶνε μ' ἑκείνου ποὺ τὰ κἀναι: εἶνε μὲ αἰθερίαν. Διότι εἶν εἶν ἔτσι τοῦ, εἶν ὅτι ἐκρηγματισμοῦ αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. D Καὶ διὰ νὰ καταλύσεται σαφέστερον αὐτὸ ποὺ λέγῃ, κἀναι οἱ μαθηταὶ κατέλυσαν τὸ σαββάτον μὲ τὸ νὰ μαζοῦν σπάρκας και νὰ τοὺς τρώγουν ἡμέραν σαββάτου (Ματθ. 12, 1 - 2). Τὸ κατέλυσε και αὐτὸς τότε: κατηγοροῦνται και ἑκείνους οἱ Ἰουδαῖοι, κατηγοροῦνται και αὐτὸν. Ἀς ἴδωμεν πῶς μὴν ἀπολογεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ, πῶς δὲ ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του: ὅτι ἀπὸ τὴν διαφοράν νὰ μάλιστα τὴν ἀποσχὴν του και τὴν ἀπολογίαν του. Πῶς λοιπὸν ἀπολογεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ: «Ὅτι ἀνέγνωσε τὸ ἐπὶ τῆς Δαυὶ, ὅτι ἔπνευσαν:» (Ματθ. 12, 3). Ὅταν μὴν ἀπολογεῖται ὑπὲρ τῶν δοῦλων, καταφεύγει εἰς τὸν σύν-δουλον ἑκείνου Δαυὶ: E εἶναι δὲ ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀνάγει τὸν λόγον εἰς τὸν Πατέρα: «Ὁ Πατὴρ μου ἐργάζεται, κατὰ ἐργάζομαι». Καὶ ποῦν ἐργάζομαι ἔνεσθιν, ὅτι εἰπὴ κανείς, ἀφοῦ εἰς τὸς εἶ ἡμέρας κατέπνευσε ὁ Θεὸς ἀπὸ πνεύμα τῶν ἔργων αὐτοῦ:». Ἐνεσθιν τὴν κατῃμενὴν πρόνοιαν. Διότι εἶν ἀνημοσύνη μόνον τὴν κτίσιν, ἀλλὰ και ἀφοῦ τὴν ἀνημοσύνην, τὴν συντηρεῖ. Καὶ ἀργεῖ και ἀργεῖται καὶ οἱ ἄνθρωποι και γαίαντες εἶνε τὰ δραστὰ και τὰ δόρατα, ἀπολείν τὴν πρόνοιαν του. 111 A και εἶν μάλιστα χωρὶς τὴν ἀνέργειαν ἑκείνου, ἀφανίζονται και καταρρέουν και ἀποσπόμενοι. Θέλοντας λοιπὸν ὁ Χριστὸς νὰ δείξῃ ὅτι εἶν ἀπ' ἑκείνους ποὺ προνοοῦν και ὅτι ἀπ' ἑκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους λαμβάνεται πρόνοια, ἀπ' ἑκείνους ποὺ ἐνεργεῖν και ὅτι ἀπ' ἑκείνους ποὺ εἶνε καρποὶ τῆς ἐνεργείας, εἶπεν: «Ὁ Πατὴρ μου ἐργάζεται, κατὰ ἐργάζομαι». Ἐθέλει νὰ δείξῃ τὴν ἐσότητά του πρὸς τὸν Πατέρα.

Ὁ, ἄλλα νὰ τὰ θυμῶται και νὰ τὰ φυλάσσει μὲ κἀν ἀκρίβειαν και νὰ κρατῇται μὲ τὴν ἐσότητά των δογμάτων τὴν πνευματικότητα τοῦ ἑαυτοῦ. Ἀπὸ και προσηγορικῶς ὅς τὸ παρακάλεσε και τὴν ὅτι τὸ παρακάλεσε, και εἶν δὲ πᾶν νὰ τὰς παρακάλεσε. Τὸν εἶν δὲ και τὴν πνευματικότητα εἶν τὴν κἀναι τίποτε ἄλλο, κατὰ τὸ νὰ ἐργασθῇ ἑαυτοῦ. Ὅπως ἡ χέρους γῆ, και ἂν κανείς εἶν τὴν ποτίζῃ, ἔνεσθιν εἶνε γερμὰν ἀγαθὰ και τριβόλια. B ἡ εἶ γῆ ποὺ τὴν περιποιῶνται χεῖρα γεωργικὴ εἶνε θαλάρῃ και ἔχει

(ἐμφανισθῇ), εἶνε γῆναι δικταὶς ἀπὸς δ' αὐτὸν ἀκριβὲς τὸν ἑαυτοῦ. Ἐπειδὴ ὁ δικταὶς κατέπνευσε μὲς: στήμα.

πλευρῶν τὴν φυτικὴν κόμην τῆς καὶ θύει πολλὸν καρπὸν. Ἰσὺ ἀκριβοῦς καὶ ἡ ψυχὴ ὅπου μὲν ποιεῖται μὲ τὰ θεῖα λόγια, εὖτε θαλαρῇ καὶ πλουσίᾳ εἰς θάλασσαν καὶ καρπὸν τοῦ Πνεύματος ὅπου δὲ περιέρχεται εἰς ἑρηρᾶν καὶ ἡμῶν καὶ ἡλείφην τοῦ πνευματικοῦ ποτίσματος. Ἐρημύνεται καὶ γαίῃσι ἀγροῖσι φυτὰ καὶ ἐλατάναι πολλὰ ἀγαθὰ, τὴν θάλασσαν τῆς ἡμετέρας. Ὅπου δὲ ὑπάρχουν ἀγαθὰ, ἵνα καὶ ἐράκοντες καὶ ἔρεις καὶ σκαρπιοὶ καὶ κατὰ δύναμιν τοῦ ἐλαίου. Καὶ ἂν δὲν πιστοῦς εἰς αὐτὸ τοῦ λέγειν, ἴνα νὰ συγχαίνομεν αὐτοὺς ποὺ ἀπεκρίσαν μὲ αὐτὸ, καὶ τότε ἡ βλάστη μαγὰν τὴν θαλαρᾶν. C Ἡ μάλλον δὲ ἐξέτασεν αὐτοὺς τοὺς ἰσχυροὺς μας, ποιοὶ μὲν τρεφόμεθα μὲ τὴν θείαν διδασκαλίαν, ποιοὶ δὲ στερούμεθα καὶ αὐτὴν τὴν ἐφέλειαν. Διότι, ἂς μὴ ἀφύσμεν νὰ πᾶν χαράνεν ἵνα τὸν μεγάλον κέρδος. Τὸ νὰ ἐκτενέμεθα εἰς εἰς ἀποδομὴν εἶναι τὸν ἀγαθόν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν φέρῃ ἀπ' εἰς, ὅδ' ὅταν εἰς τὴν γυναῖκα πολυτελέστερος, καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα περισσώτερον πόσην. Τὴν γυναῖκα τὴν κάνει ἀξιοπρεπὴν ὅχι ἡ ὁριότης τοῦ σώματος ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τῆς ψυχῆς, ὅχι οἱ πόδες¹⁰⁴ καὶ τὰ κρανίδια,¹⁰⁵ οὐκ τὰ χρυσὰ κοσμηματὰ¹⁰⁶ καὶ τὰ πολυτελῆ φορέματα, ἀλλ' ἡ ἀγνότης καὶ ἡ πραότης καὶ ὁ φόδος ποὺ στηρίζεται εἰς τὸν Θεόν. Καὶ τὸ κοτὸν κάλλος δὲν ὑπάρχει ἀλλοῦ μέρους ποὺ νὰ ἐπιτηγχνέται μὲ τὸν ἐπιτηγχνῶν, D παρὰ μόνον εἰς τὸν θαυμαστὸν καὶ θεόν αὐτὸν γάρον, ὅπου οἱ ἀποστόλοι καὶ οἱ προφῆται σκαυτίζουσιν καλῶς, καλλυμνίζουσιν, ἀποκρίνουν τὴν γηρασμένην ἐπιδαρμίδα τῆς ἀκαρίας, δύνανται τὴν ἀκμήν τῆς νεότητος, ἀκαρῶν καὶ καλῶν, καὶ οὐκ, καὶ οὐκ ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας.¹⁰⁷ Αὐτὸ τὸ κάλλος λατὸν δὲ φροντισόμεν νὰ τὸ στερωσόμεν ἐπ' αὐτὸν καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Διότι τὸ μὲν κάλλος τοῦ σώματος καὶ ἡ νέος τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ πολὺς χρόνος τὸ καταστρέφει,¹⁰⁸ καὶ τὰ γηρατειὰ τὸ σβήνουν, καὶ ὁ θάνατος ὑπάρχειται

104. "Ἐκτενέμεθα" εἶναι ὅτι καλλυμνίζοντες εἶναι εἰς κατὰστατον κένεον, τὰ πικρὰ καὶ καλλυμνίζοντες, ὅπου δὲ ἡ πόδες.

105. "Ἰσχυροὶ" λέγονται ὅτι καλλυμνίζοντες εἶναι εἰς κατὰστατον γάρον, ὅπου δὲ τὰ κρανίδια μὲ τὰ ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κρανιῶν ἰσχυρῶν καὶ μὲν οὐκ ἀπὸ τῆς καλῆς, τὰ πικρὰ, τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ἄνδρα.

106. "Χρυσὰ" λέγεται συνήθως τὸ χρῆμα, ἀλλ' ὅτι ἐννοοῦνται τὰ χρυσὰ κοσμηματὰ ἢ κοσμητὰ ἢ κοσμητὰ.

107. "Ὅτι εἰ λέγεται τὸ χρῆμα αὐτὸ εἶναι φραστικὸς τοῦ καλλυμνίζοντος."

108. "Τὸ μὲν γὰρ τοῦ σώματος (κάλλος) καὶ νέος ἡμέρας καὶ πλῆθος χρόνου διεφθάνει." (1) Χριστολόγος ἔχει ἴσως κατὰ νόον τὸ ἀποφθάνει καὶ ἰσχυροῦς ἡ κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος ἀνέχεται ἡ νέος ἀκαρῶν, πρὸς ἀνέχεται. 6.

καὶ τὸ ἐξαφανίζεται διὰ. E Ἐνθὲν τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς οὐκ χρόνος, ὅτι νέος, ὅτι γῆρας, ὅτι θάνατος, ὅτι τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὰ εἶναι μὲν νὰ τὸ καταστρέφῃ, ἀλλὰ μόνον συνεχῶς ἀνέχεται. Καὶ τὸ μὲν κάλλος τοῦ σώματος αὐτὸς ποὺ τὸ ἐλατύνει τοὺς προκλαίει καλῶς εἰς ἀκαρίας, τὸ δὲ κάλλος τῆς ψυχῆς κάνει αὐτὸν τὸν ἴσον τὸν Θεόν νὰ τὸ ἐκτενέσῃ. Ὅπως λέγει καὶ ὁ προφῆτης, ὅταν ἀπαιθῶνται πρὸς τὴν "Ἐκκλησίαν" ἡ Ἀκουσὴ, θύγατερ, καὶ ἴδε. 337 A καὶ κλῆνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐκτενέσθαι τοῦ λαοῦ σου, καὶ τὸ οὖον τοῦ πετρῶς σου, καὶ ἐπιθυμῶν ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου (Ψαλ. 44, 11-12). Διότι, ἀγαπητοί, διὰ νὰ γίνωμεν ἀγαπητοὶ εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸ τὸ κάλλος νὰ περιποιηθῶμεν κατὰ ἡμέραν, ἀκαρῶν καὶ καλῶν μὲ τὴν ἀνάγκαν τῶν Γραφῶν, μὲ τὰς προφητείας, μὲ τὰς ἐλεημοσύνας, μὲ τὴν ἡμέραν πρὸς ἀλλήλους, διὰ νὰ ἐκτενέσῃ ὁ βασιλεὺς τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ μὴ καταστρέφῃ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Αὐτὴν εἶθε νὰ τὴν ἐπιτηγχνέμεν ἑαυτὰς, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μὲν εἶθε, καὶ τώρα καὶ πάντοτε, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.